

Phệ Tâm Cổ

Contents

Phệ Tâm Cổ	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	24
20. Chương 20	26
21. Chương 21	27
22. Chương 22	29
23. Chương 23	30
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	38
30. Chương 30	41
31. Chương 31	43
32. Chương 32	45
33. Chương 33	47
34. Chương 34	48
35. Chương 35	50
36. Chương 36	51
37. Chương 37	53
38. Chương 38	54
39. Chương 39	56
40. Chương 40	57
41. Chương 41	58

42. Chương 42	59
43. Chương 43	61
44. Chương 44	62
45. Chương 45	64
46. Chương 46	66
47. Chương 47	67
48. Chương 48	69
49. Chương 49	71
50. Chương 50	73
51. Chương 51	74
52. Chương 52	75
53. Chương 53	76
54. Chương 54	78
55. Chương 55	79
56. Chương 56	80
57. Chương 57	81
58. Chương 58	83
59. Chương 59	84
60. Chương 60	85
61. Chương 61	87
62. Chương 62	88
63. Chương 63	90
64. Chương 64	91
65. Chương 65	93
66. Chương 66	94
67. Chương 67	96
68. Chương 68	98
69. Chương 69	99
70. Chương 70	101
71. Chương 71	102
72. Chương 72	103
73. Chương 73	105
74. Chương 74	106
75. Chương 75	107
76. Chương 76	110
77. Chương 77	112
78. Chương 78	113
79. Chương 79	115
80. Chương 80	116
81. Chương 81: Phiên Ngoại 1: Báo Thù (thượng)	118
82. Chương 82: Phiên Ngoại 2: Báo Thù (hạ)	120

Phê Tâm Cố

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, giới giải trí, bao dưỡng tình nhân, bản khắc tinh anh công x nữ vương ca sĩ thụ, ấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phe-tam-co>

1. Chương 1

“Bài hát chủ đề của album này tên Cổ , ý là ái tình chính là loại cổ gặm tâm nhắm cốt, như ma xui quỷ khiến, biết rõ không thể, cũng chỉ có thể lún sâu vào bùn.”

“Như vậy xin hỏi Hạo Thần, cậu đã trúng cổ của ai chưa?”

Cậu nhìn màn hình mà lộ ra nụ cười tà mị.

“Có trời mới biết?”

Bởi vì có chương trình cần ghi hình, Nghiêm Hạo Thần sớm đã đến phòng thu.

Thay xong quần áo, liền quăng mình lên ghế mặc cho chuyên viên trang điểm loay hoay. Bình thường cậu luôn có cái nhìn độc đáo đối với việc ăn diện phục sức của bản thân, không để cho người bên ngoài xen vào. Chính là hôm nay chuyên viên trang vẫn là nhện không được, cẩn thận đề ra nghi vấn của mình.

“À mà, Hạo Thần, cậu chắc là mình muốn cài hết nút áo lên sân khấu hả?”

Nghiêm Hạo Thần sắc mặt không tốt mà hừ một tiếng, xem như trả lời.

Lúc này ở trong phòng thay quần áo, cậu mới phát hiện trên cổ có dấu hôn kiêu ngạo đến chướng mắt. Tối hôm qua cậu bắt quả là nói giỡn mà nhắc tới người phỏng vấn hôm nay là một đại mỹ nữ, cái bình dấm chua bự kia! Tốt lắm, anh có thể khiến Nghiêm Hạo Thần cậu cài hết nút áo không tay mà nhận phỏng vấn, cậu cũng có thể khiến Hoắc đại tổng tài anh ngay cả mặt mũi để mở hội nghị cao tầng cũng không có! Mắt phượng xinh đẹp âm hiểm nhếch lên, da gà của chuyên viên trang điểm rơi đầy đất.

Nghiêm Hạo Thần lần đầu tiên gặp gỡ Hoắc Kiểm là trong một quán bar ngầm u ám ồn ào.

Khi đó cậu chưa debut, cũng đã có chút danh tiếng ở giới giải trí nghiệp dư. Về ngoài xinh đẹp, giọng hát hơn người, hơn nữa khả năng biểu diễn cực có tính kích động, đã dành được cho cậu rất nhiều fans.

Ngọn đèn nơi quán bar ngầm mờ mờ lay động, đàn ghi-ta đỏ rực bùng nổ những nốt nhạc, cậu hát lộn tóc mống màu ngân lam, giọng hát cao vút trong vắt phát ra từ đôi môi đang khép mở, vòng cổ màu bạc càng làm nổi bật ***g ngực bên dưới vạt áo mở rộng, gờ tay nhắc chân đều lộ ra phong tình mê người. Hát xong một bài, cậu hát cảm, mắt phượng xinh đẹp híp lại, trên môi là nụ cười diễm lệ, dưới đài vỗ tay như sấm.

Nghiêm Hạo Thần vuốt mồ hôi trên trán, ánh mắt lướt qua đám người kích động đến muốn nổi điên, đáp xuống trên người một người đàn ông cao lớn lẳng lặng ngồi ở phía sau. Anh có hàng lông mi anh tuấn, hai mắt tinh anh, tây trang may mặc khéo léo càng khắc họa rõ nét dáng người cao lớn cân xứng, đồng hồ kiểu

dáng trang nhã hơi hơi phản chiếu ánh đèn, một bộ thanh niên tài tuấn, có vẻ đối lập với quán bar âm u nhỏ hẹp này. Người đó lại giống như không hề cảm thấy, chỉ cầm chén rượu chăm chú nhìn Nghiêm Hạo Thần, chạm đến ánh mắt Nghiêm Hạo Thần, cũng vẫn thoải mái đứng đấy tiếp tục nhìn thẳng, không né không tránh.

Wow, rất có khí phách nha.

Nghiêm Hạo Thần nhếch mắt phượng, vút cho anh một nụ cười khiêu khích tà mị.

2. Chương 2

Sau đó mỗi lần Nghiêm Hạo Thần diễn đều có thể nhìn thấy bóng dáng người kia.

Những quán bar khác nhau, vào những đêm khác nhau, bóng dáng cao lớn kia vẫn yên lặng ngồi ở một góc khuất, ánh mắt yên lặng dõi theo cậu, cho dù không cố tình nhìn qua, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt cổ chấp của anh.

Cậu có gương mặt tinh xảo, dáng người xinh đẹp, đi tới đâu cũng là tâm điểm chú ý, đối với ánh mắt của người khác cũng vô cùng miễn cảm. Khi lên sân khấu biểu diễn, ánh mắt của những khán giả bên dưới là si mê cùng cuồng loạn, chỉ cần một ánh mắt lạnh lùng của cậu lướt qua, dưới đài đã thét chói tai.

Cũng có vài khán giả có dụng ý khác, dù cậu hát cái gì, cũng trắng trợn nhìn chăm chăm cậu, hận không thể xé cái áo đã không mấy kín đáo của cậu ra. Cậu thần nhiên liếc mắt qua một cái, có tới tám trên mười người sẽ dời đi ánh mắt hèn hạ, hai người còn lại là cao thủ tán tỉnh, sẽ trả cho cậu một ánh mắt đầy khiêu khích.

Người này cũng không phải dạng đó, ánh mắt của anh không có nhiều nóng bỏng, chỉ là nhìn rất chăm chú, ánh mắt chạm nhau cũng chỉ vô tư tiếp tục nhìn, giống như Nghiêm Hạo Thần có chú ý tới anh hay không, hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Nghiêm Hạo Thần không khỏi để ý anh hơn vài phần, nhưng là chỉ là để ý mà thôi, cũng không có sinh ra được tí hảo cảm nào. Từ trước đến nay không thiếu người muốn chống lưng cho cậu. Thiên kim của hắc đạo lão đại, ông chủ gia tộc xí nghiệp, ai không phải tiền nhiều không có chỗ xài, ăn no không có việc gì làm, vung tiền như rác mua niềm vui cho cậu? Dưới đài nhiều tiếng thét chói tai điên cuồng như vậy, lại có mấy người bị âm nhạc của cậu làm cảm động? Lãng phí nhiều thời gian như vậy, nhiều tiền tài như vậy, cái bọn họ muốn, chẳng qua là gương mặt xinh đẹp, vòng eo mềm mại của cậu thôi.

Cậu biết đa số người cũng không phải tới vì âm nhạc của cậu, bắt quá cậu không ngại. Cái cậu muốn chỉ là chống lưng cùng tài chính đủ để cậu tấn công vào giới giải trí chính quy, hai bên đáp ứng nhu cầu của nhau. Cậu có khả năng lĩnh ngộ âm nhạc rất cao cùng giọng hát có chiều sâu, những thứ này cậu đều tự biết, cũng không cần người khác thừa nhận để chứng minh. Cái cậu phải làm, chẳng qua là không để cho tài hoa của bản thân bị chôn vùi.

Cho nên hai tháng sau, khi ông chủ quán bar chỉ chỉ người đàn ông cao lớn ngồi ở trong góc, nói vào tai cậu: “Sau khi biểu diễn kết thúc, anh ta muốn gặp cậu.”, cậu cũng không quá kinh ngạc. Những thứ mà người ta muốn từ chỗ cậu, cũng chẳng qua là những thứ đó mà thôi. Người đàn ông kia cũng chỉ hơn người khác vài phần kiên nhẫn.

3. Chương 3

Không khí đêm đó tốt lắm, những tiếng kêu “Hát tiếp đi.” ở dưới khán đài khiến cậu nhịn không được lại hát thêm mấy bài, thời gian biểu diễn chấm dứt có hơi trễ, người đàn ông kia lại vẫn luôn ngồi trong góc yên lặng nhìn theo, không có một chút không kiên nhẫn nào. Ông chủ quán bar dẫn cậu từ cánh gà vào phòng riêng, đi bên cạnh hỏi cậu:

“Cậu muốn tắm rửa thay quần áo trước không?”

Cậu tùy tay lau đi mồ hôi trên tóc,

“Không cần.”

Những nam nam nữ nữ có ý đồ với cậu, người nào không muốn cậu toàn thân ướt đầm, tốt nhất là mặc như không mặc? Người đàn ông này đại khái cũng không ngoại lệ. Cậu mặc gì phải lau khô làm sạch bản thân, để người ta mất hứng?

Đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy người đàn ông kia ngồi nghiêm chỉnh chờ cậu. Nam nhân ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, tóc ngắn gọn gàng, sơ mi chỉnh tề thắt nút cao đến cổ quần áo, cùng cậu mái tóc hỗn độn, quần áo ẩm ướt dán sau lưng tạo thành đối lập rõ ràng. Cậu đến trước mặt người kia, cọ cọ bàn tay ướt mồ hôi của mình lên quần, rồi mới vươn ra.

“Nghiêm Hạo Thần. Nghe nói anh muốn gặp tôi?”

Người đàn ông đứng dậy cầm tay cậu. Sau đó dùng hai tay đưa danh thiếp.

“Tập đoàn Hằng Viễn, Hoắc Kiếm.”

Nghiêm Hạo Thần tiếp nhận danh thiếp, nhìn thấy chữ “Giám đốc hành chính” ở trên, hơi nhướng mi.

Cậu cũng không biết nhiều lắm về thương giới, một vài chuyện đơn giản trong ngành, cũng là nghe được từ những công tử nhà giàu theo nịnh bợ cậu mà thôi. Cho dù như vậy, cậu cũng biết đó là tập đoàn lớn nhất nhì trong ngành. Cậu ngẩng đầu nhìn gương mặt trước mặt dù có nói thế nào cũng không thể hơn hai mươi lăm tuổi, nghĩ, đại khái lại là một nhị thể tổ có tiếng không có miếng. Có điều chuyện đó cũng chẳng liên quan gì tới cậu.

Cậu ngồi xuống bên cạnh người đó, đưa tay uống hết ly rượu trước mặt người ta, nói thẳng:

“Hoắc tổng tài tìm tôi có gì không?”

Hai mắt tinh anh của người đàn ông nhìn thẳng cậu, vẫn giống khi cậu thấy trên sân khấu, ánh mắt thần nhiên mà trực tiếp.

“Tôi muốn cung cấp tài chính hỗ trợ cho sự nghiệp của cậu.”

4. Chương 4

Hai mắt tinh anh của người đàn ông nhìn thẳng cậu, vẫn giống khi cậu thấy trên sân khấu, ánh mắt thần nhiên mà trực tiếp.

“Tôi muốn cung cấp tài chính hỗ trợ cho sự nghiệp của cậu.”

Quả thế. Cậu không phải lần đầu tiên nghe nói như vậy. Không chỉ mới một người đàn ông hay một người đàn bà tìm tới cậu, đầu tiên là khen ngợi tài năng âm nhạc của cậu, sau đó là cảm thán cậu có tài nhưng không gặp thời, cuối cùng nửa kín nửa mở mà nhắc tới, họ có thể trợ giúp cậu. Bất quá nói trực tiếp như vậy, đề ra rõ ràng như vậy, người đàn ông tên Hoắc Kiếm này là người đầu tiên.

Quả nhiên là một người đàn ông rất khí phách.

Môi mỏng của cậu khẽ nhếch, rót rượu vào ly rồi đưa tới bên môi người kia, ánh mắt ba phần đánh giá bảy phần khiêu khích.

Người đàn ông lễ phép dùng tay trái tiếp ly rượu, cúi đầu nói “Cảm ơn.”

Cậu nhìn người kia đưa tay nâng ly đưa lên miệng, khẽ ngửa đầu, ánh mắt tinh quang bắn ra bốn phía hơi hơi thu lại, hầu kết mạnh mẽ nhấp máy, chưa nói tới tao nhã cỡ nào, lại làm cho người cảm thấy đẹp dễ thoải mái.

“Vì sao lại là tôi?”

Kỳ thật đáp án thật sự quá rõ ràng. Bất kể bao nhiêu loại tốt đẹp che đậy mờ ám, thì cái gọi là “Tôi đồng ý cung cấp tài chính cho sự nghiệp của cậu”, chẳng qua là lời ngảm của “Tôi muốn bao dưỡng cậu.” mà thôi. Đa số người sẽ ra sức giải thích vì sao muốn giúp đỡ cậu, đi một vòng lớn cuối cùng mới nói ra mục

đích, nhưng người đàn ông này ngay từ đầu đã nói rõ trọng điểm, cậu ngược lại có hứng thú nghe lý do của anh một chút.

“m nhạc của cậu rất đặc biệt.”

Quả nhiên là loại nịnh hót nghìn bài một điệu này. m nhạc của cậu kém đặc sắc đến cỡ này sao, trừ loại từ không thể hình dung rõ ràng như từ “Đặc biệt” này ra thì không còn từ nào hình dung cụ thể hơn một chút? Thật sự là không thú vị.

Câu sau của người kia lại làm cho cậu lấy làm kinh hãi.

“Kỳ thật tôi không hiểu âm nhạc.”

Những người trước đó, hiểu sơ sơ một chút, cũng sẽ phân tích từ cách đánh ghi-ta tới giọng hát của cậu, không hiểu âm nhạc, cũng cố gắng giả bộ ra vẻ lành nghề ca ngợi thực lực của cậu. Nghiêm Hạo Thần luôn sẽ cười lạnh trong lòng, hiểu nhạc hay không cũng không quan trọng, chính là ánh mắt của những người này cho tới bây giờ đều chỉ lưu luyến trên da thịt cậu, lỗ tai đều chỉ dùng để trang trí, sao có thể đánh giá chính xác? Lại vẫn cứ làm ra bộ dáng người tri âm tràn đầy nghiên cứu, so với những người trước đó, cậu có chút thích người đàn ông thẳng thắn thành khẩn trước mắt này.

Người đàn ông tiếp tục.

“Nhưng là tôi cảm thấy âm nhạc của cậu có thể lay động người khác. Tôi không thể nói nó là cái gì, nhưng thật sự là nó có thể tiến vào lòng tôi, cái loại cảm giác này rất rung động. Bài hát thứ ba của cậu hôm nay đặc biệt hay. Cho nên nếu có thể, tôi hy vọng có thể giúp đỡ cậu về mặt tài chính.”

Nghiêm Hạo Thần nao nao. Anh có để ý. Bài hát thứ ba đêm nay, là cậu để tâm biểu diễn nhất, cũng là bài hát mình vừa lòng nhất. Dù cho người đàn ông này giống những người khác ham muốn thể xác cậu, nhưng đồng thời cũng để lại hai lỗ tai mà nghe nhạc của cậu, như vậy ít nhất cũng có thành ý.

Mắt phượng hơi hơi nhếch lên, cậu bắt đầu thật sự đánh giá người đàn ông tên Hoắc Kiếm trước mắt này. Dáng người cao lớn cân đối, nước da màu lúa mạch để lộ khí chất nam tính, ngũ quan rõ ràng không thể nói tinh xảo xinh đẹp, lại làm cho người ta khắc sâu ấn tượng. Cậu đặt cảm lên hai tay giao nhau, ah, xem như một người đàn ông cảnh đẹp ý vui.

Trước Hoắc Kiếm những người đưa ra yêu cầu này, đều bị cậu cự tuyệt. Cũng không phải cậu cỡ nào muốn giữ mình trong sạch, người dựa vào mẹ bán đứng da thịt mà nuôi lớn, trước giờ đều sẽ không xem thân thể là thần thánh, tiện tay quăng cái thân 3 đời lận đận này đi, bất quá là dạng tiền vốn mưu sinh mà thôi.

Chính là cậu vẫn rất rõ ràng cậu có tiền vốn hơn người, chờ giá cao thôi. Bây giờ cậu mười bảy tuổi, đúng là tuổi hoàng kim của một cậu con trai, có vòng eo mềm mại, da thịt co giãn cùng gương mặt xinh đẹp, qua vài năm nữa lớn dần thành tiếp thanh niên, xương cốt cứng rắn da mặt già rồi, sợ là cậu muốn bán cũng không ai mua. Người đàn ông trước mặt không những có thân phận danh giá cùng tài chính đầy đủ, tính cách cũng đủ dễ thương để gợi lên hứng thú của cậu, cậu có gì còn phải băn khoăn?

Cho nên cậu thẳng thắn gật đầu, nói:

“Tôi đồng ý.”

5. Chương 5

Bắt tay với người kia, mắt phượng xinh đẹp của Nghiêm Hạo Thần lờn ít ý nhiều khê nhướng.

“Hợp tác vui vẻ. Như vậy khi nào chúng ta ‘ký hợp đồng’?”

Tuy rằng biểu diễn cả đêm rất tiêu hao thể lực, nhưng nếu đêm nay đối phương có hứng thú kia, cậu cũng không ngại theo hầu.

Người kia rõ ràng không nghĩ tới vấn đề này, thoáng ngẩn người.

“Hợp đồng tôi không có chuẩn bị, hiện tại thời gian cũng đã khuya, lần sau tôi soạn đầy đủ sẽ mang tới.” Sau đó anh như nhớ tới cái gì mà bổ sung: “Đúng rồi, hỗ trợ lần này là trên danh nghĩa cá nhân, Nghiêm tiên sinh có ý kiến gì không?”

Danh nghĩa cá nhân? Những công tử nhà giàu thiên kim tiểu thư trước đây gần như đều lấy tiền từ sản nghiệp gia đình việc công thành việc tư, người này thật sự muốn xuất tiền túi? Mối mong gợi lên một độ cung xinh đẹp, thật sự là càng ngày càng thú vị.

Lần tiếp theo nhìn thấy Hoắc Kiếm là ba ngày sau ở một sân khấu nhỏ khác. Người kia vẫn là tây trang giày da ngồi trong góc, lẳng lặng nhìn cậu, ánh mắt chăm chú mà thản nhiên. Khoé miệng Nghiêm Hạo Thần nhếch lên, khẽ hát sợi tóc màu lam, giọng hát cao vút cất lên, con ngươi vừa chuyển, nhìn thẳng vào tâm mắt của người nọ, hát xong cả bài cũng không dời, giống như đó là vì anh mà hát.

Người kia lại không phản ứng chút nào mà tiếp tục nhìn, trong nụ cười mỉa hoặc của Nghiêm Hạo Thần có một chút khốc liệt.

Tốt lắm.

Khi chấm dứt có chút hỗn loạn, Nghiêm Hạo Thần nhún mào đi xuyên qua đám người kích động, đi đến bên cạnh Hoắc Kiếm. Trong lúc hỗn loạn áo bị giật mất một cái nút, ***g ngực trắng nõn đỏ một mảnh, càng nổi bật trong bầu không khí hỗn độn này. Mắt phượng không vui mà nhếch lên, cậu không ngại bị sờ sảng, nhưng trước khi đưa móng vuốt qua có thể cắt móng tay không?

Cậu ngồi xuống bên cạnh Hoắc Kiếm, ánh mắt người kia đảo đến ngực cậu thì hơi ngừng lại một chút, lại hiếm thấy không có một chút ý tứ *** nào. Nghiêm Hạo Thần đùa dai nhếch khóe miệng, dịch gần Hoắc Kiếm một chút, cậu hơi hơi nghiêng người trên, phần cổ áo mất nút càng thêm rộng hơn, hơi thở phát ra từ đôi môi mỏng lập tức dội vào tai người kia:

“Hoắc tổng tài cảm thấy màn biểu diễn đêm nay thế nào?”

Không tin anh không xúc động.

Người kia bình tĩnh ngồi xa cậu một chút.

“Không được tốt lắm.”

A? Thật đúng là không bị thuyết phục, người đàn ông này hình như rất có bản lĩnh khiến cậu giật mình. Bất quá ——

“Không tốt lắm là ý gì?”

Giọng điệu mang vài phần buồn bực cùng nguy hiểm. Từ khi cậu đi hát đến nay, nghe được đều là nịnh hót cùng tán thưởng, khả năng phối nhạc xuất sắc, giọng hát tuyệt hảo cùng biểu diễn điêu luyện, thêm với bề ngoài xuất chúng ngôn ngữ thân thể diễm lệ, mỗi một lần lên sân khấu, đều không ai dám soi mói cậu. Nhưng cậu lại cố ý biểu diễn cho người đàn ông tự xưng “Không hiểu âm nhạc” này xem, vậy mà lại đánh giá như thế?

Đối mặt với ánh mắt gây sự của cậu, người đàn ông vẫn không né không tránh mà nhìn thẳng lại.

“Không để tâm, tiết tấu hỗn loạn, hiệu ứng âm thanh rất kém.”

Chắc chắn, thật sự là lời ít mà ý nhiều. Nghiêm Hạo Thần nhún mào, tuy rằng lời nói của người kia rất không xuôi tai, nhưng không thể không thừa nhận, đó là đánh giá chỉ trúng tim đen.

Sân khấu biểu diễn đêm nay rất kém, thiết bị cũng không tốt, tạp âm rất nhiều, phí giọng hơn sân khấu bình thường nhiều, cho nên cậu cũng không dùng toàn lực. Huống chi đối với “Tình nhân chuẩn mực” Hoắc Kiếm này, cậu nhiều ít cũng có chút khoe khoang: nhìn xem, có bao nhiêu người đang tăng bốc tôi, tôi không có anh cũng chẳng sao cả, lực chú ý cũng đặt trên việc biểu diễn tứ chi cùng ánh mắt, đã lơ là ở phần diễn tấu không ít.

Đồng ý diễn ở đây chỉ vì lo cho kinh tế, loại biểu diễn nhỏ này, phí biểu diễn thì nhiều, người cổ động lại hiếm khi có người trong nghề, người xem đa phần là fangirl cuồng nhiệt không có khả năng đánh giá, có thể

dễ dàng qua loa mà không làm hỏng danh tiếng của mình. Cậu xưa nay vẫn sẽ đưa ra vài phần thực lực mà nghiêm túc diễn, đêm nay là cậu đặc ý vênh váo.

Cư nhiên bị một người thường nhìn ra, xem ra là phải xem xét lại một chút. Bất quá, cậu không thích bị người khác khiêu khích. Cho nên Nghiêm Hạo Thần thản nhiên trả lời:

“Xem ra Hoắc tổng tài lần trước là nhìn nhầm. Hợp đồng còn chưa ký, bây giờ còn có thể đổi ý.”

6. Chương 6

Người đàn ông cũng không giống như bị chọc giận, vẫn không hề sợ hãi mà nhìn thẳng cậu:

“Đây không phải là vấn đề về năng lực, mà là vấn đề về thái độ. Không biết Nghiêm tiên sinh vì sao lại nhận show này?”

Khoé mắt Nghiêm Hạo Thần thoáng nhướng, sau đó nhin xuống mà hất lên một sợi tóc rơi trước trán, hít một hơi:

“Hoắc tổng tài nói chuyện lúc nào cũng là phong cách này sao?”

Người đàn ông này, nói chuyện gọn gàng dứt khoát đến nỗi làm cho người ta không có đường lui.

“Cái gì?”

Lông mày anh tuấn không hiểu mà nhăn lại, khiến người đàn ông cao lớn còn rất trẻ kia mang theo một chút trẻ con. Nghiêm Hạo Thần không tự giác mà nhếch lên khóe miệng, sau khi tiếp xúc với ánh mắt kinh diễm của người kia nụ cười càng thêm rực rỡ, ngọn lửa vô danh trong ngực biến mất không thấy.

Cậu mệt mỏi tựa vào ghế, mắt phượng khẽ liếc mang theo phong tình vô tận.

“Bởi vì không có tiền đó.”

“Hoắc tổng tài đại khái không hiểu, người thường như chúng tôi, nếu bán giọng hát còn chọn nơi, chọn thời gian, đừng nói tới phát triển âm nhạc, có khi đã sớm chết đói. Những chương trình như hôm nay, sẽ kiếm được tiền nhanh hơn.”

Cậu nhìn bộ tây trang cắt may hoàn mỹ của người kia, cổ áo được ủi thẳng thớm, nghĩ: đại khái cậu ấy nhà có tiền vĩnh viễn cũng không hiểu được cảm giác mười lăm tuổi đã bắt đầu sống bốn ba. Khói bếp lượn lờ trong quán ăn đêm, khi đưa rượu thì cố gắng không chạm vào bàn tay đầy mỡ, chỉ vì chút tiền bo xa xỉ trong cái mâm, trong quán bar ồn ào, yên lặng ôm đàn ghi-ta chờ tới mấy tiếng, chỉ vì vài phút ngắn ngủn được làm nền cho nhân vật chính, thậm chí vì để âm nhạc của mình được nhiều người tiếp nhận, vài năm nay cậu luôn thay đổi phong cách, mãi mãi cảm giác bên nhón góc cạnh lúc ban đầu, đổi thành lưu loát hơn, đại chúng hoá ca khúc — giữa lý tưởng cùng hiện thực, có quá nhiều chuyện cần thỏa hiệp, những chuyện cậu mười bảy tuổi đã hiểu được thì những con cháu danh môn hai mươi mấy tuổi này lại hoàn toàn không biết gì cả.

Người kia trầm ngâm một chút, sau đó gật gật đầu.

“Tôi hiểu rồi. Vừa rồi là tôi xúc phạm. Bất quá sau này Nghiêm tiên sinh không cần phải lo về vấn đề này nữa, về mặt tài chính tôi sẽ hỗ trợ hết sức mình. Xin buông tay mà theo đuổi âm nhạc cậu thích.”

Ánh mắt kia nghiêm túc lại chân thành, Nghiêm Hạo Thần nhin không được mà thu lại vẻ mặt trêu tức, thật tình cười với người kia:

“Cám ơn.”

Ánh mắt người kia như bị dính vào nụ cười đó, yên lặng sững sờ nhìn cậu, bộ dáng mất hồn khiến Nghiêm Hạo Thần ảm muội nhường mấy.

“Đang nhìn cái gì?”

Người đàn ông có chút lúng túng dời tầm mắt đi chỗ khác, trong con người sắc sảo màu đen có chút bối rối rất đáng yêu. Đường như muốn che giấu cái gì, anh xoay người lấy một phần văn kiện đưa cho Nghiêm Hạo Thần:

“Đúng rồi, đây là hợp đồng. Nghiêm tiên sinh nhìn xem có chỗ nào cần sửa chữa hay bổ sung không.”

Hợp đồng điều khoản rõ ràng cẩn thận mà chặt chẽ, mang một loại cứng nhắc rập khuôn hết như người soạn hợp đồng. Nghiêm Hạo Thần vừa lòng gật gật đầu, đưa tay lấy ra bút máy trong túi áo Hoắc Kiếm, kí tên mình lên cuối hợp đồng.

Kỳ thật chẳng qua là một tờ giấy bán mình, nội dung là gì cũng không quan trọng. Nghiêm Hạo Thần đứng lên, khom lưng xuống chỗ Hoắc Kiếm, động tác thông thả mà gắn bút máy lại trước túi áo người kia, mắt phượng xinh đẹp mị hoặc nhếch lên.

“Như vậy từ hôm nay trở đi xin chỉ bảo nhiều hơn, Hoắc tổng tài.”

7. Chương 7

Tiếng người ồn ào dưới sân khấu.

Thiếu niên nhuộm tóc màu ngân lam trên sân khấu nhướng mắt, ngón tay thon dài thành thạo gảy đàn ghi-ta, tiếng hát cao vút trong vắt đột nhiên cất lên, từ chỗ cao nhất xinh đẹp xoay mình một cái đáp xuống sân, làm dưới sân khấu lại nổi lên một trận la hét, hát xong thiếu niên nửa quỳ trên sân khấu, ngẩng cổ để lộ đường cong duyên dáng, ngón tay dứt khoát gọn gàng đẩy trên ghi-ta đỏ rực, hoàn mỹ mà chấm dứt biểu diễn.

Tiếng thét dưới sân khấu vang lên đỉnh tai nhức óc. Nghiêm Hạo Thần tùy tay phát mái tóc ẩm ướt trước trán, mắt hơi híp, tầm mắt bắn về phía góc nào đó dưới sân khấu.

Hoắc Kiếm vẫn là tây trang trắng thơm mà bùng ly rượu ngồi một góc, ánh mắt chăm chú thản nhiên mà nhìn cậu, chạm phải cũng không tránh không né, chỉ lẳng lặng lắng nghe như vậy, giống hết hai tháng nay. Trừ những việc này ra cũng không có hành động gì khác, nhiều nhất cũng chỉ ngay sau khi buổi diễn kết thúc hỏi thăm tình hình sử dụng tài chính của cậu một chút, Nghiêm Hạo Thần đưa hoá đơn ra, ngày hôm sau anh đã chuyển tiền vào tài khoản, cũng không giao lưu nhiều lắm.

Đêm ký hợp đồng đó, cùng Hoắc Kiếm ra khỏi quán bar, cậu vốn đã chuẩn bị tốt đến khách sạn muốn phòng, người đàn ông này lại đứng ở cửa bắt tay chào tạm biệt cậu, nghĩ rằng người này nhỉnh hơn so với những cậu ấm khác, cậu cũng không để ý. Chỉ là qua nửa tháng, Hoắc Kiếm lại chưa từng chủ động liên hệ với cậu, chỉ là vẫn như trước đây lần nào cũng đến ủng hộ buổi diễn của cậu, sau khi kết thúc cũng không ở lại lâu, cậu cũng không khỏi có chút nghi hoặc.

Nếu anh bao dưỡng cậu, ít ra cũng đừng nên lãng phí chứ. Cho dù không vội xách lên giường, theo lý cũng nên ăn chút đậu hủ mới đúng. Hoắc Kiếm trước nay đều theo quy củ, nói chuyện với cậu đều vẫn giữ khoảng cách một cánh tay. Là bạn quá không rảnh bạn tâm? Nhưng mỗi lần cậu biểu diễn anh đều nhất định sẽ đến. Có lẽ anh không thích nam sắc, nhưng mà giới thượng lưu đương thời không phải đang thịnh một dẫn theo thiếu niên xinh đẹp bên người để khoe ra sao? Chỉ là anh cũng chưa từng dẫn cậu ra vào bất kì dịp xã giao nào. Hoặc là Hoắc Kiếm tuy rằng cao lớn nam tính, kỳ thật là người có tật? Hay là anh thích chơi kiểu vờn bắt? Thứ mà mẹ Nghiêm Hạo Thần bán chính là da thịt, cậu từ nhỏ đến lớn đều ở trong động ***, có thứ ham thích biến thái đặc thù nào cậu chưa từng thấy qua, lại vẫn đoán không ra suy nghĩ của Hoắc Kiếm.

Cũng may cậu không phải bác sĩ tâm lý, không cần hao tâm tổn trí nhìn thấu suy nghĩ của người kia. Dù sao cậu cũng không phải oán phụ trong cung chờ được lâm hạnh, ngóng trông chờ đợi đàn ông tới thượng cậu, Hoắc Kiếm không đến tìm cậu, tiền lại cấp không thiếu một đồng, cậu vui như mở cờ. Bất kể Hoắc Kiếm có tính toán gì, cậu ngoan ngoãn hầu hạ là được.

Nghiêm Hạo Thần dời tầm mắt đi chỗ khác, đứng dậy trên sân khấu, ghi-ta đỏ rực để bên hông.

“Tiếp theo xin mọi người tiếp tục nghe bài...”

Không khí dưới sân khấu lại nóng lên.

Khi hạ màn Nghiêm Hạo Thần gần như toàn thân đều ướt đẫm, mồ hôi theo mái tóc màu ngân lam ẩm ướt chảy vào trong áo, dính dính. Khi đi đến bên cạnh Hoắc Kiếm khoe miệng cũng là vui vẻ nhếch lên, rục rờ đến nỗi khiến người đàn ông ngồi đối diện có một giây hoảng hốt.

Là một màn biểu diễn thoả thích, đã lâu cậu không nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề như vậy. Không cần vì tiền mà nhận những show hoàn cảnh không tốt tạt âm ồn ào kia, cậu có càng thêm nhiều thời gian mà chăm lo cho âm nhạc, trạng thái cũng điều hoà rất tốt. Biểu diễn như hôm nay người xem cũng không tính là nhiều, thời gian để lên sân khấu cũng không lâu lắm, bởi vì là quán bar âm nhạc có chút danh tiếng, không ít ca sĩ đều tranh nhau muốn được diễn, cát-xê cũng ít. Nếu là trước đây, cậu cũng chỉ thỉnh thoảng lộ mặt một chút để không bị lãng quên, nhưng vì có Hoắc Kiếm giúp đỡ, cậu có thể không hề bận khoản mà lên sân khấu hát liền mấy bài, cảm giác thật sự không phải là tuyệt vời bình thường.

Cho nên tâm trạng của cậu rất vui vẻ mà ngồi vào đối diện người kia, vẫy tay với bồi bàn:

“Một ly Tequila.”

mayagroupjaipur.files.wordpress.com/2012/05/tequilashot.jpg

8. Chương 8

Người đàn ông đối diện nhú mày.

“Rượu mạnh không tốt cho cổ họng.”

Bồi bàn bưng ly rượu lên, đôi môi mỏng của Nghiêm Hạo Thần dán lên li thuỷ tinh trong suốt, nhợt nhạt cười.

“Uống một chút không sao.”

Nước rượu mát lạnh theo yết hầu chảy vào dạ dày, lan ra sườn ảm khiến cả người thoải mái đến nỗi Nghiêm Hạo Thần nhìn không được lại kêu một ly. Khi uống đến chén thứ tư, người đàn ông vẫn luôn cau mày ngồi đối diện rốt cục đưa tay đề lại ly rượu.

“Còn uống nữa cậu sẽ say.”

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng liếm liếm môi, lông mi khẽ nhướng. Tửu lượng của cậu tốt lắm, có lẽ là di truyền, có lẽ là hoàn cảnh cho phép. Đàn bà ở làng chơi này, có ai tửu lượng kém đâu? Cho dù mẹ cậu rất lo lắng mà nghiêm cấm cậu chạm vào rượu, nhưng cậu mới mười hai tuổi đã có thể mặt không đổi sắc mà cụng rượu với một người đàn ông trưởng thành, cùng ngăn vài vị khách không muốn mẹ phải tiếp.

Bất quá đêm nay để đáp lễ Hoắc Kiếm tặng cậu một màn biểu diễn khoái trá, cậu giờ phút này cũng không muốn làm trái ý anh. Mắt phượng nhếch lên, rót ly rượu đầy vào ly đối diện.

Người kia thẳng thắn đưa tay uống cạn ly rượu, ý cười bên môi Nghiêm Hạo Thần càng sâu.

“Thế nào?”

“Không được tốt lắm.”

Lại là câu này? Khoé miệng nhếch lên nhanh chóng hạ xuống.

“Tôi không thích uống rượu mạnh.”

Nghiêm Hạo Thần âm thầm cắn răng trong lòng. Người đàn ông này, là trời sinh chậm tiêu hay có cố ý trêu đùa? Cậu rít qua kẽ răng:

“Tôi muốn hỏi màn biểu diễn đêm nay.”

Cho dù có dụng ý khác, người đàn ông này vẫn nghiêm túc chú tâm vào màn biểu diễn của cậu. Không giống những người khác lơ đãng lơ đãng, nếu tốt anh sẽ thẳng thắn mà khen ngợi, khi không tốt anh cũng sẽ không nể mặt mà vạch ra. Tuy rằng khả năng thưởng thức hay chỉ bảo của người đàn ông này đều rất

ngây thơ, không cùng trình độ với những nhà phê bình chuyên nghiệp, nhưng cậu không khỏi vẫn để ý cái nhìn của anh, giống như muốn anh thấy được khả năng tốt nhất của mình.

Cậu xưa nay cũng không phải một người để ý cái nhìn của người khác, chỉ có thể nói người đàn ông thẳng thắn kia rất có khả năng khơi dậy bản năng hiếu thắng của người khác.

Người kia gật gật đầu.

“Tốt lắm. Tôi thực thích, nhất là bài cuối cùng. Có điều bình thường hình như cậu rất ít hát nó?”

Nghiêm Hạo Thần giương mắt nhìn gương mặt thoáng hưng phấn của người kia.

“Anh thực thích?”

Đó là một bài riêng cậu rất thích, nhưng là bài hát có chút kiêu tảo thiên phong (phá cách, không giống bình thường), không dễ tìm được đồng cảm, nhiều nơi cậu cũng sẽ không mạo hiểm diễn. Nhạc cao ít người hoạ (uuyên thâm hiếm người hiểu) luôn không phải cảnh giới cậu theo đuổi.

Hai mắt sắc sảo của người kia sáng lấp lánh.

“Ừ.”

Có lẽ là mùi rượu còn lại trong cổ họng quá mức thoải mái, có lẽ là đêm nay biểu diễn quá mức vui vẻ, lại có lẽ là Hoắc Kiểm xoa đúng chỗ khiến cậu rất thoải mái, tóm lại, Nghiêm Hạo Thần ma xui quỷ khiến mà mời người kia:

“Anh muốn một mình nghe tôi hát thử một lần không?”

“Có thể chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng cậu liền hối hận đến gần như nuốt luôn đầu lưỡi, tuy rằng vì chống lưng cùng tài trợ, cậu thỉnh thoảng sẽ phối hợp mà làm một buổi biểu diễn nhỏ cho một đám người, nhưng cậu chưa bao giờ biểu diễn một mình cho bất kì ai. m nhạc của cậu nếu nhất định chỉ để một người nghe, người kia phải là chính cậu.

Hưng phấn quá mức rõ ràng trong mắt anh khiến Nghiêm Hạo Thần bất đắc dĩ mà hít một hơi. Tuy rằng biểu diễn riêng cho một người không hiểu âm nhạc ít nhiều cũng có cảm giác khuất nhục như hát rong, nhưng là nếu mình là người bị bao dưỡng, đừng nói hát rong, dù là bán mình cũng phải cảm tâm tình nguyện dứt khoát gọn gàng mà bán, khẳng khẳng giữ những thứ này cũng có được gì đâu?

Nghiêm Hạo Thần nghiêng răng nghiêng lợi mà cười đến sáng lạn.

“Hoắc tổng tài sáng mắt có rảnh không?”

Trong ánh mắt hưng phấn của anh có chút đấu tranh, cuối cùng mới giống như hạ quyết tâm mà gật đầu thật mạnh.

Mẹ, bao nhiêu người xin còn xin không được đó.

Trong mắt phượng xinh đẹp có chút hờn giận, vẻ mặt mập mờ lại càng làm cho người ta say mê.

Nghiêm Hạo Thần nhếch khoé mắt nhìn người đàn ông cao lớn đang ngơ ngác sững sờ.

“Chín giờ sáng ngày mốt, không gặp không về.”

9. Chương 9

Phòng nhạc sáng sủa sạch sẽ diện tích không lớn, đầy đủ mọi thứ từ dàn trống đến ghi-ta điện. Thảm nhung thật dày cùng kiếng cách âm ngăn cách thanh âm bên ngoài, đóng cửa lại sẽ thành một thế giới riêng.

Nghiêm Hạo Thần cúi đầu điều chỉnh đàn ghi-ta, trong không gian yên tĩnh tiếng đàn vang lên đặc biệt chấn động lòng người. Cậu ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, trên người người kia là bộ tây trang tinh tế ngồi ở nơi này so với quán rượu càng không hợp, cộng thêm tư thế ngồi đoan chính của người kia, có chút buồn cười.

Nghiêm Hạo Thần nhếch miệng. Tuổi còn trẻ, lại cả ngày mặc tây trang như ông già, là vì hợp với thân phận “Tổng giám đốc”, hay là người này căn bản không có thường thức ăn mặc? Đáp lại ánh mắt chăm chú trước sau như một của Hoắc Kiềm, cậu khẩy khẩy lọn tóc móc trên trán, tay đặt trên đàn ghi-ta.

Tiếng hát trong vạt cùng tiếng đàn ghi-ta cất lên trong căn phòng, người đàn ông cao lớn nhìn cậu không rời, con ngươi toả ra tia sáng tực rỡ, ngón tay gõ vào sôpha từng nhịp từng nhịp theo tiết tấu bài hát. Có một dòng ấm áp thoải mái lan ra toàn thân, như là uống xong một ly rượu trái cây, ấm áp đến nỗi khiến mỗi tế bào đều giãn ra, mắt phượng thoải mái mà nheo lại, ngón tay thon dài của Nghiêm Hạo Thần đẩy một cái, chỉnh gam âm đến quãng tám, nhìn ánh mắt của người kia theo tiếng hát cao vút mà loé ra ánh sáng hưng phấn cùng trầm mê.

Cậu vốn nghĩ rằng lần biểu diễn cá nhân này cho dù không phải đàn gảy tai trâu, cũng sẽ không phải là kinh nghiệm vui vẻ gì. Lại không nghĩ rằng, được một ánh mắt nhìn chăm chú như vậy cũng là một loại cảm giác vui vẻ.

Nghiêm Hạo Thần cho tới bây giờ đều rất hưởng thụ cảm giác đứng trên sân khấu, cũng quen được những ánh mắt mê cuồng vây quanh, cho dù đối với những fan không phải đến vì âm nhạc của cậu nhiều ít cũng có chút khinh thường, nhưng không thể phủ nhận cảm giác đứng trên cao nhận sự ngưỡng mộ cùng sùng bái thật sự tốt lắm. Cậu không phủ nhận công danh lợi lộc của bản thân, cậu chơi âm nhạc là vì để trở nên nổi bật. Kỳ thật nhiều người trong giới nhạc ngầm nói với mọi người mình theo đuổi âm nhạc vì đam mê, nhưng nếu không phải vì danh vì vọng thì sao phải đổ mắt muốn chen chân vào giới âm nhạc chính quy? Cậu mười lăm tuổi đã không tiếc trở mặt với mẹ mà bước vào giới âm nhạc ngầm, là vì sẽ có một ngày kia bước trên sân khấu lớn nhất, dựa vào âm nhạc trở thành vua của thế giới này.

Mỗi lần biểu diễn, đối với vô số ánh mắt nóng bỏng, đều có một loại cảm xúc mạnh mẽ sôi sục chảy xuôi trong mạch máu, khiến cậu cảm thấy mục tiêu của mình ngày càng gần. Ánh mắt của Hoắc Kiềm cũng mang đến một loại cảm giác kì lạ, đắm chìm trong ánh mắt chăm chú này, cậu không nhớ được cái gì nữa, thậm chí quên bản thân biểu diễn vì cái gì, chỉ một lòng một dạ để giai điệu chảy ra khỏi đầu ngón tay, thanh âm tràn ra từ nơi sâu nhất trong yết hầu.

Khi ra khỏi phòng nhạc đã sắp mười hai giờ, đã quen với ánh sáng mờ mờ của phòng gác đột nhiên lại phải bước ra ánh nắng chói mắt giữa trưa. Hai người yên lặng mà đứng ở góc đường, ánh mắt hai người đều lộ ra trầm mê chưa tiêu hết.

Người phá vỡ im lặng trước chính là Hoắc Kiềm.

“Nếu Nghiêm tiên sinh rảnh, cùng đi ăn một bữa cơm được không?”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mày.

“Được. Có điều không thể gọi tên tôi sao?”

Thật lâu trước đây đã muốn nói, anh hử một tí là Nghiêm tiên sinh thật sự khó nghe lắm. Người kia ngẩn người, sau đó nở nụ cười.

“Không thành vấn đề. Bất quá cũng xin cậu sau này gọi tôi Hoắc Kiềm là được rồi.”

Nghiêm Hạo Thần rất ít thấy nụ cười của người kia, đa phần, vẻ mặt của anh luôn chân thành, chăm chú mang theo chút nghiêm túc, cậu nhìn lông mày giãn ra cùng khoé miệng cong lên của người kia, bỗng nhiên cảm thấy ánh nắng trên đường thật sự không tính là chói mắt.

10. Chương 10

Giữa trưa là lúc giao thông phức tạp, Nghiêm Hạo Thần thích ý ngồi ở vị trí phó lái, nheo mắt phượng nhìn người đi đường bước chân vội vã trước cột đèn giao thông.

“Cám ơn.”

Người đàn ông lái xe bên cạnh chợt nói ra một câu, Nghiêm Hạo Thần thu mắt, nhìn về phía gương mặt nghiêng đường nét rõ ràng của anh, giọng nói thản nhiên:

“Đừng khách sáo.”

Một câu “Cám ơn.” có chút không đầu không đuôi, cậu lại lập tức hiểu được ý của đối phương. Kỳ thật đối với một người hát rong thì cảm giác như vậy cũng không tồi, ít nhất đối với một đám người chỉ biết điên cuồng la hét thì thoải mái hơn nhiều. Cậu gối đầu lên cánh tay.

“Nếu có cơ hội tôi lại hát cho anh nghe.”

Hoắc Kiếm gật gù đầu. Đèn giao thông vẫn là màu đỏ, cậu thuận tay mở đầu đĩa trên xe, giai điệu quen thuộc du dương nhẹ nhàng truyền ra.

“Em hỏi anh yêu em bao sâu, anh yêu em cỡ nào...”

Nghiêm Hạo Thần kinh ngạc nhướng mi. Nhìn thấy vẻ mặt của cậu, anh nghiêm túc giải thích:

“Thật có lỗi. Kỳ thật tôi không biết nhiều về âm nhạc đương đại. Có rảnh cũng chỉ nghe nhạc xưa.”

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng gọi lên khóe miệng.

“Nhạc xưa rất tốt.”

Nghiêm Hạo Thần mới trước đây ở trong căn phòng thuê chật chội, một tầng lầu bảy tám căn phòng nhỏ, người ở gần như đều là những “chị em” làm nghề phong trần. Có một người phụ nữ rất thân với mẹ, khi không làm việc, luôn mở radio nghe nhạc. Nghiêm Hạo Thần nhớ rõ cô ấy luôn đưa lưng về phía cửa, gác chân, trong tay cầm thuốc lá, bên cạnh radio là ba bốn hộp băng, cứ nghe đi nghe lại những bài hát đó, trong đó còn có bài “Ánh trăng tỏ rõ tấm lòng” này. Phòng cho thuê hiệu quả cách âm không tốt, vì thế Nghiêm Hạo Thần cách vách tường cũng nghe đi nghe lại, cuối cùng bài nào cũng có thể hát đầy đủ.

Thỉnh thoảng ngân nga trong phòng tắm, những “chị em” khác nghe được đều khen:

“Thằng nhóc này hát thật dễ nghe. Nhỏ như vậy đã biết hát tình ca, lớn lên không biết sẽ làm điên đảo bao nhiêu đứa con gái.”

Bị các dì chọc, cậu cũng mừng rỡ khoe khoang mà hát thêm mấy bài. Sau lại dần dần lớn lên, người khen ngợi thiên phú ca hát của cậu cũng không còn chỉ là các cô trong khu phòng khuê, cậu cũng không còn hát những bài tình ca Đài Loan cũ này nữa, bắt đầu dùng phong cách âm nhạc của riêng mình mà nổi lên trong giới âm nhạc ngầm.

“Tình của anh là thật, yêu của anh là thật, ánh trăng là lòng anh...”

Nghiêm Hạo Thần nhắm mắt, giai điệu du dương mà quen thuộc bay vào tai. Trong xe độ ẩm vừa phải, ghế da mềm mại rất thoải mái, âm nhạc lại khiến người ta thả lỏng, mí mắt đóng lại của cậu rốt cuộc không mở ra được. Mơ mơ màng màng mà nghe Hoắc Kiếm nhận điện thoại bên cạnh, lại cái gì cũng nghe không rõ, ý thức liền như vậy mà nhẹ nhàng bay khỏi cậu.

Khi mở to mắt lần nữa sắc trời có chút tối, Nghiêm Hạo Thần hoang mang gạt ra sợi tóc ngân lam rớt trước mắt, ngẩng đầu nhìn, đồng hồ treo tường chỉ hướng ba giờ rưỡi. Cậu bỗng nhiên ý thức được mình cũng không phải ở trong xe Hoắc Kiếm.

Cậu ngồi dậy đánh giá xung quanh, chần lờn che trên người nhẹ nhàng rơi xuống. Cậu ngồi trên sofa đặt ở một góc sáng sủa trong phòng, giữa phòng là bàn công tác to bự, ở trên để một xấp văn kiện ngay ngắn, cửa sổ sát đất phía sau bàn công tác được cẩn thận che rèm, che khuất ánh mặt trời chói mắt.

Xem ra chắc là văn phòng của Hoắc Kiếm. Nghiêm Hạo Thần cố gắng nhớ một chút, nhưng vẫn là nghĩ không ra mình từ xe lên văn phòng như thế nào. Quên đi, dù sao anh sớm muộn cũng phải về văn phòng, ở chỗ này chờ là được.

Đồng hồ trên tường chạy qua bốn giờ, Nghiêm Hạo Thần đã nhìn cảnh phố qua cửa sổ sát đất được hơn nửa tiếng, ngoài cửa lại không có một chút động tĩnh. Cậu chán chết mà vợ lấy tạp chí trên bàn trà đặt trước sofa, lật từng trang.

Tạp chí tài chính và kinh tế chỉ có phân tích buồn tẻ cùng những thuật ngữ không thú vị, Nghiêm Hạo Thần không kiên nhẫn mà lật vài tờ, đang muốn bỏ ra, lại nhìn thấy một tấm ảnh quen thuộc. Người đàn ông

cao lớn mặc tây trang trắng thơm, mặt mày anh tuấn, ánh mắt sáng ngời hữu thần, vẫn ngồi ngay ngắn mà nghiêm túc. Nghiêm Hạo Thần đưa mắt về phía ảnh chụp trên những tờ tạp chí bên cạnh, toàn bộ đều là bài viết về Hoắc Kiếm, hay nói đúng hơn là tình hình kinh doanh của tập đoàn Hằng Viễn.

Nói như vậy, người đàn ông trẻ tuổi này cũng không phải playboy kế thừa gia nghiệp, mà là người chủ chốt chống đỡ cả doanh nghiệp?

11. Chương 11

Cậu vốn cảm thấy Hoắc Kiếm khác những cậu ấm khác, không nghĩ tới anh cư nhiên lại thật sự không phải cậu ấm, như bộ trang phục cẩn thận tỉ mỉ của anh biểu hiện anh chính là thanh niên tài giỏi.

Nghiêm Hạo Thần hí hửng nhìn hình ảnh trên tạp chí. Cậu vốn không ngại tìm một kim chủ để bán mình, lại không nghĩ rằng vô tình câu lên được con cá lớn như vậy. Thật sự là không thể tưởng được, rõ ràng bộ dáng còn rất trẻ tuổi. Nghiêm Hạo Thần ngồi trên ghế xoay rộng thùng thình, tưởng tượng thấy bộ dáng người đàn ông nghiêm túc kia ngồi ở trên đây mà ra lệnh, suy nghĩ mà gợn lên khóe miệng.

Ngoài cửa mặt mơ hồ truyền tới tiếng khắc khẩu.

“Ê! Cậu tốt xấu gì cũng cho tôi chút quan tâm được không! Nói như thế nào cũng là linh cảm vĩ đại của tôi vừa loé. Không được không tin giác quan thứ sáu của đàn ông.”

“Tôi tin. Nhưng bởi vì tôi không thể hiểu loại giác quan thứ sáu của cậu, cho nên tôi hi vọng nó được biểu hiện ra ngoài dưới dạng đề án.”

Anh vẫn rất có bản lĩnh nghiêm trang mà tức chết người khác. Nghiêm Hạo Thần ở trong lòng mặc niệm cho chủ nhân của thanh âm kia.

“Ê! Cậu biết rất rõ tôi không có thời gian ở Mỹ mà! Tôi hôm qua mới lấy được hợp đồng ở bên Anh, đã ngựa không dừng vó mà gấp gấp trở về, chỉ vì muốn chia sẻ ý tưởng thiên tài này với mọi người ở hội nghị sáng nay, kết quả cậu cư nhiên ngay cả nghe cũng không muốn nghe đã phủ quyết?”

“Annie hẳn là có thông báo với cậu sẽ chuyển hội nghị thành buổi chiều, cậu kỳ thật không cần gấp, hơn nữa cậu có thể chuẩn bị một bản kế hoạch đầy đủ, phần thắng sẽ lớn hơn một chút.”

“Không phải vấn đề này. Là tâm tình! Tôi nhấn mạnh đây chính là tâm tình khẩn cấp của tôi! Lại nói tiếp cậu trước giờ đều chưa từng chuyển hội nghị qua buổi chiều, rốt cuộc là chuyện gì...”

“Khoan đã!”

Cửa văn phòng bị đẩy ra, một người đàn ông trẻ tuổi ồn ào đẩy cửa, trong tích tắc nhìn thấy Nghiêm Hạo Thần hai mắt trừng to, sau đó hiểu rõ mà “A” một tiếng, huyết sáo một cái với Hoắc Kiếm đi phía sau không kịp ngăn cản.

“Tôi thấy tôi nên đi ra ngoài trước đã.”

Lông mày anh tuấn của anh nhăn đến khó coi.

“Tiểu Lỗi.”

“Yên tâm, yên tâm đi, tôi không thấy cái gì hết. Các cậu tiếp tục. Tôi đi ra ngoài trước.”

“Cậu hiểu lầm. Cậu ấy là...”

Người đàn ông trẻ tuổi cười cong hai mắt như con hồ ly, nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa.

“Không cần phải nói gì hết, tôi hiểu được. Cậu cũng là một người đàn ông đang tráng niên thôi, ha ha, ha ha. Thật ra tính hướng khác người cũng không phải chuyện lớn, hiện nay xã hội rất khoan dung, ha ha. Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không lấy chuyện này áp chế cậu thông qua đề án của tôi, nhất định sẽ không.”

Y mở trừng hai mắt nhìn Nghiêm Hạo Thần.

“Như vậy, tôi đi ra trước.”

Cửa nhanh chóng bị đóng lại, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng cười vui sướng không thể ức chế của người nọ.

Nghiêm Hạo Thần nhìn Hoắc Kiếm xanh mặt đi đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại.

“Thiên Tề, bất kể tí nữa Tiểu Lỗi đưa đề án gì cho cậu, đều phải áp chế cho tôi. Đúng, chính là như vậy.”

Nghiêm Hạo Thần nhếch môi nhìn anh.

“Đây xem như thẹn quá thành giận quan báo tư thù (lợi dụng việc công để trả thù cá nhân)?”

“Không phải.” Giọng điệu của Hoắc Kiếm bình tĩnh. “Chỉ nhìn thấy một phần bên ngoài của sự việc đã đưa ra suy đoán không chính xác, không chứng thực triệt để cũng không nghe ý kiến của người khác. Thái độ như vậy mà làm ra đề án thật đáng hoài nghi tính khả thi của nó.”

Nghiêm Hạo Thần sững sốt một giây, sau đó không hề giữ hình tượng mà ôm bụng cười âm lên trên ghế.

Người đàn ông này... Thật sự là rất thú vị.

Lau đi nước mắt trên lông mi thì nhìn thấy trên mặt Hoắc Kiếm là biểu tình vừa hờn giận vừa khó hiểu.

“Có cái gì buồn cười chứ?”

Nghiêm Hạo Thần lắc đầu. Thật là, người này ngay cả báo thù cũng đứng đắn nghiêm túc như vậy. Hơn nữa kỳ thật cái “Chỉ nhìn thấy một phần bên ngoài của sự việc đã đưa ra suy đoán không chính xác.” không phải cũng đúng sao? Tuy rằng không có mấy may đụng chạm da thịt, nhưng cậu đích thật là tình nhân được Hoắc Kiếm bao dưỡng.

Bất quá nghĩ đến kết cục bi thảm của người đàn ông tên Tiểu Lỗi kia, cậu quyết định không chỉ ra chỗ sai trong cách biểu đạt của Hoắc Kiếm. Mắt phượng nhẹ nhàng thoáng nhướng, khóe miệng nở ra một nụ cười mỉa mai.

“Tôi đói bụng. Chờ anh xử lý công việc công ty xong chúng ta đi ăn cơm được không?”

Ánh nắng vàng nhẹ nhàng phác thảo đường nét gương mặt anh, đường cong gương mặt cũng trở nên nhu hoà, lông mày hơi nhăn lại của anh cũng giãn ra, mang theo chút cứng chiều không hề tự giác:

“Được.”

12. Chương 12

.travelandleisure.com/images/amexpub/0024/9565/201109-w-revolving-restaurants-cn-tower.jpg

Ngồi giữa tiếng saxophone phiêu đảng du dương trong nhà hàng xoay trên đỉnh cao ốc. Nghiêm Hạo Thần nhìn cảnh đêm lộng lẫy biến đổi dưới chân, từng hộp từng hộp ăn súp ngô.

Người đàn ông cao lớn đối diện tao nhã mà thuần thực mà dùng dao nĩa, ánh mắt chăm chú mà nhìn đồ ăn trước mặt. Nghiêm Hạo Thần “phụt” cười ra tiếng.

“Hoắc đại tổng tài lại không ăn cơm chiều?”

Hoắc Kiếm chẳng hiểu ra sao mà ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó tiếp tục chuyên tâm với đồ ăn.

“Tôi không phải đang ăn cơm chiều với em sao?”

Ánh mắt Nghiêm Hạo Thần thoáng nhìn lên đồng hồ của Hoắc Kiếm.

“Giờ này, hẳn nên gọi là ăn khuya?”

“Em muốn ăn khuya, chờ một chút chúng ta đi nhà hàng khác. Điểm tâm khuya ở đó ngon hơn.”

Nghiêm Hạo Thần đau đầu mà đỡ trán.

“Tôi vô cùng đồng cảm với nhân viên của anh.” Có vẻ như khả năng thấu hiểu ngôn ngữ của Hoắc Kiếm mãi mãi không giống bất kì ai. “Tôi là nói, lần sau anh giải quyết xong bữa tối hãy đến xem tôi diễn, sẽ không bỏ sót cái gì đâu.”

Từ lần cậu ngủ trong văn phòng Hoắc Kiếm tới nay, khoảng cách hai người đã có biến hoá nho nhỏ. Trừ tiếp tục cổ vũ mỗi màn biểu diễn cùng hỏi thăm vấn đề tài chính ra, Hoắc Kiếm bắt đầu thường xuyên mời cậu đi ra ngoài dùng cơm. Hơn nữa cũng đến phòng nhạc nghe những buổi diễn “độc nhất vô nhị” của Nghiêm Hạo Thần. Mặc dù như thế, quan hệ của hai người trong lúc đó vẫn là mặt trong như đã mặt ngoài còn e. Nghe nói báo vua Châu Mỹ luôn tận hưởng quá trình săn mồi, nhưng cũng không vội ăn? Có đôi khi chống lại ánh mắt lợi hại sắc nhọn như liệp báo săn mồi của đối phương, Nghiêm Hạo Thần quyết định từ bỏ việc suy đoán người đàn ông có lối suy nghĩ khác hẳn người thường này.

Mới chỉ tiếp xúc một đoạn thời gian, nhưng cũng phát hiện một mặt không muốn ai biết của Hoắc Kiếm. Tỷ như người ngay cả nút trên cùng của áo sơ mi cũng rập khuôn mà cài vào rập, lại chưa từng ăn cơm đúng giờ. Nghiêm Hạo Thần đôi khi nhận được điện thoại của anh lúc hai giờ trưa: “Em có rảnh không, tôi còn chưa ăn cơm trưa.” Có đôi khi anh ngồi lì trong quán bar ngằm cả một đêm, đợi cho biểu diễn xong mới nói: “Có phiền cùng ăn cơm chiều với tôi không.”

Nếu anh giống như chiến sĩ thì đua vì doanh nghiệp trên mấy kênh phim tám giờ, sự nghiệp bận rộn đến mức ba bữa không để ý cũng có thể tạm hiểu. Nhưng anh mười một giờ tan ca, hai giờ mới thấy đói bụng, bảy giờ rời công ty, buổi tối mười một giờ mới nhớ tới phải ăn cơm. Hơn nữa mỗi lần Nghiêm Hạo Thần hỏi, lý do anh đưa ra đều khiến người ta dở khóc dở cười.

“Tôi tới quán bar rồi mới nhớ tới là chưa ăn cơm.”

“Trong quán bar cũng có thể kêu đồ ăn mà.”

Người kia đúng lý hợp tình mà:

“Những thứ trong quán bar không thể ăn.”

Cảnh đêm đang không ngừng lui về phía sau, ánh mắt rực sáng của người đàn ông thẳng tắp nhìn qua:

“Em đang lo lắng cho tôi?”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt phượng. Vô nghĩa! Nếu anh bởi vì dạ dày xuất huyết mà chết, cậu phải tìm ai trả phí dụng? Hơn nữa làm một tình nhân xứng đáng với chức vụ của mình, dù cho cậu giả bộ cũng phải giả bộ như vô cùng để ý.

Khóe miệng gợi lên một nụ cười xinh đẹp quá mức, hai chữ “Đúng vậy!” sắp phun ra khỏi hai phiến môi mỏng, lại bị người ta giành trước:

“Yên tâm. Dạ dày của tôi khoẻ hơn ví tiền của tôi nhiều lắm.”

Thân mình chuẩn bị nghiêng tới của Nghiêm Hạo Thần ngừng tại chỗ. Sh!t, người đàn ông này! Ánh mắt mị hoặc mang theo một chút câu dẫn đầy sắc bén, khiêu khích thoáng nhướng.

“Nhưng nó có lẽ còn kém thần kinh của tôi.”

“Có ý gì?”

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng mà bĩu môi.

“Không có ý gì.” Cậu đẩy đẩy sợi tóc màu ngân lam rũ xuống trên trán “Sáng mai theo tôi đi một chỗ.”

“Chỗ nào?”

Nghiêm Hạo Thần hást cảm. Cười đến quỵ dị.

“Đi thì biết.”

13. Chương 13

Phía đông thành thị là khu phố cổ, đường không rộng, nhà không cao, khu buôn bán cùng khu dân cư lẫn lộn vào một chỗ, đối lập rõ ràng với khu Tây quy hoạch chỉnh tề, nhà lầu san sát. Đi trên đường dành cho người đi bộ trên khu mua sắm có tiếng, qua hai con phố, đi vào một con hẻm nhỏ không bắt mắt, đi đến một thế giới khác.

Đường không lớn, chỉ vồn bẹn đủ hai chiếc xe chạy song song. Cửa hàng hai bên đường sắp xếp chẵn chít, mặt tiền cửa hàng quét tước sạch sẽ thoáng mát. Mặt tiền của tất cả cửa hàng đều là thủy tinh trong suốt, xuyên qua thủy tinh có thể nhìn thấy trong cửa hàng trưng bày các loại nhạc khí, đàn vi-ô-lông-xen, đàn vi-ô-lông, đàn dương cầm ba góc, sáo ngắn, tiêu dài, đàn ác-cooc-đê-ông, đàn hạc, đàn trống, đầu đủ mọi thứ.

Sáng thứ bảy, trên đường chỉ có thưa thớt vài người đi đường. Nghiêm Hạo Thần ngựa quen đường cũ mà đẩy cửa của một cửa hàng bán nhạc cụ, quen thuộc chào hỏi người thanh niên trẻ tuổi đứng sau quầy.

Người trẻ tuổi cười cười chạy ra từ sau quầy.

“Đã biết anh sẽ thích mà, em đã giữ cho anh rồi đó. Đi theo em. Sau đó lại đứng sau Nghiêm Hạo Thần, vui đùa mà vỗ vai cậu, “Mới một lúc không thấy, phô trương hẳn ra.”

Nghiêm Hạo Thần tựa tiểu phi tiểu mà nhếch miệng, cười đến vô cùng tà mị.

“Vệ sĩ của anh.”

Người đàn ông cao lớn tây trang giày da phía sau vô cùng ngạo nghễ mà gật gật đầu.

“Chào cậu.”

Sau khi nhận lấy ghi-ta hình ngọn lửa thì Nghiêm Hạo Thần thuận tay gảy mấy cái, sau đó vừa lòng gật gật đầu. Hoắc Kiếm rất thẳng tay mà ra trước quầy quẹt thẻ tín dụng, Nghiêm Hạo Thần buồn chán xách ghi-ta dựa quầy, khi đang nhìn ra cửa thì tâm tình trở nên tệ đi mà nhăn mi.

Người tới cũng không vui vẻ gì hơn cậu. Thanh niên ăn mặc hợp thời có đôi mắt hí như một sợi dây khi nhìn thấy cậu cố gắng mở to một chút:

“Wow, là Hạo Thần kìa.”

Nghiêm Hạo Thần thờ ơ gật gật đầu.

“Kelvin.”

Người thanh niên được gọi Kelvin hiểu rõ mà nhìn thoáng qua quầy, vẻ mặt trào phúng.

“Nghe nói mày bị đàn ông bao dưỡng, thì ra là thật. Rất giỏi nha.”

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng mà bĩu môi.

“Cảm ơn khen ngợi. Bất quá tôi cùng anh ấy là quan hệ hợp tác. Hơn nữa...” mắt phượng liếc nhìn cô bé nữ sinh khúm núm đứng sau thanh niên, “Xài tiền đàn ông chung quy vẫn tốt hơn xài tiền phụ nữ nhiều.”

Kelvin là một gã ca sĩ tương đối nổi danh trong giới âm nhạc ngầm những năm gần đây, hơi có chút tài hoa, lại cùng bằng tuổi Nghiêm Hạo Thần, hai người cũng có chút đồng nghề khinh nhau, trên đài dưới đài nhìn nhau đều nồng nặc mùi thuốc súng.

Thực lực của hai người đều không tệ, lại đều tự có được lượng fans tương đối cố định, gần như là mỗi lần gặp mặt đều đánh tới trời đất mù mịt, trở thành hai thế lực đáng chú ý ở giới âm nhạc ngầm.

Khác với vẻ ngoài tuấn mỹ nam nữ thông sát của Nghiêm Hạo Thần, Kelvin này bộ dạng tướng mạo xấu xí, mắt một mí dài nhỏ, tiêm nhọn, xương bả vai lòi ra ngoài, bộ dáng không tử tế lắm la lắm lét, mặc dù ra sức chải chuốt trang điểm cho bản thân, cũng vẫn còn cách cái đẹp một khoảng cách rất lớn, về mặt danh tiếng cũng thua Nghiêm Hạo Thần một khúc. Bất quá người này vì nổi danh mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, dùng thủ đoạn ức hiếp đàn em mới vào nghề, tiêu tiền mua “fangirl” cổ vũ màn biểu diễn của mình,

lén hối lộ người phụ trách quầy bar, cũng đã có chỗ đứng vững vàng trong giới nhạc ngầm, khí thế cũng trở nên có chút lớn.

Ai cũng biết theo đuổi âm nhạc là chuyện rất đốt tiền, Nghiêm Hạo Thần dựa vào liên tục biểu diễn cùng bán đứng đầu hủ trên người, hẳn lại dựa vào cô học sinh đứng bên cạnh. Nữ sinh và Kelvin là thanh mai trúc mã, rất tin phục tài năng của hắn, cũng liền tự nguyện chi tiền ủng hộ giấc mộng âm nhạc của hắn. Kelvin vừa yên tâm thoải mái tiêu xài tiền cô tiết kiệm, vừa vênh mặt hát hàm sai khiến mà xem cô như người hầu miễn phí, trong giới giải trí gần như ai cũng biết.

Tuy rằng Nghiêm Hạo Thần cảm thấy việc cậu bán thân cho Hoắc Kiếm đổi lấy tiền tài cũng không cao thượng gì, nhưng ít ra đó là lao động trong sạch mà có được, không giống Kelvin, vừa thua ăn khách, được ưu đãi biết phải trả tiền, cũng không bằng những “chị em” kiếm tiền dựa trên da thịt, cầm tiền biết phải trả giá.

Hoắc Kiếm rời quầy tính tiền đi đến bên cạnh Nghiêm Hạo Thần, Kelvin lộ ra nụ cười làm người ta chán ghét.

“Chào anh. Nghe nói anh là “người hợp tác” của Hạo Thần? Tôi rất có hứng thú với hợp tác của các anh. Các anh... “hợp tác” những gì, trên phương diện nào?”

Người kia nhú mày, vô cùng dứt khoát mà cự tuyệt.

“Tôi không có hứng thú với vấn đề của cậu. Chúng ta đi thôi.”

Nghiêm Hạo Thần tâm tình tốt lên công ghi-ta theo Hoắc Kiếm ra khỏi cửa tiệm, rất nể tình mà nhịn xuống sức động muốn cười ầm lên.

Sau lưng truyền đến Kelvin tức giận quát to:

“Lôi đài tái (*) một tháng sau, mày đứng có mà khóc thảm!”

(* Một dạng thi đấu mà người tham dự gọi là lôi chủ. Những người khác sẽ đến khiêu chiến, ai chiến thắng lôi chủ sẽ trở thành lôi chủ mới, cứ như vậy mà tìm ra người chiến thắng sau cùng)

14. Chương 14

Ở ngã tư đường yên lặng chỉ có tốp năm tốp ba các bậc phụ huynh cùng với con mình đi mua đàn dương cầm hoặc là đàn vi-ô-lông. Nghiêm Hạo Thần cùng Hoắc Kiếm hai người một dung mạo tuấn mỹ, một phong thái phi phàm, sóng vai đi cùng một chỗ, làm những cô đã làm mẹ cùng những bạn nữ còn bím tóc đuôi sam phải liên tiếp ngoái nhìn.

“Người vừa rồi là đối thủ của em?”

Nghiêm Hạo Thần gật gật đầu.

“Anh cũng gặp qua, trước đây tôi và cậu ta đã từng thi đấu một lần trong pub.”

“Không để ý. Tôi không đặt tình lực trên người không đáng lưu ý.” Bất kể nói tốt hay nói xấu, phong cách của Hoắc Kiếm luôn luôn gọn gàng dứt khoát. Khi nói khó nghe tất nhiên làm cho người ta hận đến ngứa răng nanh, chỉ là khi nói lời dễ nghe thì dễ chịu hơn những lời nịnh hót trái lương tâm nhiều.

Nghiêm Hạo Thần tâm tình khoái trá mà cố ý trêu chọc anh:

“Anh thấy cậu ta không tốt?”

“Là không thích. Sức chịu đựng của người kia quá kém.”

Nghiêm Hạo Thần không ngoài ý muốn mà nhếch mi.

“Anh nghe được chúng tôi nói chuyện?”

Người kia biểu tình nghiêm túc mà gật gật đầu. Nghiêm Hạo Thần nhớ tới cấp dưới của anh bởi vì một cậu “Tôi không thấy gì hết, các cậu tiếp tục.” mà bị áp chế đề án, lại nhớ tới ám chỉ xấu xa của Kelvin đối với

mối quan hệ của hai người, Nghiêm Hạo Thần cười đến mắt phượng cũng cong lên, khoe miệng cười nhướng đến muốn lên trời.

Chống lại cái nhãn mi trẻ con của Hoắc Kiếm, cậu cười lắc lắc mái tóc màu ngân lam.

“Đi thôi. Xe của anh không phải đậu gần đây sao.”

Bãi đỗ xe ngầm nằm dưới lòng đất trống trơn, đi vào gần như nghe được tiếng vang của bước chân. Hoắc Kiếm mở cửa xe, khởi động xe, Nghiêm Hạo Thần lại không ngồi vào cạnh anh, mà lách ra đằng sau, ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

Hoắc Kiếm có chút nghi hoặc mà quay đầu lại, Nghiêm Hạo Thần dựa vào tai anh, cười đến tà mị:

“Tắt xe đi.”

Về mặt người kia có chút nghi hoặc, nhưng cũng ngoan ngoãn nghe theo. Nghiêm Hạo Thần ngồi xếp bằng ở chỗ ngồi rộng rãi phía sau, lấy ra đàn ghi-ta mới mua, tùy tay gảy vài cái, âm sắc cùng xúc cảm đều thật tốt, cậu vừa lòng gật gật đầu, sau đó hắng giọng một cái, bắt đầu chuyên tâm mà cúi đầu gảy đàn.

Tiếng hát thanh lệ cùng tiếng đàn ghi-ta trong treo lấp đầy không gian nhỏ hẹp.

Toà thành của công chút ngủ trong rừng

Trái táo của công chúa bạch tuyết

Chỉ một nụ hôn của anh

Tất cả ma pháp đều bị phá vỡ

...

Không có ngôn ngữ cơ thể dư thừa, chỉ có làn điệu trôi chảy cùng thanh âm xinh đẹp. Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu lên, chạm đến ánh mắt người kia trong kính chiếu hậu, vẫn là tầm mắt chăm chú quen thuộc như vậy, cậu rục rục cười với kính chiếu hậu, tiếp tục đàn hát.

Hát đến phần sau Hoắc Kiếm xoay đầu lại, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt cậu.

Nghiêm Hạo Thần nhìn ánh mắt của anh, cậu biết bên trong rõ ràng có hình dáng của chính mình.

...

15. Chương 15

Em với một ngàn cái mặt nạ

Một ngàn loại tra tấn

Nếu em là ác ma tới từ địa ngục

Anh có còn nguyện ý

Đánh thức em hay không.

Nốt nhạc cuối cùng rơi xuống, người kia như nói mê mà khe khẽ thốt ra:

“Anh nguyện ý.”

Bài hát đã đàn xong, hai người vẫn duy trì trạng thái bốn mắt nhìn nhau. Trong xe có một loại im lặng quỷ dị, cơ thể Hoắc Kiếm nhếch khỏi chỗ ngồi mà nhẹ nhàng vươn tới, khoảng cách gần tới nỗi có thể chạm vào chóp mũi. Gần đó có một chiếc xe được khởi động, thanh âm bánh xe ma xát nền xi măng vô cùng vang dội.

Người kia như bừng tỉnh mà trở lại chỗ ngồi, hai người đều không nói gì, trong xe chỉ còn lại hai người hơi thở bất ổn mà thở dốc.

“Hát rất êm tai.”

Một lát sau Hoắc Kiếm mới mở miệng, tránh đi ánh mắt dò xét của Nghiêm Hạo Thần qua kính chiếu hậu. A, người đàn ông này cho tới nay đều không kiêng nể gì mà nhìn thẳng, cư nhiên cũng sẽ có một ngày tránh né ánh mắt của mình. Nghiêm Hạo Thần muốn cười, nhưng lại có một loại khô nóng kì lạ xẹt qua làn da. Cậu ổn định hô hấp của mình.

“Là viết cho lời đài tái một tháng sau đó.”

Hoắc Kiếm nhú mi.

“Nhắc đến lời đài tái, trước kia hình như tôi chưa từng nghe em nhắc tới. Là trận đấu rất quan trọng sao?”

Nghiêm Hạo Thần không chút để ý mà ngoắc ngoắc khóe miệng.

“Cũng gần như vậy. Là buổi lễ âm nhạc long trọng mỗi năm một lần của giới âm nhạc ngầm. Rất nhiều nhà chế tác âm nhạc sẽ đến tìm bảo vật, có mấy ca sĩ thần tượng hiện nay có được hợp đồng ca sĩ nhờ trở thành quán quân của lời đài tái.”

Người kia xoay đầu lại, còn nghiêm túc nói:

“Em sẽ thắng.”

Không khí xấu hổ lúc này tan thành mây khói. Nghiêm Hạo Thần nhớ tới lời nói của Kelvin vừa rồi, cười cầm lấy đàn ghi-ta.

“Đúng vậy, đến lúc đó tôi phải chú ý hình tượng, không thể khóc quá thảm. Anh muốn nghe thêm một bài không?”

Trong bãi đỗ xe ngầm trống trải, xe hơi màu đen như bả neo tại chỗ hơi lay động, xuyên qua cửa kính xe bật kín truyền ra tiếng ca êm tai đến tận giữa trưa.

Trên thực tế, nói ngày lời đài tái là buổi lễ âm nhạc long trọng mỗi năm một lần của giới âm nhạc ngầm không khỏi có chút băng quơ. Cách trận đấu còn một tháng, các tờ báo giải trí lớn đều liên tục cho ra những trang đặc biệt giới thiệu trận thịnh yển của giới âm nhạc ngầm này, những tạp chí tư vấn âm nhạc chuyên nghiệp cũng bắt đầu dùng độ dài tương đối lớn để đoán trước người chiến thắng cuối cùng của lời đài tái năm nay. Nghiêm Hạo Thần, Kelvin còn có vài cái tên mới nổi khác đều được lên vị trí bắt mắt của bìa tạp chí, nhưng với vẻ ngoài phát triển của Nghiêm Hạo Thần lại khiến cậu trở thành gương mặt trang bìa của không ít tạp chí.

Khi Nghiêm Hạo Thần ở phòng nhạc dừng lại nghỉ ngơi, toàn thân cũng đã ướt đẫm. Cậu tùy tay đẩy ra mái tóc dính lại trên trán, mở cửa phòng nhạc, không ngoài ý muốn nhìn thấy người đàn ông cao lớn mặc tây trang tựa ngoài cửa, đang cầm một quyển tạp chí âm nhạc xem hết sức chăm chú.

“Không phải đã nói rồi sao, lần sau tôi đang luyện tập, anh trực tiếp đẩy cửa vào ngồi là được rồi.”

Cậu nghiêng người để Hoắc Kiếm tiến vào, thuận tay nhận lấy khăn mặt đưa tới, lau mồ hôi trên trán.

“Sẽ ảnh hưởng đến việc luyện tập của em. Tôi ở bên ngoài chờ là được rồi.”

Người kia ngồi xuống chiếc ghế salon nhỏ đặt trong góc phòng, buông tạp chí trong tay và bình thủy xuống. Bìa tạp chí là một thiếu niên tuổi teen nhuộm tóc màu ngân lam, mặc áo ba lỗ màu đen nửa quỳ trên sân khấu, đàn ghi-ta đỏ rực cùng da thịt trắng nõn lộ ra từ cổ áo tạo thành đối lập đến chấn động, thiếu niên nghiêng mặt, mắt phượng xinh đẹp hơi hơi nhếch lên, khóe miệng chứa nụ cười mỉa hoặc, khuyen tai màu bạc trên vành tai tinh xảo lấp lánh sáng lên, tiêu đề trên tạp chí cực kì có tính kích động: “Mỹ thiếu niên lộng hành, Nghiêm Hạo Thần xuất hiện gợi cảm.”

Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng.

“Thần kinh, cũng không phải quay phim ***. Nói cái quái gì đó?”

Trên mặt Hoắc Kiếm có ý cười quỷ dị hiếm thấy, anh mở tạp chí ra đưa cho Nghiêm Hạo Thần.

“Tự mình nhìn đi.”

Nghiêm Hạo Thần trừng mắt liếc anh một cái, tiếp nhận tạp chí.

“Nghiêm Hạo Thần hai năm trước bắt đầu chen chân vào giới âm nhạc ngầm nhờ vẻ ngoài hơn người, kỹ xảo xuất sắc cùng biểu hiện mạnh mẽ trên sân khấu nhanh chóng có chỗ đứng vững chắc, có được số lượng fans không ít. Thiếu niên tóc ngân lam này có sức quyến rũ độc đáo kết hợp giữa nét đẹp ngây ngô của một cậu bé và gợi cảm của một người đàn ông, một gương mặt trung tính đầy xinh đẹp khiến vô số nam nữ nguyện ý quỳ gối dưới quần cậu, phong cách thời thượng đầy gợi cảm càng tôn lên khí chất tà mị của cậu. Cậu có khung xương tinh tế không chút thua kém người mẫu chuyên nghiệp, vòng eo xinh đẹp, hai chân thon dài, quả thực là nam nhân vật lý tưởng cho AV, không, phải là GV...”

Cái bậy bạ gì đây? Nghiêm Hạo Thần ném tạp chí sang một bên, nhìn về phía sắc mặt không nhin được cười của người kia. Môi mông âm hiểm nhếch lên.

“Sức tưởng tượng tốt lắm. Không biết bọn họ có chịu để tôi tự mình chọn diễn viên phụ cho nam chính không?” Ngón tay khiêu khích nâng cằm Hoắc Kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve. “Tỷ như, tôi cảm thấy Hoắc đại tổng tài cũng rất tốt.”

16. Chương 16

Vốn tưởng rằng anh lại sẽ bình tĩnh mà tránh đi, hoặc là nghiêm túc mà bác bỏ trêu ghẹo của cậu, ánh mắt ngay thẳng chỉ nhìn từ ngón tay Nghiêm Hạo Thần đang nâng cằm anh tới đôi mắt của cậu, trong hai trùng mắt sắc sảo có nụ cười thần nhiên.

“Phải không? Tư tưởng lớn gặp nhau rồi.”

Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng, không tồi, thì ra anh cũng biết nói giỡn, mặc dù có chút nhạt nhẽo. Thu lại ngón tay đang nâng cằm người kia, xấu xa mà ngả nửa người lên người anh, mắt phượng vờ như giận dỗi đầy quyến rũ.

“Vậy lần sau phải để bọn họ làm cái títt giật gân một chút: Đàn ông kiểu mẫu nắm quyền, Hằng Viễn tổng tài thật sự ra mặt đóng phim ***.”

Hoắc Kiếm nhú mày mà nhẹ nhàng đẩy cậu ra.

“Dừng phá nữa.”

Sau đó cứng chịu mà dùng ngón tay chải phần tóc ẩm ướt trên trán cậu.

Nghiêm Hạo Thần hơi hơi nhướng mày. Hai người ở chung lâu ngày, quan hệ cũng từ từ vô cùng thân thiết, thậm chí ở cùng một chỗ thì còn có thể mang theo một chút mờ ám. Cậu đã nhìn thấy nhiều loại ánh mắt, rất dễ dàng có thể đọc ra cặp mắt cương trực kia gần đây xuất hiện một chấm lóe xoáy là cái gì. Hoắc Kiếm tiếp xúc với cậu lại luôn biết điểm dừng, thật cẩn thận mà không vượt quá phép tắc cơ bản. Giống như chỉ cần cậu không gạt đầu, anh tuyệt đối sẽ không có bất kì động tác nào xa hơn.

Tuy rằng anh mua cậu, nhưng dựa theo cá tính cứng nhắc của người kia, chỉ cần mình có một chút miễn cưỡng, anh nhất quyết sẽ không bắt buộc cậu. Sh!t, chưa từng thấy ông già cổ hủ như vậy!

Hoắc Kiếm xoay người nhặt tạp chí bị cậu ném tới một bên lên, còn nghiêm túc mà vuốt vuốt nếp gấp.

“Anh muốn giữ loại tạp chí nhắm nhí này hả?”

Hoắc Kiếm lại mở ra cho cậu nhìn.

“Những mục ngoài lề thì hơi quá đáng, nhưng trừ cái đó ra thì những mặt khác cũng có những đánh giá rất giá trị, có giá trị tham khảo.”

Tạp chí có liệt kê ra mười người được chọn có hi vọng đoạt giải quán quân, trừ giới thiệu nhân vật, còn đánh giá phân tích ưu khuyết điểm trong đặc điểm âm nhạc cùng thực lực, độ nổi tiếng, biểu hiện trên sân khấu của mỗi người. Lời bình quan trọng còn được tô đỏ. Hoắc Kiếm vẽ mặt nghiêm túc mà:

“Không được xem thường, biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.”

Lời nói châm chọc của Nghiêm Hạo Thần đã chạy tới bên miệng nhưng khi nhìn thấy người kia thẳng lưng cùng hai mắt bắn ra tinh quang thì lại nuốt trở vào, Ủầy ... Là ai nói, đàn ông nghiêm túc là hấp dẫn nhất? Cậu nhếch môi mà gật đầu:

“Hoắc đại tổng tài của tập đoàn Hằng Viễn hùng bá nghiệp giới mà không tin, tôi còn có thể tin ai?”

Hoắc Kiếm trước sau như một mà gọn gàng dứt khoát.

“Rõ ràng không tin tưởng tính toán của tôi, không được qua loa.” Anh nhét tạp chí vào ngực Nghiêm Hạo Thần, “Về nhà ít nhiều cũng nhìn qua một chút. Cho dù em có thực lực, thắng lợi vẫn cần có chiến lược. Tôi không hiểu âm nhạc, phương diện này cũng không có cái gì có thể giúp đỡ. Đúng rồi, uống cái này đi.”

Anh xoay người mở bình thủy, mùi hương ấm áp cảm dỗ nhẹ nhàng bay ra.

“Bối mẫu Tứ Xuyên (một vị thuốc Đông y) lê trắng hầm thịt nạc, nhuận hầu. Còn đang nóng thì uống ngay đi.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn người đàn ông cao lớn tây trang giày da cẩn thận mà đổ canh vào bát. Từ khi biết mình muốn tham gia loi đài tái tới nay, người thanh niên tài tuấn trước mắt này bắt đầu như tuý tùng mà lớn vồn quanh mình, giống như nam bảo mẫu xứng chức. Cậu bưng bát uống ngay một hơi, lê trắng thanh nhuận đánh thẳng vào đáy lòng. Cậu nheo mắt phượng xuyên thấu qua làn khói nóng hầm hập mà nhìn khuôn mặt người đàn ông cậu đã khắc sâu:

“Sao tôi lại thấy mình giống thí sinh cấp ba dự thi?”

Tạp chí trong ngực, một tờ có tên “Nghiêm Hạo Thần”, “Triển vọng đoạt giải quán quân: ” được tô một nét đậm thật rõ ràng. Trận đấu này, cậu muốn thắng. Bọn họ muốn thắng.

17. Chương 17

Ngọn đèn lấp loé trên sàn nhảy của quán bar ngầm.

Thiếu niên xinh đẹp nhuộm tóc màu ngân lam ôm ghi-ta hình ngọn lửa, mắt phượng khê nhướn chứa mị hoặc nguy hiểm trí mạng, tiếng hát thanh lệ phát ra từ đôi môi mỏng mở hờ, vô cùng động lòng người, theo tiết tấu sục sôi mà đong đưa vòng eo với đường cong hoàn mỹ, xoay người một cái, quần dài bó sát người khiến vòng mông được ôm lấy hiển lộ không sót, tiếng kêu điên cuồng dưới sân khấu nổi thành một mảnh. Bài hát chấm dứt ở một nốt cao, thiếu niên ngưỡng cổ, giọng hát cao vút xinh đẹp thẳng tắp xông lên giữa không trung, tóc màu ngân lam, khuyên tai bắt mắt trên vành tai, vạt áo rộng mở trước ngực lộ ra nhiều giọt mồ hôi lấp lánh, chói mắt đến nỗi làm cho người ta mắt mờ không ra. m thanh ủng hộ cùng vỗ tay dưới đài gần như muốn tung nóc nhà.

Có người đưa lên một bó hoa bách hợp được cột thanh nhã, Nghiêm Hạo Thần cười tiếp nhận, cúi đầu in lại dấu hôn trên đoá hoa non mềm, cảnh tượng áo da màu đen cùng bách hợp màu trắng giao nhau có một loại tà mị khó nói thành lời, rước lấy một trận cổ vũ cuồng nhiệt dưới sân khấu. Cậu ngẩng đầu vẫy vẫy mái tóc ướt đẫm, chạm vào ánh mắt chăm chú của người đàn ông cao lớn ôm tay đứng trong một góc sáng sủa, vút cho anh một ánh mắt đầy thâm ý, nhếch khóe miệng xoay người đi xuống cánh gà.

Vòng loại loi đài tái chia thành năm tái khu, từng tái khu có gần ba mươi người giành lấy ba vé tham gia thi đấu tiếp. Tái khu của Nghiêm Hạo Thần cũng không có đối thủ thực lực quá mạnh, thỉnh thoảng có những con hắc mã biểu hiện không tồi, nhưng đều không đủ để uy hiếp cậu. Trận đấu tiên cậu thắng mà chẳng cần hồi hộp, khi cậu đứng trên sân khấu, hạ xuống nốt cao cuối cùng, nhìn đám người sôi trào dưới sân khấu cùng ban giám khảo ra sức tán dương, liền hiểu được: cậu thắng chắc rồi.

Trên hành lang chật ních những fans đang vô cùng kích động, Nghiêm Hạo Thần mất chút thời gian mới có thể thoát thân. Hậu trường nhỏ hẹp tràn đầy mùi khói thuốc vẩn đục, cậu cau mày đi vòng qua vài tên nam nữ đang dựa đàn ghi-ta mà nuốt mây nhả sương (cách nói châm chọc những người hút thuốc), đi đến cửa sau của quán bar. Có người dựa vào người cậu, làm hoa bách hợp trắng trong ngực rơi rụng.

“Thực xin lỗi.” Người tới thờ ơ xin lỗi.

Nghiêm Hạo Thần đứng thẳng dậy, chạm phải một cặp mắt dài nhỏ, mắt phượng không vui mà nhướng lên:

“Kelvin. Sao mày lại ở đây?”

Kelvin cười cười với cậu, đôi mắt nhỏ lóe ra tia sáng lạnh như băng.

“Tao đến xem trận đấu. Đấu vòng loại thật sự là chúc mừng. Số mày hên thiếp nha, không giống tao, vào được danh sách ba người cũng không dễ đâu, may là tao có thực lực.”

Nghiêm Hạo Thần lạnh lùng cười.

“Đáng tiếc tao không xem được trận đấu của mày. Có điều nếu mày đã vào được top3 thì thực lực của nhóm mày...”, cậu nghiêng ngẫm liếc nhìn Kelvin một cái, “Phỏng chừng mày cũng hên lắm.”

“Cảm phiền cho qua.”

Không hề để ý sắc mặt không tốt của đối phương, Nghiêm Hạo Thần lướt qua hần đẩy cửa sau của quán bar ra. Trong hẻm nhỏ yên tĩnh phía sau bar không khí trong lành sáng khoái, ánh trăng như nước chiếu vào, người đàn ông cao lớn vậy nhiễm một tầng ánh sáng nhàn nhạt khoan tay mà đứng.

Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng cười:

“Tiệc mừng không đi, mà chạy tới chỗ như thế ngắm trăng, Hoắc tổng tài thật có nhã hứng.”

Anh xoay người lại, ánh trăng in bóng trên gương mặt anh, trong hai tròng mắt sắc sảo lấp lánh ý cười.

“Ở lại bên trong ngoan ngoãn chờ kết quả trận đấu, lại chạy ra đây hóng gió, em cũng có hứng lắm.”

Khóe miệng Nghiêm Hạo Thần khóe nhếch rất cao:

“Hoắc tổng tài gần đây tiêu cực đình công như thế này, tôi thật sự rất lo lắng cho Hằng Viễn nha.”

18. Chương 18

Tin tức tập đoàn Hằng Viễn thu mua xí nghiệp nổi danh nào đó ùn ùn kéo lên các mặt báo lớn, những kết toán tài sản cùng thay đổi nhân sự liên quan đều có chút lớn, tổng giám đốc đương nhiệm của nó gần như mỗi ngày đem theo bình thủy lắng văng dưới mí mắt Nghiêm Hạo Thần, thậm chí giữa tiệc mừng hoàn thành thu mua chính thức lại chạy ra ngoài xem lời đài tái đấu vòng loại.

Hoắc Kiếm thần nhiên:

“Tổng tài chỉ là phụ trách biết người khéo dùng mà thôi, công việc cụ thể đều có chuyên gia phụ trách, không tới lượt tôi quan tâm. Nếu tổng giám đốc vắng mặt công ty không thể hoạt động bình thường, Hằng Viễn đã sớm không tồn tại.”

“Tổng tài thì ra là chức vụ nhàn như vậy sao?” Nghiêm Hạo Thần nhướng mày.

Thực ra không phải. Những chuyện cần anh xem qua cùng quyết định đều không ít, laptop để sau xe Hoắc Kiếm luôn mở, cho dù là bữa tối trên đường, điện thoại di động của anh cũng không ngừng nhận được cuộc gọi. Đối với người đàn ông vô cùng cẩn thận kia, lơ là nhiệm vụ là chuyện không thể, đoạn thời gian này giúp cậu chuẩn bị đấu lời đài tái, đại khái trong mọi giờ nghỉ của mình anh đều đi tìm cậu.

Hoắc Kiếm không trả lời, mày hơi hơi nhăn lại.

“Kết quả trận đấu còn chưa có, không đi vào chờ không sao chứ?”

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng cười.

“Dù sao hiện tại đang chầm điếm, công bố kết quả còn phải một thời gian ngắn nữa. Hơn nữa, anh cũng biết tôi nhất định thắng rồi không phải sao?” Mắt phượng thẳng tắp nhìn người đàn ông cao lớn.

“Cám ơn bách hợp của anh, rất đẹp.”

Người đàn ông hơi hơi giật mình.

“Em biết là tôi tặng?”

Nghiêm Hạo Thần gật gật đầu. Trước giờ nếu có người tặng hoa cho cậu, cũng sẽ là hoa hồng đỏ xinh đẹp rực rỡ, cũng chỉ có người đàn ông này, sẽ tặng cậu hoa bách hợp trắng.

Hoắc Kiềm nhàn nhạt cười.

“Tôi cảm thấy nó rất hợp với em.”

Nghiêm Hạo Thần trừng mắt nhìn anh ba giây, sau đó nhịn không được xoay người, bả vai run nhè nhẹ. Người thích cậu thì thích đến muốn nâng cậu lên trời, người ghét cậu thì ghét đến muốn đạp cậu xuống chân, nhưng là ai thì cách hành động cậu cũng không khác nhau: kiêu ngạo, diễm lệ, mê người. Cũng chỉ có người này, sẽ cảm thấy hoa bách hợp thanh thuần hợp với cậu.

Khi xoay người lại lần nữa, người đàn ông kia lại mang về mặt đầy tình trẻ con vừa khó hiểu lại có chút buồn bực. Nghiêm Hạo Thần vỗ về mà nhếch khóe miệng, nụ cười bên môi xinh đẹp đến loá mắt:

“Cám ơn.”

Người kia có phút chốc mất hồn, ánh trăng chiếu vào trên mặt anh, hai con ngươi sắc sảo lấp lánh sáng lên, gương mặt đường nét rõ ràng như tạc hình như so với lần gặp trước thì gầy đi vài phần. Nam nhân thẳng thắn thành khẩn đến có chút ngốc, Nghiêm Hạo Thần nhịn không được muốn vì tiền cùng tình lực anh đã chi ra mà cho anh một chút lợi ích, cho nên cậu đưa tay câu cổ người kia, dâng lên bờ môi mượt mà.

Vốn tưởng rằng sẽ là một nụ hôn thoáng qua, môi của người kia sau một chút chần chừ lại dùng sức mút vào, lưỡi từng chút từng chút mô tả hình dáng bờ môi cậu, sau đó cạy mở khớp hàm trượt vào, câu lưỡi cậu ra lại đẩy trở về, giữa môi tràn đầy hơi thở nồng đậm ấm áp, Nghiêm Hạo Thần giữa lúc miệng lưỡi trần trọc thì khẽ hừ nhẹ, cánh tay cậu trên cổ anh càng thêm dùng sức, làm cho nụ hôn càng thêm nồng nàn nhiệt liệt. Cái loại cảm giác dung hoà vào nhau này quá mức tốt đẹp, đến cuối cùng khi hai đôi môi kề sát rất cực tách ra, hai người vẫn lưu luyến mà ôm lấy đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoắc Kiềm cúi đầu nhìn cậu, lại chậm rãi tới gần, đôi môi giã dựa một chút cuối cùng đáp xuống má cậu, ướm át mà ấm áp. Mở miệng nói bằng thanh âm khàn khàn ấm muội:

“Em trở vào đi, kết quả hẳn là ra rồi đó.”

Nghiêm Hạo Thần thu hồi ánh mắt, rời ngực người kia, đưa lưng về phía anh đẩy ra cửa sau quán bar.

“Em đi.”

19. Chương 19

Trải qua vòng loại thứ nhất cùng hai vòng bán kết, lời đài tái tiến vào đến giai đoạn cuối cùng, giới âm nhạc ngầm mấy ngày qua đều bị một loại không khí cuồng nhiệt bao phủ, mùi thuốc súng dày đặc.

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng ngồi ở vị trí phó lái, nghe radio âm nhạc phân tích.

“Năm nay tranh chức lời đài tái quả thật là nhiều lực lượng mới xuất hiện, những tia sáng mới lộ ra, trải qua hai đợt cạnh tranh kịch liệt, vào trận chung kết cuối cùng chỉ còn năm người, trong bọn họ có thiếu niên xinh đẹp chỉ mới mười bảy tuổi, có ca sĩ được xưng là ‘thiên tài’ trong mảng sáng tác, còn có người đặc biệt với thể loại Rock&Roll...”

Cậu đưa tay nhấn cái nút, ôm đầu tựa vào chỗ ngồi.

“Khi nào thì một trận đấu nhỏ của giới âm nhạc ngầm đạt được chú ý của ‘trào lưu’ như vậy?”

Người đàn ông cao lớn đang lái xe mỉm cười.

“Đây không phải là một chuyện tốt sao?” Anh dừng một chút, “Đã có ngân hàng tư nhân bắt đầu phiên giao dịch đánh cược ai sẽ thắng.”

Nghiêm Hạo Thần cong mắt phượng, khóe miệng nhếch lên kiêu:

“Có chuyện này sao? Tỷ lệ cược của em là bao nhiêu?”

Hoắc Kiếm cười rút ra một tay đang để trên vô-lăng, vỗ về mái tóc ngân lam của cậu.

“Em là nóng nhất, 1 bù 0. 7, đề em rất mệt.”

“Vậy Hoắc tổng tài cảm thấy đề ai mới không mệt?”

Lông mi người kia nhú nhú.

“Em, tuy rằng tỷ lệ cược thấp một chút, nhưng ít ra lợi nhuận ổn định.”

Xe dừng trước một quán bar trên con đường phồn hoa. Hoắc Kiếm nhường người hôn hôn môi cậu.

“Chúc em may mắn.”

Nghiêm Hạo Thần tà khí như sương mù, ánh sáng vào cặp mắt đen cương trực kia.

“Như vậy rất không có thành ý.”

Môi mỏng dán lên, “Phải như vậy.” Cậu vươn đầu lưỡi liếm liếm môi anh, abg nghe lời mà hé miệng, vươn đầu lưỡi ẩm áp dây dưa thật sâu với cậu.

Khi mở cửa xe giữa môi vẫn là hương vị độc đáo của người kia. Sau khi đấu vòng loại Nghiêm Hạo Thần cảm thấy chính mình cuối cùng cũng không thẹn với túi tiền của Hoắc Kiếm, trong ô tô, sau quán bar, trong phòng nhạc, dưới lầu nhà Nghiêm Hạo Thần, hai người vô số lần trao nhau những nụ hôn nồng nàn chỉ dành cho tình nhân. Tính tình Hoắc Kiếm nghiêm cẩn cứng nhắc, chưa bao giờ biểu lộ quá nhiều tình cảm bản thân ở nơi công cộng, Nghiêm Hạo Thần thậm chí có lần nghĩ đến anh lãnh cảm, bây giờ cậu phát hiện mình thật sự quá sai. Nụ hôn của Hoắc Kiếm giống ánh mắt của anh, thẳng thắn mà trực tiếp, mang theo một chút kiên định cùng bá đạo không thể kháng cự, nồng nhiệt hữu lực làm cho người ta hít thở không thông. Nghiêm Hạo Thần thậm chí chút hưởng thụ cái loại cảm giác ngọt ngào miệng lưỡi vẫn vương này. Từ khi cậu cùng Hoắc Kiếm bắt đầu giao dịch đến nay, thấy thế nào cũng là cậu kiếm được nhiều lắm.

Làm người phải phúc hậu, cho nên cậu ít nhất phải thay người đàn ông đặt cược cho cậu kiếm về một chút tiền cược. Nghiêm Hạo Thần vẩy vẩy lọn tóc mỏng trên trán, bước vào quán bar ồn ào ẩm ỉ.

Quy tắc trận chung kết rất đơn giản, năm tuyển thủ rút thăm chọn ra hai người lên đài quyết đấu, người thắng ở lại, nhận khiêu chiến của những người còn lại, khiêu chiến trên tinh thần tự nguyện, không phân chia trình tự. Mỗi người bị thua có thêm cơ hội khiêu chiến 2 lần, người cuối cùng ở lại trên đài, chính là lời chủ. Về phần quyết định thắng thua, lại do đoàn giám khảo của giới âm nhạc ngầm cùng đầu phiếu của khán giả trong hội trường quyết định.

Đây không chỉ là quyết đấu thực lực, mà còn là quyết đấu chiến lược. Lên lời đài quá sớm, đến phần sau dễ bị đuối sức mà biểu hiện không tốt, thua trong trận đối đầu, lên đài quá trễ, người xem cùng giám khảo sẽ có khuynh hướng cân nhắc thiên vị cho lời chủ, chỉ cần biểu hiện không phải đặc biệt xuất sắc, rất khó được sự đồng cảm của bọn họ.

Đến gần cuối trận đấu, lời chủ có người kiên định bám trụ từ đầu đến sau cùng, cũng có người mạo hiểm chờ cho những người khác đều thua mới lên đài khiêu chiến. Đêm nay năm người dự thi, sau lưng mỗi người đều có một người đa mưu túc trí mà bày mưu tính kế, cẩn thận phân tích tính toán thời cơ lên đài, ăn cây nào, rào cây đó.

Nghiêm Hạo Thần có rất nhiều người ủng hộ, cũng không ít người xung phong muốn làm quân sư, nhưng người thật sự đa mưu túc trí chỉ có một người—— Hoắc đại tổng tài đứng sau lưng Hằng Viễn tập đoàn nhật tiến đầu kim (một ngày có thể thu vào một đấu vàng. Hình dung đại phát tài, hết sức giàu có) mà bày mưu tính kế.

Hai người được bốc thăm trúng trên đài đã có thắng thua, người đàn ông tây trang giày da dưới đài trong đám người khê gập đầu, Nghiêm Hạo Thần sải bước đi lên sân khấu. Thiếu niên xinh đẹp mặc áo sơ-mi màu trắng bó sát người, cà-vạt màu đen cùng quần ca-rô đỏ dưới ánh đèn sáng hơi hơi ngắc đầu, cách ăn mặc gọn gàng tắn mắt nồng đậm phong tình, thanh âm của MC bên cạnh mạnh mẽ vang lên:

“Người khiêu chiến: số bốn Nghiêm Hạo Thần!”

20. Chương 20

Trận đấu tiến hành đến hơn nửa, đã có hai người bị loại, thiếu niên xinh đẹp nhuộm tóc ngân lam vẫn đang đứng vững vàng trên đài. Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi giữa các màn, Nghiêm Hạo Thần đi xuống sân khấu, gian nan chen qua đám người nhiệt tình mà đi vào phòng rửa mặt. Trải qua thời gian dài biểu diễn, cả người cậu cũng đã ướt đầm mồ hôi, quần áo ẩm ướt dính ở trên người, cậu hắt nước lạnh lên mặt, cảm giác sảng khoái lạnh lẽo khiến cậu khe khẽ thở dài. Có người đứng bên cạnh đưa qua một cái khăn mặt, cậu tự nhiên tiếp nhận, lau khô bọt nước trên mặt, không ngoài ý muốn nhìn thấy lông mi nhăn lại của Hoắc Kiếm.

“Không phải đã nói gặp phải cường thủ thì trước tiên cứ đi xuống sao? Sao vẫn ở lại trên đài?”

Đoạt giải quán quân tất nhiên quan trọng, nhưng quan trọng hơn là phải để các nhà sản xuất âm nhạc chuyên nghiệp dưới đài nhìn thấy thực lực của mình. Cho nên vừa phải ra sức xuất hiện nhiều trên đài, biểu diễn bản thân, đồng thời khi cường thủ xuất hiện cũng phải bảo tồn thực lực, tạm thời thối lui đến dưới sân khấu để bọn họ cường cường tranh chấp, cuối cùng lại lên đài làm ngư ông đắc lợi.

Dựa theo kế hoạch, Nghiêm Hạo Thần hẳn là khi gặp được những người có khả năng đoạt giải quán quân nhất thì cố ý bị thua, giữ gìn tinh lực đợi cho trên đài đấu đá gần xong thì bước lên xuất kích cuối cùng. Chỉ là đứng trên đài, đối diện với đám người mãnh liệt kích động dưới đài cùng tiết tấu dồn dập trên đài, cậu đột nhiên không muốn nhường lại vị trí dưới chân. Cho dù là đối diện với ban nhạc thực lực vô cùng mạnh, cậu cũng vẫn chọn xuất ra toàn bộ khả năng bản thân, bảo vệ vị trí ngôi chủ.

Mắt phượng của Nghiêm Hạo Thần thoáng nhướng, cười đến rõ ràng:

“Bởi vì em còn chưa gặp được ‘cường thủ’.”

Người kia bị cậu chọc cho muốn cười, rồi lại bởi vì lo lắng vẫn nhăn mày.

“Em đã đấu liên tục sáu màn.”

Nghiêm Hạo Thần biết anh đang lo lắng cho thể lực của mình, ở trên đài cậu có thể tinh tường cảm nhận được ánh mắt chăm chú trước sau như một của anh, chỉ là tới đoạn sau, trong ánh mắt kia đã xuất hiện lo lắng nhẹ nhẹ hiếm thấy. Trước khi Nghiêm Hạo Thần ý thức được, tay cậu đã muốn tự động câu cổ anh, môi mỏng như đồ dành mà hạ xuống giữa mày anh, nhẹ nhàng in lại nụ hôn.

“Không cần lo lắng, em thật sự rất tốt, chỉ hai màn nữa em sẽ thắng.”

Cậu cười đẩy ra cửa phòng rửa mặt, xoay người gọi lên khoe miệng khiêu khích với anh:

“Anh chờ thu tiền cược đi!”

Màn thắng thứ bảy không chút khó khăn. Đối thủ là một cô gái còn rất ngây ngô, kinh nghiệm sân khấu không đủ, có lẽ là quá mức hồi hộp, thể nhưng đã quên lời, liền như vậy chân tay luống cuống mà đứng giữa sân khấu, đã hết lần thứ hai khiêu chiến lời đài của cô.

Nghiêm Hạo Thần ở trên đài khẽ híp mắt. Chỉ cần đánh bại người khiêu chiến cuối cùng, cậu chính là ngôi chủ cuối cùng của lời đài này. Người khiêu chiến cuối cùng lên đài thì dưới đài một mảnh náo động, đây là một trong những tiếng hô to nhất của lời đài chọn giải quán quân năm nay, trận đấu này cũng là trận quyết đấu gay cấn mà mọi người muốn xem nhất, dưới đài có fangirl điên cuồng kêu to:

“Kelvin!”

Thanh niên mất nhỏ lên sân khấu, âm thầm vút một ánh mắt khinh thường cho Nghiêm Hạo Thần, sau đó múa may hai tay với fans dưới đài:

“Sau đây tôi sẽ tặng cho mọi người ca khúc đoạt giải quán quân của tôi, xin mọi người cho một tràng pháo tay!”

Nghiêm Hạo Thần ôm hai tay lạnh lùng nhìn Kelvin gầy đàn ghi-ta. Thật lòng mà nói, trình độ đêm nay không tồi, từ cách chọn nhạc đến giọng hát đều không thể soi mói. Chẳng qua, cậu nhếch miệng, cậu sẽ biểu diễn còn tốt hơn.

Khi Nghiêm Hạo Thần đi đến dưới ánh đèn thì không khí dưới đài sục sôi trước nay chưa từng có. Đây là một bài cuối cùng quyết định thắng bại. Ánh mắt Nghiêm Hạo Thần lướt qua một nhóm nam nữ dưới đài giờ quảng đèn led có chữ “Hạo Thần”, chạm vào ánh mắt chăm chú của người đàn ông im lặng đứng phía sau. Cậu nhếch miệng cười, ngón tay dùng sức gảy đàn ghi-ta một cái.

Tiếng nhạc đệm thanh thoát, thiếu niên xinh đẹp trên đài chuyển động vòng eo, tiếng hát xinh đẹp cao vút lưu chuyển trong không khí:

Toà thành của công chúa ngủ trong rừng

Trái táo của công chúa bạch tuyết

Chỉ một nụ hôn của anh

Tất cả ma pháp đều bị phá vỡ

Đèn thần của Aladdin

Chiếc hộp Pandora

Anh có thể gánh vác

Kết quả của sự tò mò không.

...

Em mang anh lên tận trời xanh

Em kéo anh xuống tận vực sâu

Em sẽ không ngoan ngoãn nghe lời

Anh cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng thoát khỏi

Em với một ngàn cái mặt nạ

Một ngàn loại tra tấn

Nếu em là ác ma tới từ địa ngục

Anh có còn nguyện ý

Đánh thức em hay không.

Thiếu niên dứt khoát lưu loát kết thúc, ôm lấy đàn ghi-ta nhẹ xoay người, một đầu gối quỳ trên mặt đất, mắt phượng thoáng nhướng nhìn dưới đài, nụ cười bên môi cùng khuyên tai màu bạc bên tai đều vô cùng chói mắt. Dưới đài vỗ tay như phát điên, dậm chân, la hét. Nghiêm Hạo Thần cười nhảy xuống đài, mặc cho fangirl dưới đài kích động vây lấy cậu, kêu khóc. Hoắc Kiếm tây trang giày da đứng bên cạnh đám người, cau mày nhìn mấy cô nhóc vừa nhảy vừa dậm, nhưng bên môi cũng là ý cười ầm ập.

Khi tuyên bố kết quả Nghiêm Hạo Thần bị một đoàn fans vây quanh, có người thậm chí đã muốn giơ tay lên, chờ chúc mừng thắng lợi tất nhiên. MC bước lên sân khấu trong vô số ánh mắt nóng bỏng đầy kì vọng:

“Tôi tuyên bố, lời chủ của ngày hội lời đài tái năm nay là —— “

21. Chương 21

“Tuyển thủ Kelvin!”

Đám người xung quanh Kelvin bùng nổ một trận hoan hô, xung quanh đột nhiên im lặng. Qua vài giây dưới đài giống như mới kịp phản ứng, có người lịch sự vỗ tay, nhưng đa phần là khe khẽ nói nhỏ.

“Làm sao có thể không phải Nghiêm Hạo Thần, nhất định là sai chỗ nào rồi...”

“Rõ ràng vừa rồi biểu diễn Nghiêm Hạo Thần tốt hơn, giám khảo nhìn nhầm rồi...”

“Vote đầu người cũng không thể thua, tôi bỏ phiếu cho Nghiêm Hạo Thần mà...”

“Tôi cũng vậy, trên cơ bản trừ đám fans Kelvin thì những người khác đều bỏ phiếu cho Nghiêm Hạo Thần...”

Nghiêm Hạo Thần không kịp phản ứng mà đứng bất động, cậu nhìn Kelvin hăm hở lên sân khấu, nhận cúp trong tay MC, như là nhìn một cơn ác mộng không quá chân thật.

“Rất cảm ơn sự ủng hộ của mọi người! Thật sự rất cảm ơn! Cúp ngày hôm nay, là một sự khẳng định cho thực lực của tôi, tôi rất vui. Tôi tự biết tôi không có vẻ ngoài xinh đẹp, cũng chỉ giỏi mỗi ca hát, chỉ có thể thành thành thật thật mà hát, báo đáp mọi người...” Trên đài Kelvin đang phát biểu cảm nghĩ đoạt giải, đầy ý công kích.

Nghiêm Hạo Thần dưới đài hai tay ôm ngực, khoe miệng khe nhếch, cười đến nhìn không ra cảm xúc. Có một cô gái nhẹ nhàng kéo góc áo cậu.

“Khi em ở toilet nghe nói, Kelvin mua ban giám khảo.”

Người bên cạnh bắt đầu bầy người tám miệng, thậm chí ngay cả fans người khác cũng nhảy vào.

“Đúng vậy đúng vậy, Kelvin kia, có gì không làm được.”

“Trong lòng chúng tôi, cậu mới là lời chủ!”

Có thật là lời chủ chân chính không? Khoé miệng Nghiêm Hạo Thần châm chọc nhếch lên.

“Xin lỗi làm ơn cho qua.”

Cổng lên đàn ghi-ta bên chân, không nhìn đủ loại ánh mắt sau lưng, cậu sải bước đi ra ngoài.

Không chút bất ngờ thấy chiếc xe màu đen đậu bên kia đường ngay trước cửa quán bar, cậu mở cửa ngồi vào phía sau, vui đùa tán gẫu với người lái xe phía trước.

“Thật có lỗi làm anh thua tiền. Anh không cược nhiều phải không?”

Đối phương không trả lời, chỉ là nhún ga một cái, ô tô chạy như bay đi. Nghiêm Hạo Thần cũng lười hỏi điểm đến, chỉ là thả lỏng ném mình vào chỗ ngồi rộng rãi thoải mái, nhắm mắt lại.

Thời gian xe chạy quá lâu, Nghiêm Hạo Thần gần như sắp ngủ. Khi mở mắt lần nữa, trước mắt là quốc lộ không một bóng người, theo bậc tam cấp từ đường xi măng xuống, là cát vàng hỗn độn cùng đại dương tăm tối.

Nghiêm Hạo Thần đẩy mở cửa xe, lười biếng duỗi eo. Liếc mắt nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh.

“Khi tâm trạng không tốt đi ngắm biển, thật giống ông già.”

Hoắc Kiếm tây trang trắng thớm dựa vào bên cạnh xe, tự dưng làm cho người ta có một loại cảm giác đây là quảng cáo ô tô. Anh nghiêm trang giải thích:

“Trước kia xem phim trên TV, khi nhân vật chính tâm trạng không tốt đều đến bờ biển. Sau đó anh thử, phát hiện thật đúng là có hiệu quả.”

Nghiêm Hạo Thần cười cười:

“May mắn phim truyền hình diễn trên bờ biển. Nếu diễn trong sa mạc, không phải anh muốn lái xe đến Tân Cương chứ hả?”

Nước biển vượt ve bờ biển, phát ra âm thanh ào ào có tiết tấu. Hai người đi xuống bậc tam cấp, giày dẫm lên cát vàng, phát ra tiếng sột soạt. Biển ở ngoại ô cũng không sạch sẽ, đến gần sẽ thấy màu xám, khi vọt tới trên bờ cát nổi lên từng đợt bọt biển trắng xóa.

Hai người đều im lặng không lên tiếng mà đứng, gió biển đêm thổi phất qua hai má, mang đến một trận lạnh lẽo ẩm ướt.

“Anh sẽ không nói kiểu trong lòng anh em mới là người thắng.”

Người đàn ông đang lặng im đột nhiên mở miệng. Nghiêm Hạo Thần không lên tiếng.

Dù là sử dụng thủ đoạn gì, phương pháp gì, người bước tới đài vinh quang nhận thưởng chỉ có một. Lên tin giải trí, bìa tạp chí âm nhạc cũng chỉ có một, được người sản xuất âm nhạc chú ý cũng chỉ có một, bắt đầu nổi tiếng trong công chúng cũng chỉ có một. Trên thực tế ai mới là lỗi chủ chân chính, căn bản không ai quan tâm. Thế giới này rất tàn khốc, được quan tâm vĩnh viễn đều là kết quả, mà không phải quá trình. Hoắc Kiềm thân là thương nhân đại khái càng hiểu điều này hơn cậu.

22. Chương 22

Bất kể đối phương thắng có quang vinh hay không, cậu chung quy vẫn là kẻ thua. Thua chính là thua, tại sao thua cũng không quan trọng.

Anh nhìn cậu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc:

“Nhưng là bài hát cuối cùng kia rất tuyệt vời. Là lần tốt nhất từ trước tới giờ anh được nghe.”

Nghiêm Hạo Thần gật gật đầu:

“Cám ơn. Em cũng cho là như thế.”

Người kia tiếp tục nhìn cậu:

“Em buồn lắm hả?”

Nghiêm Hạo Thần “Phụt” một tiếng bật cười.

“Cũng không phải tự ngược cuồng, thua trận đấu chẳng lẽ em còn có thể cao hứng phấn chấn?” Huống chi là trong tình huống không hề phòng bị như vậy mà đánh mất giải quán quân một cách thảm hại. “Chưa kịp khóc lên cho Kelvin nhìn, anh bây giờ có muốn nhìn không?”

Anh lắc đầu.

“Nhưng là khi buồn em có thể không cười.”

Nụ cười luôn ở bên miệng từ khi kết quả được tuyên bố đến giờ bỗng nhiên rơi xuống, Nghiêm Hạo Thần ngồi xổm xuống trên bờ cát.

“Có ai nói với anh, anh rất giỏi đặc tội với người khác chưa?”

Ào ——, ào ——, nước biển từng chút từng chút vuốt ve bờ biển. Anh ngồi xuống cạnh cậu, ánh mắt im lặng nhìn về phương xa. Nghiêm Hạo Thần chạm chạm bả vai anh, thanh âm thấp mà nhẹ:

“À, vì sao trước kia anh lại tới đây?”

Hoắc Kiềm nhìn cậu một cái, quay đầu tiếp tục nhìn biển.

“Khi anh hai mươi tuổi vừa tiếp nhận Hằng Viễn, còn là một thằng nhóc ranh không hiểu gì.”

“Khi đó những cấp dưới cũ của công ty không phục anh, có dã tâm thừa dịp anh còn non nớt muốn lừa tiền trong tay anh, đối thủ bên ngoài của công ty cũng thừa dịp mượn gió bẻ măng tìm cách tranh thủ lợi ích, anh lại chỉ hiểu được lý thuyết suông, trong trong ngoài ngoài cùng nhau tấn công, nói chung là tình hình hồng bét.”

“Công ty khiến anh sứt đầu mẻ trán, nhiều người chờ được cười nhạo anh như vậy, anh cũng mỗi lần đều hoàn thành nguyện vọng của họ. Cuối cùng mình cũng tuyệt vọng với mình.”

“Anh liền mang theo một bình rượu lái xe đến nơi đây, ngồi trên bờ biển một đêm, la to một trận, sau đó suy nghĩ cẩn thận một phen, ngày hôm sau lại đi đối phó với một đồng sở sách lộn xộn.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn mặt nghiêng chăm chú của anh:

“Sau đó anh thành công?” Thật đúng là câu chuyện đầy chí hướng.

Hoắc Kiềm cười lắc đầu:

“Đương nhiên không phải. Anh còn tiếp tục thất bại, tiếp tục tới nơi này, tiếp tục trở về. Cho đến hiện tại.”

“Ngắm biển không thể tỉnh ngộ, cũng không thể thay đổi cái gì. Cuộc sống chính là như vậy, nên tiếp tục vẫn tiếp tục, nên phiền toái hôm sau quay lại vẫn còn. Tới nơi này chỉ là muốn làm cho tâm tình của mình tốt lên, không đến mức khiến tình huống trở nên càng nát bét.”

Nghiêm Hạo Thần nhẹ nhàng la to.

“Em hiểu rồi.”

Anh và cậu, cũng không phải loại người gặp chuyện tinh thần sẽ sa sút. Nếu trốn không khỏi, sẽ đón đầu mà tiến lên.

Sóng biển vẫn không nhanh không chậm từng chút đánh vào, buồn bực, thống khổ, bất an, không cam lòng, đau khổ... Các loại cảm xúc rồi thành một nùi theo từng đợt sóng biển kì diệu từng chút được cởi bỏ, tan biến.

Gió biển ban đêm có hơi lạnh, Nghiêm Hạo Thần nhích gần người bên cạnh một chút, tay đặt trên tay đối phương. Độ ẩm thông qua da thịt đụng chạm mà truyền đến làm người ta mê đắm, Nghiêm Hạo Thần nhin không được lại nhích về phía thân thể toả nhiệt kia gần chút nữa. Quay đầu lại, đối diện gương mặt đoan chính của anh, không ai chủ động, đôi môi mang theo nhiệt độ tự nhiên dính cùng một chỗ.

Cũng không có động tác tiến thêm một bước, chỉ là đôi môi trần trọc gần bó, đã thoả mái đến mức làm người ta thở ra tiếng. Nhẹ nhàng dính vào, thoáng tách ra, lại dính vào, lại tách ra, lại dính vào, như chơi trò vờn bắt. Thời gian hai môi dính liền càng lúc càng dài, không biết là ai mút môi ai trước, là ai dùng đầu lưỡi liếm môi ai trước, nụ hôn trong trẻo không sâu dần mang theo hương vị đặc hơn. Đôi môi hé mở không tiếng động mà mời gọi, đầu lưỡi ấm áp của anh tiến nhanh đánh nhanh, câu lấy đầu lưỡi mềm mại của cậu rồi gât gao cuốn lấy.

Động tác ra vào của đầu lưỡi càng ngày càng làm càn, Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu lên, giúp lưỡi anh tiện tiến vào càng sâu. Bàn tay đặt trên lưng dùng sức như muốn hoà cậu vào thân thể anh, lòng bàn tay nóng bỏng mang đến một loại khô nóng khó nói rõ, truyền đến các bộ phận trong thân thể.

Khi không khí trong phổi gần như bị ép đến không còn thì miệng lưỡi dây dưa mới tách ra, Nghiêm Hạo Thần phát hiện không biết từ khi nào mình đã nằm ngửa trên mặt cát, người đàn ông cao lớn nằm trên người cậu, hơi thở không xong mà thở dốc bên gáy cậu, dòng khí nóng đảo qua, có một loại cảm giác kỳ diệu.

Có một vật thể cứng rắn mà nóng rực để cạnh đùi trong của cậu, xúc cảm rõ ràng. Anh nằm trên người cậu ngẩng đầu lên, lông mi tuấn đỉnh trẻ con hơi nhăn lại, là vẻ mặt hoang mang gần đây Nghiêm Hạo Thần đã quá quen, hình như là không hiểu vì sao một nụ hôn có thể phát triển thành dạng này. Nghiêm Hạo Thần nhin không được âm hiểm nhếch miệng, nâng đầu gối cọ cọ nơi gươm súng sẵn sàng kia.

23. Chương 23

“Dừng phá nữa!”

Hoắc Kiếm cúi đầu quát, ánh mắt nhìn đi chỗ khác thấy không rõ biểu tình.

“A”, Nghiêm Hạo Thần nhếch miệng, đôi môi bị hôn qua hơi hơi sưng lên, còn sáng bóng ướt át, trong bóng đêm mang theo mị hoặc khác thường. Cậu như vô tình nhìn về phía cậu nhỏ của anh:

“Không phải em phá. Là nó mà.”

“Cho nên em không được thêm dầu vào lửa!” Hoắc Kiếm nghiêng rằng nghiêng lợi quay đầu đối mặt với cậu, rất rõ ràng là đang khắc chế bản thân.”Em đêm nay tâm tình không tốt, anh không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.”

Mắt phượng nguy hiểm nhếch lên.

“Anh cảm thấy em tâm tình không tốt nên tìm anh làm vật phát tiết?”

Nực cười! Cậu gặp qua người tâm tình không tốt bỏ tiền tìm say, đó là loại khách làm người ta đau đầu, cũng là loại cậu liều mạng ngăn cản cũng không cho mẹ tiếp, nhưng cậu còn chưa thấy qua “chị em” nào chán sống tâm tình không tốt mà đi đón khách —

“Nghiêm Hạo Thần em còn không có tiện như vậy, tâm tình không tốt tìm người đến thương em!” Cậu dừng một chút, “Tâm tình em vốn không tốt, nhưng là nhờ anh mà bây giờ nó tốt lắm, tốt đến có thể...” Cậu nâng nửa người dưới đã muốn phản chấn lên đụng vào Hoắc Kiếm.

“Nếu anh cam tâm đem thành quả cố gắng của mình chấp tay nhường người, được thôi! Em đây phải đi tìm người.”

Hoắc Kiếm phản ứng không kịp sững người nhìn cậu. Nghiêm Hạo Thần đột nhiên ý thức được lời nói vừa rồi của mình, quả thực chính là đang yêu cầu anh ta cùng mình... Thật sự là điên rồi.

Cậu oán hận cắn khước miệng.

Nam nhân không nói được một lời đứng lên khỏi người cậu, dùng sức kéo cổ tay cậu, thanh âm ám ách đến dọa người.

“Đi theo anh.”

Quốc lộ rạng sáng hết sức yên tĩnh, anh chạy xe nhanh như máy bay, quẹo vào thì lớp xe ma sát mặt đất tạo ra âm thanh bén nhọn thể hiện tâm tình nôn nóng của chủ nhân. Nghiêm Hạo Thần thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt nóng rực như sắp bốc cháy của anh, thả ra khoé miêng đang cắn chặt. Điên rồi thì điên rồi đi, dù sao cũng vậy.

Ô tô như cuồng phong mà ngừng trước một khách sạn rất có phong thái. Hoắc Kiếm dừng xe xong, hai người đi vào đại sảnh, anh thậm chí bàn tiếp tân cũng không quét mắt nhìn mà bước nhanh về phía thang máy. Nghiêm Hạo Thần nhin không được nhắc nhở:

“Chúng ta còn chưa...”

Hoắc Kiếm không kiên nhẫn hừ nhẹ một tiếng, đưa tay kéo cậu vào thang máy: “Anh đặt phòng thương vụ dài hạn trong này.”

Một khắc kia khi cửa phòng đóng lại anh ấn mạnh cậu lên tường, đôi môi ẩm áp áp lên, Nghiêm Hạo Thần nhắm mắt lại, mặc cho lưỡi anh cường thủ hào đoạt trong miệng mình. Đầu lưỡi ẩm áp tùy ý hoành hành đủ mới thả cậu ra, anh như rút cuộc ném đủ, thỏa mãn khẽ than một tiếng, liếm đi sợi chỉ bạc trên khoé miệng cậu, động tác bắt đầu trở nên mềm nhẹ.

Nụ hôn ẩm áp ẩm ướt dịu dàng di chuyển xuống dưới, dọc theo bên tai đến bên gáy, khẽ cắn liếm, Nghiêm Hạo Thần khép hờ mắt, xoay cổ, tay như cổ vũ mà đặt lên thắt lưng anh, khi có khi không vuốt ve. Cường độ gặm cắn đột nhiên mạnh hơn, ngón tay ẩm áp phối hợp đôi môi không ngừng trượt mà đẩy quần áo cậu ra, tạo ra từng đợt từng đợt cảm giác tê dại khó nhin trên người cậu.

“Ah ”

Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu, thân thể lộ ra trong không khí, điểm màu đỏ trước ngực bị anh ngậm trong miệng, phân thân đứng thẳng được bàn tay ẩm áp của anh ôm lấy cẩn thận an ủi, mang đến luồng nhiệt làm cho người ta sợ hãi. Cậu trả thù trong mê loạn mà xé quần áo anh, ngón tay trượt vào vạt quần áo, từng chút từng chút xẹt qua thắt lưng anh. Cơ lưng rắn chắc của anh nhất thời căng cứng, cảnh cáo cắn cắn trước ngực cậu, Nghiêm Hạo Thần bị đau hừ một tiếng, tay lại càng thêm khiêu khích mà dời xuống, trực tiếp kéo khoá, trong đám lông dày nắm lấy dã thú ngạo nghễ đứng thẳng.

Chưa từng có trải qua loại chuyện này, cậu chỉ là dựa vào cảm giác lung tung vuốt ve vật cứng kia, đồng thời vận vẹo thân mình hưởng thụ hầu hạ thoải mái của anh. Không được vài cái Hoắc Kiếm đã không thể nhin được nữa mà ngẩng đầu lên khỏi ngực cậu:

“Ê!”

Nhìn đến ánh mắt không phục của Nghiêm Hạo Thần thì anh bắt đầu dĩ thử dài, kéo thắt lưng Nghiêm Hạo Thần hung hăng hôn cậu một chút, sau đó đưa cậu lên giường.

24. Chương 24

Nghiêm Hạo Thần ngã trên chiếc giường mềm mại, sau đó thân hình cao lớn của anh liền ngã theo, cùng cậu mười ngón giao nhau, từng nụ hôn tinh tế dừng ở đuôi mày khoé mắt cậu, nửa người dưới kề sát cọ cọ, vật cứng nóng bỏng cách một tầng vải cọ sát cậu, mang đến từng đợt dòng điện như có như không. Từng chút tiếp xúc đầy ái muội càng lúc càng làm cho người ta khó nhin, Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu dừng trên môi anh, cậu ra đầu lưỡi ẩm áp, nhiệt liệt quần lên.

Lưỡi cùng lưỡi quần lấy nhau thật sâu cũng không thể thỏa mãn khát vọng đang kêu gào toàn thân như cậu tưởng, ngược lại gợi lên lửa cháy hừng hực. “Dừng!” Hai người đều nhin không được hừ một tiếng. Hoắc Kiếm đứng dậy khỏi người cậu, đi xuống giường cởi quần áo hỗn độn trên người. Nghiêm Hạo Thần nhin anh móc từng kiện quần áo lên giá, thậm chí quần áo của mình vừa rồi rơi tán loạn trên mặt đất anh cũng nhặt lên từng cái, phủ phẳng rồi móc lên, nhin không được cười rộ lên. Người này thật sự là!

Khi Hoắc Kiếm xoay người về phía cậu Nghiêm Hạo Thần nhéch mắt phượng. Cậu vẫn cảm thấy mình tìm được người mua tốt, dư tiền dư thú (thú vị) còn có ngoại hình cao lớn xuất sắc, khi trên giường hầu hạ phụng nghênh cũng sẽ không cảm thấy ghê tởm. Chỉ là cậu sao lại không nghĩ tới, các bộ phận của con người là tỉ lệ với nhau, Hoắc Kiếm cao lớn không chỉ là đáng người? Cậu nhỏ của anh trình diện trước mắt cậu, Nghiêm Hạo Thần trong lòng cam chịu than một tiếng, đưa tay ôm lấy thân thể anh.

Thân thể vân da rắn chắc có nhiệt độ như sốt cao, Hoắc Kiếm cùng Nghiêm Hạo Thần trao đổi nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng, bộ phận cứng rắn mà nóng rực ý đồ rõ ràng mà vuốt ve đùi trong của cậu, ngón tay thử chen vào phía sau cậu, mềm nhẹ khai thác nơi đóng chặt ẩm áp kia.

Khi ngón tay chạm vào nơi nào đó Nghiêm Hạo Thần nhẹ nhẹ run một chút, anh còn nghiêm túc nhin vào mắt cậu, hỏi ra vấn đề rõ ràng thiếu thần kinh:

“Em đang sợ hãi?”

Nghiêm Hạo Thần không nói gì trừng mắt nhin anh, đưa tay hung hăng nhéo nhéo hạ thân cứng rắn nóng bỏng của anh, thân hình cao lớn khẽ run lên. Cậu nhéch mắt hỏi lại:

“Anh đang sợ hãi à?”

Sau khi anh hiểu được thì tươi cười sáng lạn đến quá mức đáng giận, Nghiêm Hạo Thần xoay người sang chỗ khác không nhin anh, mặt úp lên giường, từ lưng đến đường cong pháp phồng nơi bờ mông cùng hai chân tách ra tạo thành phong cảnh mê người:

“Vào đi.”

Sau lưng có người kiềm chế không được mà gặm nhẹ, vòng eo bị nâng lên, hưng khí vận sức chờ phát động như được giáng một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái mà xông vào.

“Dừng!”

Bên trong đột nhiên có cảm giác bị mở ra rồi nhồi vào cũng không tốt đẹp gì, Nghiêm Hạo Thần cắn chặt, cố gắng nhin xuống tiếng rên rỉ muốn lao ra khỏi yết hầu. Anh hạ nửa người xuống, ***g ngực nóng bỏng dán vào lưng cậu, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt ve trước sau, một tay ôm lấy thân dưới của cậu, dịu dàng chăm sóc dục vọng bởi vì đau đớn mà hơi hơi rũ xuống.

Đau đớn qua đi tê dại kỳ diệu bắt đầu đánh úp lại, cảm giác được dục vọng trên tay bắt đầu hơi hơi ngẩng đầu, anh không cố kỵ nữa, ôm thắt lưng cậu bắt đầu mãnh liệt va chạm. Hoàn toàn rút ra lại hoàn toàn tiến vào, mỗi một cái đều hữu lực mà đi sâu vào, mang theo cường độ gần như muốn xé rách cậu. Tê dại dần dần biến thành khoái cảm điên cuồng, dòng điện trước sau luân phiên đánh úp lại khiến Nghiêm Hạo Thần rốt cuộc không giữ được rên rỉ bị giam nơi yết hầu, thanh âm cao vút ngắt quãng theo tiết tấu va chạm từng chút tràn ra.

Người đàn ông phía sau đang đưa tần suất nhanh hơn, rên rỉ xen lẫn tiếng gặm nhẹ đầy thôi thúc càng kích thích dục vọng mãnh liệt. Khoái cảm cực lạc càng ngày càng mãnh liệt đánh úp lại, khi sắp tới đỉnh anh dùng lực động thân, khó nhin mà cắn lên bờ vai trần trụi của cậu.

“A!!!!!!!!!!!!!!”

Nghiêm Hạo Thần bị kích thích quá mức mãnh liệt mà ngẩng đầu, chất lỏng đặc quánh nóng rực bắn lên lòng bàn tay anh, kéo theo hung khí trong cơ thể co rút, phun ra một dòng nhiệt nóng bỏng.

Hai người chìm trong khoái cảm kịch liệt làm người ta mê muội mà thở hổn hển ngã xuống giường, anh ôm lấy cậu từ phía sau. Nghiêm Hạo Thần nhắm mắt lại, ngực kịch liệt đập phồng, những nụ hôn nhẹ như lông vũ không ngừng dừng bên gáy cùng trên mắt, thoải mái như gió biển phất qua hai má.

Khi Hoắc Kiếm rút ra khỏi người cậu thì mồ hôi ướt sũng trên người đã trở nên lạnh như băng, Nghiêm Hạo Thần từ từ nhắm hai mắt hừ một tiếng, đầu đá cả đêm cùng vận động kịch liệt vừa rồi khiến toàn thân cậu bủn rủn, tay chân nặng nề đến mức như không còn là của mình, ngay cả sức nâng mí mắt lên một chút cũng không có. Giường phát ra tiếng vang kéo kẹt, cậu nghe được tiếng anh xuống giường, sau đó cả vai cùng đầu gối bị cánh tay vòng qua, cả người được bế lên.

Nghiêm Hạo Thần mở mắt ra, uể oải kháng nghị:

“Ê, em không phải đàn bà!” Sau khi làm không cần phải hầu hạ cẩn thận như vậy, vừa dễ vừa xoa. Cậu chỉ là tình nhân anh tiêu tiền mua được, đối đãi dịu dàng như người yêu lại làm cho người ta thấy không được tự nhiên.

Hoắc Kiếm không hiểu, kinh ngạc nhìn cậu một cái, lại nhìn nhìn cậu nhỏ của cậu:

“Anh biết chứ.”

“Quên đi.” Nghiêm Hạo Thần mệt mỏi thở dài một hơi, từ bỏ suy nghĩ nói chuyện với anh, tùy ý anh ôm cậu vào phòng tắm. Nước ấm từ vòi sen chảy xuống người quá mức thoải mái, cậu dựa vào ***g ngực rắn chắc hữu lực, vô tình ngủ mất.

25. Chương 25

Quán bar ngầm cuối tuần vẫn luôn náo nhiệt. Thiếu niên tuổi teen tóc ngắn lam gầy ghi-ta đồ rực, bài hát có nhịp điệu thanh thoát, theo tiếng hát cao vút từ bờ môi đóng mở cùng vòng eo tà mị đến làm người ta đui mù. Thiếu niên phất phất tóc mái ướt mồ hôi, ngón tay thon dài thành thạo lướt qua đàn ghi-ta, một chuỗi nốt nhạc phát ra khiến nơi đó bùng nổ một trận hoan hô.

Khoảng cách giữa các bài, Nghiêm Hạo Thần nhếch mắt đánh giá dưới sân khấu. Lôi đài tái đã qua vài tuần, hưng phấn qua đi giới âm nhạc ngầm cũng dần dần khôi phục yên bình. Cậu vẫn hát trên sân khấu của các quán bar, ôm ghi-ta hát ca, nhận đủ kiểu ánh mắt dưới sân khấu.

Mặt ngoài thoạt nhìn tất cả như thường, nhưng vẫn xảy ra một chút thay đổi. Có một sự kiện quan trọng kích động lòng người như lôi đài tái, vài tuần nay không khỏi xuất hiện mỗi một sau hưng phấn, fans vây dưới đài cổ động giảm bớt một ít, mà ngay cả những ca sĩ ngầm lên sân khấu hát, cũng có không ít người bởi vì lí do muốn điều chỉnh cùng tỉnh đường mà không có đi ra. Tuy rằng không khí hơi vắng vẻ, nhưng Nghiêm Hạo Thần cảm thấy như vậy cũng không tệ. Hiện tại ở lại dưới sân khấu trừ một bộ phận fangirl nhiệt tình không giảm, đa phần là fans chân chính có lí trí và khả năng thưởng thức âm nhạc, biểu diễn lại cảm giác không tồi. Huống chi nhờ những ca sĩ đang tỉnh đường điều chỉnh kia, cậu còn có nhiều cơ hội diễn xuất hơn lôi đài lúc trước.

Kelvin trở thành lôi chủ mới của lôi đài tái khiến đường làm quan rộng mở, hăm hở chạy tới mỗi trú điểm của giới âm nhạc ngầm, không lên đài biểu diễn, chỉ lộ mặt một chút nhận chúc mừng của mọi người cùng tán dương của fangirl. Có tin đồn tiết mục ở trận chung kết của hắn được nhìn trúng, ít ngày nữa sẽ ký hợp đồng với công ty sản xuất nào đó mà chính thức debut. Nghiêm Hạo Thần sau khi nghe được chỉ là cười bỏ qua, lôi đài tái đã qua, là người thua trong trận này, từ nay về sau các loại lôi đài tái, đều không liên quan tới cậu.

Cuộc sống vẫn đang tiếp tục, cậu vẫn tiếp tục đàn ghi-ta của mình, hát bài hát của mình, từng bước một đi tiếp.

Nốt nhạc cuối cùng hạ xuống đầu ngón tay, một bó hoa bách hợp buộc thanh nhã theo tiếng vỗ tay kịch liệt dưới đài được đưa lên, Nghiêm Hạo Thần không chút để ý mà tiếp nhận, đoá hoa trắng còn tích sương đang ở thời điểm nở rộ rực rỡ nhất, bên môi thiếu niên lại nở nụ cười nhạt như có như không vô cùng chói chang.

Dưới đài có cô bé phát ra tiếng thét chói tai hưng phấn, hơn mười cô gái nhiều lắm là mười ba mười bốn tuổi đỏ mặt gơ bằng “Hạo Thần” đưa về phía trước, bất quá cũng do nôn nóng muốn được giao lưu với thần tượng mà thôi. Nơi cách sân khấu một chút đã có người mở bình rượu lay lay ly rượu, có thể đoán được, sau khi cậu xuống sân khấu lại là một trận cuồng hoan sáng khoái tràn trề.

Nghiêm Hạo Thần vẫy đoá hoa trong tay với những người dưới đài, sau đó tự nhiên xoay người vào hậu trường, không ngoài ý muốn nghe được phía sau vài tiếng “A” thất vọng. Cậu vẫn luôn không ghét được đám người và rượu ngon vây quanh, sau một màn biểu diễn sáng khoái, cậu khá vui lòng thông qua rượu cùng tiếng ồn ào mà trút hết cảm xúc phấn khởi của mình, thậm chí thỉnh thoảng sẽ phục vụ mọi người mà cởi áo tước rượu lên người, khiến những ánh mắt mưu mô kia hưởng thụ một lần là no. Bất quá nó cũng chỉ giới hạn khi tâm tình vô cùng tốt, còn bây giờ, tuy rằng tâm tình của cậu cũng không tệ, nhưng nếu đã câu được Đại Kim Chủ, cần gì phải uất ức mình lấy thân nuôi hổ?

Đi ra phía sau quán bar quả nhiên thấy chiếc xe quen thuộc kia đậu ven đường. Nghiêm Hạo Thần nhếch miệng, đi qua mở cửa xe. Ngay cả tư thế nắm tay lái chờ đợi của anh cũng là eo lưng thẳng tắp mà ngồi nghiêm chỉnh, cậu tiện tay ném hoa bách hợp ra ghế sau, sau đó ném mình lên ghế phó lái, bĩu môi:

“Đi thôi.”

Người đàn ông nhú mày thẳng tắp nhìn cậu vẻ mặt xa lạ, là trộn lẫn giữa u ám không vui cùng không cam lòng, anh đột nhiên nhướn người qua, cài kĩ những nút áo lúc này Nghiêm Hạo Thần biểu diễn đã cởi ra, Nghiêm Hạo Thần có chút không kiên nhẫn, nhưng không có đẩy tay anh ra, chỉ đơn giản nhả ra một chữ:

“Nóng.”

Hoắc Kiếm đưa tay giảm điều hoà trong xe, Nghiêm Hạo Thần dè dặt, quyết định từ bỏ trò chuyện với anh. Hoắc Kiếm im im, bỗng nhiên nói:

“Dưới sân khấu có rất nhiều người đều nhìn chăm chăm cổ áo của em.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn gương mặt nghiêng rõ ràng như tạc của anh, nhin không được xì một tiếng khom lưng xuống cười ha ha. Loại giọng điệu này, rõ ràng là dối như trẻ con, cư nhiên phát ra từ miệng tổng giám đốc trẻ tuổi đầy hứa hẹn của tập đoàn Hằng Viễn, thật sự là... rất thú vị.

Ngồi thẳng dậy, không ngoài ý muốn lại nhìn thấy gương mặt hờn dỗi xen chút khó hiểu của anh. Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng nhếch môi, mang theo vài phần dỗi dành mà vỗ vỗ tay anh:

“Dù sao bọn họ có thể nhìn đến, nhiều nhất cũng chỉ có cổ áo mà thôi, phúc lợi không bằng anh đâu.”

Ấm chỉ mà dùng ngón tay thon dài vuốt ve khe hở ngón tay anh:

“Đi thôi, không phải muốn mời em ăn cơm sao.”

Chiếc xe lao đi như mũi tên cho thấy tâm tình nhiều mây chuyển nắng của chủ nhân.

26. Chương 26

Tuy rằng đã xem qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn anh ăn thì Nghiêm Hạo Thần đều muốn cười. Thật ra nghi lễ dùng cơm của Hoắc Kiếm rất tốt, luôn luôn là tư thế ngồi thẳng tắp nghiêm chỉnh, khuỷu tay cùng thân thể luôn duy trì góc độ đặc biệt, ngay cả động tác buông dao nĩa dùng khăn tay lau khóe miệng cũng là tiêu chuẩn cứng nhắc, nhìn đâu cũng thấy kiêu dáng của con nhà gia giáo. Chỉ có khi ăn nhìn anh chăm chú mới biết được anh dối cỡ nào. Rõ ràng là người cứng nhắc đến nỗi gọi món ăn cũng hiếm khi thay đổi, không biết vì sao chỉ có thời gian ăn cơm vĩnh viễn không cố định?

Đại khái là Nghiêm Hạo Thần ngậm miệng mà cười ý vị trêu tức quá rõ ràng, lực chú ý của anh rất cuộc rời khỏi chén đĩa trống trơn, vừa chạm vào ánh mắt của cậu một cái, cũng có chút bối rối quay đầu, che dấu mà khụ một tiếng:

“Còn muốn gọi gì không?”

“Không cần.”

Chờ khi tính tiền, Nghiêm Hạo Thần vẫn quyết định hỏi vấn đề có chút để ý kia:

“Anh cảm thấy biểu hiện đêm nay của em thế nào?”

Mặc dù là người thường, hơn nữa càng cảm thấy hứng thú với bản thân Nghiêm Hạo Thần hơn, nhưng Hoắc Kiếm cũng là một trong số ít những người để tâm nghe Nghiêm Hạo Thần hát hơn nữa đưa ra ý kiến, cậu không hi vọng ánh mắt của anh cả đêm chỉ để xem những người kia nhìn chăm chăm cổ áo cậu thế nào.

Người đàn ông vẫn trực tiếp như thế:

“Trạng thái không bằng lúc trước, nhưng tâm tính tốt hơn lúc trước.”

Nghiêm Hạo Thần nhướn mày:

“A? Là sao?”

“Cảm giác bình thần hơn lúc trước, đã giữ được bình tĩnh. Là một hiện tượng tốt.”

Vừa mới tham gia trận đấu hao phí sức lực như vậy, trạng thái của cậu còn chưa khôi phục đến tốt nhất, nhưng tư tưởng hơn thua nhạt hơn lúc trước rất nhiều. Đứng ở đỉnh cao trong giới âm nhạc vẫn là giấc mộng mà cậu đang theo đuổi, nhưng dù sao theo ca sĩ ngầm có chút danh tiếng đến ngôi sao ca nhạc nổi tiếng còn có một con đường rất dài phải đi. Thất bại trong lời dài tái là một đả kích không nhỏ với cậu, nhưng cũng là nhắc nhở. Cũng như lời nói của vị quản lý trẻ tuổi cũng đã từng chạt vật phẩm hại kia, cuộc sống chính là không ngừng thất bại nếu không dám tiếp tục. Có lẽ cậu nên điều chỉnh bước đi của mình, bước chân trầm ổn đứng càng thêm vững vàng trên đường. Nghiêm Hạo Thần vừa lòng đặt cảm lên ngón trỏ, xem ra ánh mắt thẳng thắn của anh đã dừng ở đúng chỗ nên dừng. Bất quá ——

Mắt phượng khiêu khích nhếch lên, một chút thần sắc trên gheo loé qua đáy mắt:

“Đây xem như ẩn ý nói em hát khó nghe à?”

Vốn tưởng rằng Hoắc Kiếm sẽ nghiêm túc đáp lại chất vấn của cậu, thậm chí sẽ nghe được vài câu trích thành thật đến khó nghe, lại ngoài ý muốn nhìn thấy anh bắt chước bộ dáng của cậu mà nhướn mày, nụ cười thần nhiên bên môi mang theo một chút dung túng:

“Rõ ràng không tính khởi binh hỏi tội, không nên ép anh trả lời.”

Tốt lắm, thông minh lên rồi. Nghiêm Hạo Thần tâm tình khoái trá nhếch đôi môi mỏng, vì thế lại nhìn đến vẻ mặt kinh diễm của người đàn ông đối diện. Cậu nhận lấy thẻ tín dụng bồi bàn đưa tới, quơ quơ trước mặt người còn chưa phục hồi tinh thần kia:

“Đi thôi.”

Khi ngồi vào trong xe Hoắc Kiếm quay đầu nhìn cậu, hai tròng mắt sắc sảo có chút thâm, thẳng tắp nhìn cậu vài giây, anh mới có chút chần chờ mở miệng:

“Ngày mai em có diễn không?”

Nghiêm Hạo Thần nghiêng mình về phía anh, cười đến nguy hiểm đầy mị hoặc:

“Không có.”

Quả nhiên tiếp theo giây đã bị gắt gao kéo vào ngực, đôi môi ẩm áp vội vàng đè xuống, đầu lưỡi có chút gấp gáp cạy mở môi cậu mà tiến vào. Lại là một nụ hôn nồng đậm mà kịch liệt, đến nỗi ngay cả không khí trong xe cũng trở nên loãng. Anh dường như phải dùng rất lớn tự chủ mới có thể buộc mình ngừng nụ hôn này, khi rời ra còn như chưa đủ mà dùng đầu lưỡi liếm liếm đôi môi bị mút đến hơi sưng lên của Nghiêm Hạo Thần.

Sau đó vặn chìa khoá, lại dùng tốc độ như đua xe mà phóng đi. Gương mặt xưa nay đoan chính nghiêm túc bày ra loại vẻ mặt buồn rầu xấu hổ này làm cho người ta có ham muốn khi dễ anh, cho nên Nghiêm Hạo

Thần đùa dai đưa tay xuống nơi đang phồng lên trên cái quần tây trang, âm thanh dè dặt đầy quyến rũ nói rõ từng chữ:

“Tăng tốc là vì nơi này sao?”

Hoắc Kiềm nghiêng rằng nghiêng lợi thấp giọng cảnh cáo:

“Không muốn bị tử hình tại chỗ thì đừng phá nữa.”

Làm trong xe? Rất khó tưởng tượng người cứng nhắc như ông già sẽ làm ra được chuyện to gan như vậy. Nghiêm Hạo Thần không sợ chết mà tiếp tục khiêu khích:

“Em không sao cả, dù sao cũng đâu có dơ xe em.”

Cảnh tượng thân thể hai người kịch liệt quần lấy nhau trong không gian nhỏ hẹp không hiểu sao lại theo lời nói mà xẹt qua đầu, Nghiêm Hạo Thần cảm thấy nhiệt độ cơ thể của mình theo làn da dưới bàn tay bắt đầu trở nên nóng bỏng. Tuy rằng cậu từ trước đến nay đều không cho rằng da mặt mình mỏng đến buồn cười, nhưng vẫn là chợt dạ không dám nhìn vào mắt anh, trong xe an tĩnh đến nỗi chỉ còn hai dòng hô hấp dồn dập, như là có ý thức riêng mà một xương một tủy, kẻ kêu người đáp mà quần vào nhau.

27. Chương 27

Cuối cùng vẫn là đến phòng thương vụ thường đi.

Điều bộ quý ông của Hoắc Kiềm chỉ duy trì đến dưới giường, lên tới giường rồi, anh chính là phái cầm dục tiêu chuẩn —— là phái dã thú cầm dục đã lâu, độc chiếm dùng mãnh bá đạo, tiền công mãnh liệt hữu lực, Nghiêm Hạo Thần cảm thấy quả thực như trải qua một màn biểu diễn sáng khoái trần trề khác, mồ hôi trong suốt không ngừng thấm ra làn da thấm ướt toàn thân, tiếng rên rỉ run rẩy cao vút xinh đẹp bị buộc ra yết hầu, cảm giác thống khoái được đưa lên lại dè xuống thật mạnh làm cho người ta thất thần. Kết quả của thể lực cạn kiệt là ngay cả nhích ngón tay cũng không có sức, cho nên tuy rằng không thích loại hành vi giả dối như sau khi làm tình ôm nhau ngủ, Nghiêm Hạo Thần vẫn là tùy anh ôm cậu tắm rửa, vệ sinh sạch sẽ phía sau rồi mặc ki áo tắm lại ầm về giường, cùng nằm ngủ. Cũng may Hoắc Kiềm ngủ cũng lành tính, chỉ là hai tay đặt trên bụng nằm giữa, hai người cũng không có tứ chi tiếp xúc, nhiều lần cũng thành thói quen.

Từ đêm trận chung kết lôi đài tái kết thúc, Nghiêm Hạo Thần mới chính thức có cảm giác bán mình, thậm chí còn không hiểu mà cảm thấy nhẹ nhõm. Lâu nay Hoắc Kiềm cứng nhắc giữ mình như ông già sáu mươi tuổi, chỉ có ở phương diện này cho thấy nhiệt huyết mà lẽ ra tuổi của anh nên có. Dục vọng của anh cũng giống bản thân anh, thẳng thắn không hề che giấu, thường thường một nụ cười sáng lạn dù vô tình hay cố tình của Nghiêm Hạo Thần, có thể rước lấy nụ hôn bá đạo cháy bỏng, rõ ràng hơn nữa bất quá là toan tính ***, chỉ chờ điều kiện cho phép, sẽ ăn sạch cậu vào bụng. Hiện tại thoát nhìn ý tưởng chỉ mấy tháng trước thay bóp tiền của anh kêu oan thật sự là quá ngốc quá ngây thơ, người này căn bản là gian thương, nợ để càng lâu, lãi thu được càng cao.

Bất quá Nghiêm Hạo Thần vẫn là cảm thấy mình buồn bán lời. Tuy rằng không có đối tượng so sánh, nhưng có thể khiến cậu hoàn toàn không có kinh nghiệm mà nằm dưới lại thoải mái như vậy, kỹ thuật của Hoắc Kiềm rõ ràng tốt lắm. Hơn nữa dưới giường Hoắc Kiềm cũng là một tình nhân tốt quan tâm chăm sóc, luôn xác định Nghiêm Hạo Thần ngày hôm sau không diễn mới có thể làm, sau đó cũng nhất định sẽ cẩn thận làm tốt việc rửa sạch, mỗi lần gặp mặt tất tặng hoa, rồi đến nơi cậu thích ăn cơm. Tuy rằng cá tính nghiêm túc không thú vị —— có lẽ trong mắt không ít người đây là cái ưu điểm, người đàn ông trên giường cuồng dã dưới giường quan tâm như vậy, muốn loại phụ nữ nào mà không có, tin chắc rằng cũng có không ít kẻ muốn nhào lên, sao lại tự ngược mà chạy tới làm kim chủ cho Nghiêm Hạo Thần cậu? Quả nhiên là bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp được trời ưu ái này. Cậu thật đúng là nên cảm ơn người cha chưa từng gặp mặt kia.

Sau một đêm nhẹ nhàng khoan khoái thật dễ ngủ Hoắc Kiềm theo thường lệ đưa Nghiêm Hạo Thần đến dưới lầu nơi cậu ở. Nghiêm Hạo Thần mở cửa xe đang muốn bước ra, Hoắc Kiềm bỗng nhiên gọi cậu:

“Chờ một chút.”

Tiếp theo liền nhường ra lấy bó bách hợp bị vứt ở ghế:

“Đừng quên.”

Nghiêm Hạo Thần nhú mày, bất đắc dĩ nói tiếng “Cám ơn.”, xoay người rời đi. Thực ra mỗi lần nhận được hoa của Hoắc Kiếm, Nghiêm Hạo Thần đều cố ý “quên mất” nó, chỉ là anh lần nào cũng không quên nhắc nhở cậu đem hoa theo. Nghiêm Hạo Thần trước giờ đều không có cảm tình gì với hoa, nhất là hoa có mùi, chung quy sẽ khiến cậu nhớ tới trên người những “chị em” làm việc buôn bán trước đây đều ngửi được mùi son phấn sắc mũi, huống chi là loại hoa như bách hợp này hoàn toàn không hợp với phong cách của cậu. Cậu không tin Hoắc đại tổng tài điều hành cả tập đoàn Hằng Viễn khổng lồ kia ngay cả chút mắt nhìn việc đó cũng không có, lại cứ hết lần này tới lần khác mỗi lần cậu “quên” anh đều nhắc nhở, cố chấp đến đáng giận.

Nghiêm Hạo Thần bước lên cầu thang chật hẹp mà lên lầu, nghe được tiếng ô tô rời đi thì, thuận tay ném bách hợp vào góc thùng rác. Rõ ràng chỉ là bạn giường tiêu tiền mua được, người đàn ông cố chấp kia nhưng vẫn nghiêm túc tặng hoa cho cậu, mời cậu ăn cơm, dẫn cậu hóng gió, quả thực chính là kiểu theo đuổi phụ nữ. Dù sao mục đích cuối cùng đều là trên giường, Nghiêm Hạo Thần thật sự không rõ vì cái gì phải hao tâm tốn sức như vậy. Nếu là một thằng nít ranh vừa biết yêu làm những thứ này với cậu, cậu sẽ nghĩ người này ngây thơ như đồng bách hợp bị cậu ném vào thùng rác, nhưng Hoắc Kiếm lại là một thương nhân lớn rất có thủ đoạn... Nghiêm Hạo Thần cuối cùng vẫn từ bỏ phỏng đoán. Lớn lên trong làng chơi đi vui về tới hoan nghênh, Nghiêm Hạo Thần hiểu rất rõ, trong người kẻ có tiền không thiếu nhất chính là biến thái, có thể tới vui chơi, nhưng không ai mang theo tâm lòng. Người kia nói không chừng chơi chán muốn đổi khẩu vị một chút chơi trò tình yêu ngây thơ mà thôi.

Các loại sản phẩm chu đáo này, giống như bách hợp nở rực rỡ, ở ngoài thuần khiết xinh đẹp khiến người ta động lòng, thực ra không được vài ngày sẽ thối nát, phát ra mùi vị hôi thối khó ngửi.

28. Chương 28

Cuối tuần. Vẫn là ngọn đèn mập mờ của sân khấu quán bar.

Ca sĩ trên đài như dồn sức mà hát, ánh mắt dưới đài lại tập trung ở nơi của một người.

Một góc sáng sửa cách sân khấu khá xa có một thiếu niên xinh đẹp đang ngồi, lọn tóc mỏng nhuộm màu ngân lam tự nhiên buông xuống, che đầy một đôi mắt phương xinh đẹp, môi mỏng hơi nhếch, dưới ngọn đèn biến đổi phiếm thủy quang nhàn nhạt. Thiếu niên chỉ là đơn giản mặc áo thun quần bò, chống má nhìn chăm chú biểu diễn trên đài, lại giống như hoa quỳnh trong đêm tự nhiên tỏa mát ra một loại hào quang độc đáo, làm cho người ta khó có thể bỏ qua.

Nghiêm Hạo Thần hiếm khi không phát hiện ánh mắt dính trên người mình, nhập tâm lắng nghe. Cậu hôm nay không có diễn, dứt khoát tùy tiện chọn một quán rượu nhỏ ngồi một chút, uống chút rượu nghe chút ca. Bình thường trong quán rượu nhỏ kiểu này thì trình độ ca sĩ tốt xấu lẫn lộn, hơn nữa thấp kém chiếm đa số, kéo yết hầu ra sức gào thét hành hạ lỗ tai người nghe. Khi người thanh niên không bắt mắt kia ôm đàn ghi-ta đi lên đài, Nghiêm Hạo Thần lúc đầu cũng không mong đợi có thể nghe được âm thanh trời phú nào, không ngờ lại kinh diễm như thế.

Thanh niên có một tiếng hát trong trẻo mượt mà rất hay, giai điệu trong trẻo mà lạnh lùng lưu chuyển trong không gian, có một loại hứng thú khác. Rõ ràng từ thanh âm đến cách chọn nhạc đều mang theo một loại vắng lặng cô đơn lãnh đạm, nhưng trong đó lại ẩn chứa nhiệt tình như lửa, như là hỗn hợp giữa bạc hà và rượu Rum, đưa vào miệng thì chỉ cảm thấy mát lạnh thấm vào xương, lát sau hương vị nóng bỏng như đốt cháy yếu hầu kia mới chậm rãi bốc lên, dư vị vô hạn.

Thật sự là ca sĩ tốt hiếm có. Chỉ tiếc ở nơi quán rượu hẻo lánh này khó có thể có được đồng cảm của mọi người, thanh niên từ diện mạo đến cách ăn mặc lại đều bình thường, vừa đi lên cũng chỉ là thành thành thật thật gây đàn ca hát, một chút kỹ xảo kích động không khí cũng không hiểu, phản ứng dưới đài còn lạnh hơn tiếng đàn kia. Khi tiếng vỗ tay ít ỏi vang lên, Nghiêm Hạo Thần rốt cục chú ý tới các loại ánh mắt dừng trên người mình, nhìn không được hít một hơi. Nơi rộng rãi lẫn lộn không khí ngột ngạt này, ít người thật tình nghe nhạc, đa phần đều tới để gây rối xem náo nhiệt, thậm chí mượn cơ hội sản tình, nhớ tới mình

trước đây vì sinh kế cũng từng diễn ở loại địa điểm này, đáy lòng không khỏi sinh ra một tia thương tiếc cho cậu ca sĩ kia.

Đêm đến càng khuya, không khí bên trong càng bắt đầu âm ỉ. Trên sân khấu đã đổi thành nữ ca sĩ trang điểm vô cùng đậm, Nghiêm Hạo Thần cũng không biết cô ta đang ca hát, hay là dùng ca hát làm đệm để lắc hai cục thịt sinh động trước ngực. Uống hết rượu trong tay, Nghiêm Hạo Thần theo lối nhỏ đèn đuốc âm u mà đi ra ngoài, không nghĩ lại đụng phải người quen.

“Hạo Thần?”

Thanh niên mắt nhỏ mặc áo gi-lê may đầy sequins cùng quần dài, từ cổ tới cổ tay đến bên hông đến mắt cá chân đều treo đầy phụ kiện lộn xộn, như là cây thông Noel di động. m điệu cổ ý kéo dài mang theo hương vị chàm chọc nồng đậm. Đúng là xui xẻo, Nghiêm Hạo Thần không muốn lãng phí một đêm vui vẻ thế này để chơi trò diễn kịch cuộc đối thoại vui vẻ với hắn, nhắc chân bước đi, lại bị đối phương cản đường.

“Cho dù là bại tướng dưới tay tao, cũng không cần vừa thấy tao liền vội trốn đi vậy chứ.” Ánh mắt nhỏ cay nghiệt của Kelvin loé lên tia sáng sung sướng, “Hay là —— mày bây giờ hát chui trong này, không muốn bị người khác biết?”

Hắn cường điệu chắc một tiếng, lắc lắc đầu:

“Thực ra nếu như không có chỗ tốt để hát, tao có thể giới thiệu cho mày. Dù sao tao sau này cũng sẽ không hát trong quán rượu nữa.”

Kelvin dừng một chút, nâng cái cằm nhọn xấu xí lên chậm rãi nói:

“Không biết mày có biết không, tao chính thức kí hợp đồng với Thần Tinh, mấy ngày nữa công ty đại khái sẽ thay tao sắp xếp một nghi thức kí hợp đồng long trọng.”

Nghiêm Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, tiểu nhân đắc chí. Công ty kia cũng là công ty đĩa nhạc khá nổi tiếng, không thể tưởng được cũng có lúc nhìn nhầm. Môi mỏng khinh thường nhếch một cái:

“Cho nên đêm nay mày chúc mừng trong này?”

Nhướng mắt phượng đánh giá bạn gái đứng cạnh Kelvin, Nghiêm Hạo Thần sáng tỏ mà nhướng mày. Cô gái kia một mực yên lặng làm bạn bên cạnh Kelvin quả nhiên không có xuất hiện, bên cạnh thanh niên mắt nhỏ là một cô gái khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cao gầy. Người cặn bã như thế, ca hát tốt thì có lợi ích gì?

Môi mỏng càng nhếch cao hơn:

“Mày muốn chơi một vương hai hậu là chuyện của mày, không được chặn đường đi của người khác, phiền cho qua.”

Nghiêm Hạo Thần cười sáng lạn với cô gái bên phải Kelvin, đối phương không tự giác tránh ra một chút, cậu cũng không quay đầu lại mà bước đi. Sau lưng truyền đến tiếng mắng tức giận của Kelvin:

“Mày chẳng qua là đang ghen tị! Đây là cái tao nên được, mày trừ bộ dáng xinh đẹp ra thì có chỗ nào hơn tao? Mày cho mày là cái gì, chỉ là một thằng *** mở chân dưới thân đàn ông thôi!”

Nghiêm Hạo Thần không quan tâm cười mà bỏ đi, *** thì sao, ít nhất cậu không làm người mua cậu thất vọng là được.

29. Chương 29

Sau một phen càn quấy của Kelvin tâm tình của cậu có chút tồi tệ, Nghiêm Hạo Thần chọn đi vào một con hẻm nhỏ, hóng hóng gió đêm. Cái thành phố này rất kỳ quái, quán bar sặc sỡ ánh đèn này chỉ cần rẽ một cái đã đến khu dân cư im lặng giản dị, bất quá là cách nhau một con hẻm, lại tách ra hai thế giới khác hẳn.

Hẻm nhỏ lúc đêm khuya im lặng đến ngay cả thanh âm chân giẫm lên lá cây đều nghe được hoàn toàn rõ ràng, bởi vậy thanh âm ngón tay gảy ghi-ta của hắn đặc biệt trong trẻo. Nghiêm Hạo Thần tò mò đi theo thanh âm, khi phát hiện ngọn nguồn thanh âm thì dừng bước. Cuối ngõ nhỏ có một ngã rẽ, quẹo vào là một

ngõ cụt. Nghiêm Hạo Thần đứng trước ngã rẽ, cách đó trăm mét là bóng đèn đỏ lên tường, là một người, ngồi dưới đất đàn ghi-ta.

Không phải là bóng lưng đặc biệt, trong bóng đêm mờ tối không ai có thể nhận ra. Nhưng khi người kia cùng đàn ghi-ta thấp giọng ngâm nga, Nghiêm Hạo Thần lập tức liền nhận ra, là người thanh niên trong quán rượu. Ca khúc hần đàn hát có lẽ do tự mình sáng tác, vẫn chưa hoàn toàn trọn vẹn, chỉ có một đoạn giai điệu lặp đi lặp lại. Làn điệu trong trẻo nhưng kỳ lạ hơn bài hần hát trong quán rượu, trong bóng đêm vắng vẻ mang theo hương vị thể lương xinh đẹp, mỗi một âm tiết đều kích thích thần kinh, gợi lên xúc động khiến người ta rung mình.

Thanh niên cúi đầu ngâm nga nghe không rõ ca từ, Nghiêm Hạo Thần nhin không được lén lút đến gần, cho đến khi có thể nghe được toàn bộ nội dung người thanh niên kia dùng tiếng hát thanh nhuận mà hát lên.

...

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người

Thiêu thân lao đầu vào lửa

Gặm tâm nhắm cốt

Cuối cùng chỉ rơi vào vạn kiếp bất phục

...

Ca từ thanh lãnh phối hợp với làn điệu thanh lãnh, mang theo một loại tuyệt vọng im lặng hoà làm một với đêm khuya tối đen. Nghiêm Hạo Thần tán thưởng mà thở dài một tiếng, tiếng đàn ghi-ta im bất, thanh niên kích động xoay đầu lại, khi thấy rõ người tới gương mặt căng thẳng mới thoáng thả lỏng:

“Là cậu.”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mày:

“Cậu biết tôi?”

Thanh niên thần nhiên cười cười, nói:

“Sao lại không biết, cậu là Nghiêm Hạo Thần phải không. Chúng ta trước kia chạm mặt vài lần ở sân khấu quán bar.”

Nghiêm Hạo Thần hơi lúng túng:

“Vậy sao?”

Giới âm nhạc ngầm cũng không lớn, quay đi quay lại cũng chỉ có vài sân khấu nổi danh, gặp mặt cũng không ngạc nhiên. Ngạc nhiên chính là cậu hoàn toàn không có ấn tượng với người thanh niên này, tiếng hát xinh đẹp như vậy, thể loại âm nhạc cũng đủ hứng thú, cậu tin mình nghe qua một lần sẽ không quên.

Thanh niên như giải vây cho cậu mà ảm đạm cười:

“Thực ra không chú ý tới cũng là bình thường, trước đây vài lần cũng chỉ gặp mặt dưới đài, cậu là người hát sau cùng, lúc tôi hát còn chưa có ai tới.”

Khó trách, chỉ xét về diện mạo, thanh niên đích xác không phải loại hình khiến người khác chú ý.

Thanh niên buông đàn ghi-ta, tự giễu mà bĩu môi:

“Bất quá, cho dù không phải như vậy, cậu có lẽ cũng sẽ không có ấn tượng gì với tôi. Bài tôi đàn, luôn có rất ít người cổ vũ.”

Nghiêm Hạo Thần há miệng thở dốc, nhưng không biết phải nói cái gì. Cậu mười lăm tuổi bắt đầu bước chân vào giới âm nhạc ngầm, diện mạo xinh đẹp, âm nhạc theo đuổi cũng là loại nhạc đại chúng dễ nghe, vừa ra đã được xung quanh tung hô, có thể xem như thiếu niên đặc ý, hơn nữa tính cách làm càn rạch toét, trong giới giải trí cũng có không ít địch, cùng với những tay nhạc khác, phần lớn mối quan hệ đối địch

giương cung bạc kiếm gặp mặt liền chà đạp nhau, chưa bao giờ an ủi người khác. Hơn nữa trong lòng cậu cũng hiểu được, âm nhạc của thanh niên dù tốt, cũng rất khó đạt được đồng cảm.

Nghiêm Hạo Thần ngồi xuống bên cạnh hắn, cùng hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen. Thanh niên bỗng nhiên nói:

“Thực ra tôi biết, tôi cùng âm nhạc của tôi sẽ không có ngày nổi tiếng.”

Nghiêm Hạo Thần kỳ quái mà nhìn hắn một cái:

“Nếu đã biết, sao cậu vẫn kiên trì?”

Thanh niên vẫn là thản nhiên mà cười cười, nói:

“Bởi vì trên lưng tôi đeo kì vọng của một người khác, không biết phải làm sao để phụ lòng người đó.”

Nghiêm Hạo Thần nhú mày:

“Biết rõ không thể làm được, nếu còn tiếp tục đeo theo loại kì vọng này, chẳng phải với cậu và người đó đều không tốt sao? Một ngày nào đó cậu sẽ không chịu nổi gánh nặng.”

“Đến ngày đó rồi nói sau.” Thanh niên nói, “Hiện tại, chỉ cần người ấy hy vọng tôi tiếp tục bước tiếp, tôi sẽ vẫn tiếp tục đứng trên sân khấu.”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mày, này có phần hơi quá ngu xuẩn. Thanh niên tự mình cũng cười khẽ một chút:

“Rất khó đúng không? Nếu có thể, tôi cũng muốn buông. Chỉ là tôi không có cách nào, thật sự không có cách nào.”

Nghiêm Hạo Thần nhớ tới đoạn ca từ vừa rồi thanh niên ngâm nga, giống ánh mắt hắn nhìn về phía bầu trời đêm, mang theo một loại tuyệt vọng im lặng. Cậu bỗng nhiên nói:

“Bài hát vừa rồi, có thể hát một lần nữa không?”

Thanh niên có chút xấu hổ:

“Đây chẳng qua là tôi tùy tay đàn ra thôi, không tính công khai biểu diễn.”

“Vậy càng phải hát cho tôi nghe.” Mắt phượng nhếch lên mang theo một loại cổ chấp không để người khác cự tuyệt, “Nếu đã viết ra, bài hát này chung quy phải có người nhớ kỹ nó.”

Cậu còn nghiêm túc nhìn thanh niên:

“Bài hát này, tôi rất thích.”

Thanh niên nhìn cậu một lúc, cười thở dài một hơi:

“Cũng tốt, dù sao trừ cậu ra, có lẽ cũng không ai có thể nghe được bài hát này.”

Hắn xoay người lấy ghi-ta, bắt đầu chuyên tâm gảy đàn. Rõ ràng là người từ diện mạo đến cách ăn mặc đều không bắt mắt, khi cầm lấy ghi-ta, lại có một loại khí tràng độc đáo bao phủ chung quanh, hào quang sáng lạn đến mức làm cho người ta không thể dời mắt đi, tiếng hát xinh đẹp cùng tiếng đàn êm tai, Nghiêm Hạo Thần nhin không được cảm thán một tiếng trong lòng, người như vậy, nếu như bị mai một thật sự là rất đáng tiếc.

Lúc này đây, Nghiêm Hạo Thần nghe được ca từ đầy đủ.

...

Mắt say mơ hồ như bày tỏ

Nụ cười yếu ớt của đôi môi

Giọng nói êm dịu như chén ngọc

Bảy ngày giày vò

Mười ngày lửa cháy.
Trăm phương ngàn kẻ vây lấy người.
Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người.
Ngàn lần không nên
Vạn lần không được
Cũng không thể chống lại nụ cười nơi khoé môi kia
Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người
Thiêu thân lao đầu vào lửa
Gặm tâm nhấm cốt
Cuối cùng chỉ rơi vào vạn kiếp bất phục
Loại cổ xuyên tâm
Độc được tắm đường
Em là đích đến duy nhất trong cuộc đời này

...

Khi nốt nhạc cuối cùng hạ xuống Nghiêm Hạo Thần cảm thấy như còn chưa đủ. Thanh lãnh bên ngoài nhưng nóng cháy bên trong, sao lại có người có thể dung hợp hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau này tốt như vậy? Thiêu thân lao đầu vào lửa, vạn kiếp bất phục... Loại cổ gặm tâm nhấm cốt, là kì vọng mà người kia đặt càng lúc càng nhiều lên lưng người thanh niên này sao? Khiến hắn biết rõ vô vọng lại vẫn giãy dụa trên con đường âm nhạc?

Cảm tình kịch liệt như vậy, Nghiêm Hạo Thần không thể hiểu, cũng không muốn hiểu. Cậu làm chuyện gì, đều chỉ có một người, cũng chỉ vì một người. Chỉ là tiếng hát thanh lãnh của thanh niên đường như mang theo sức mạnh thẩm thấu cốt tủy, khiến cậu nhin không được mà nghĩ: là loại cổ gì, có thể khiến một người cổ chấp không hồi hận như vậy?

Cậu lắc đầu, vươn tay nắm lấy tay thanh niên:

“Bài hát rất êm tai, cảm ơn.”

Thanh niên cũng cười.

Nghiêm Hạo Thần nói:

“Hy vọng về sau có cơ hội chạm mặt trên sân khấu, đừng từ bỏ.”

Lấy tài ba của hắn, cổ chấp của hắn, cuối cùng có thể trên con đường âm nhạc này làm ra thành tích cũng chưa biết chừng. Không biết vì cái gì, Nghiêm Hạo Thần chân thành hy vọng có thể nhìn thấy ngày thanh niên thực hiện được kì vọng của người kia. Vậy nhất định sẽ rất tốt đẹp.

30. Chương 30

Khi tạm biệt thanh niên trở về chỗ ở, Nghiêm Hạo Thần ngoài ý muốn nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc đậu trên đường.

Hoắc Kiếm nghiêng mình dựa cạnh cửa xe, cái bóng bị đèn đường kéo thật dài nhìn qua có vài phần vắng lặng. Không biết anh đã giữ tư thế này bao lâu, Nghiêm Hạo Thần bước nhanh qua:

“Anh tìm em à?”

Mi hơi hơi nhần lại sau khi đang nhìn thấy Nghiêm Hạo Thần thì giãn ra, con ngươi đen sắc sảo mang theo vài phần dịu dàng:

“Ừ.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn góc tây trang của anh có vết gấp nhỏ, nhin không được nhướng mắt phượng:

“Thì ra tổng tài tập đoàn Hằng Viễn thật sự là chức vụ nhàn như vậy sao?”

Lại còn nửa đêm khuya khoắt chạy tới dưới lầu nhà người khác hứng gió đêm, tinh lực của anh cũng quá mức dồi dào rồi.

Hoắc Kiếm đưa tay khê vuốt lọn tóc mỏng trên trán cậu, tươi cười nơi đáy mắt mang theo sự cưng chiều, như kiểu “Người lớn không so đo với con nít”:

“Làm sao nhàn bằng di động của em, nó cả đêm đều nghỉ ngơi đó.”

Đây xem như là... nói đùa sao? Nghiêm Hạo Thần không có tránh đi bàn tay anh đang vỗ về đầu mình, chỉ là lười biếng dựa vào ngực anh. Nhiệt độ không khí lúc rạng sáng có hơi thấp, gối ôm cao cấp phía sau có thể sưởi ấm làm nóng, xúc cảm kiên cố, thoải mái đến nỗi làm cho người ta không muốn rời đi. Cầm anh nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu cậu, thanh âm khàn khàn phát ra phía trên cậu:

“Vốn là muốn hẹn em đi ăn khuya, nhưng di động của em tắt máy, có chút lo lắng, nên cứ ở đây chờ em về.”

Thật sự là phương pháp ngu ngốc. Nghiêm Hạo Thần xoay người sang nhìn vào ánh mắt sâu lắng như đêm của anh:

“Nếu em vẫn không về thì sao? Anh muốn chờ ở đây cả đêm?”

“Anh sẽ đi báo cảnh sát.”

Chắc, thật sự là ông già cứng nhắc.

“Cũng không phải con nít, có thể xảy ra chuyện gì chứ.”

“Anh biết khả năng phát sinh chuyện ngoài ý muốn rất thấp, nhưng vẫn là nhin không được sẽ lo lắng.” Hoắc Kiếm như tự giễu mà cười cười, “Anh cũng không có cách nào.”

Nghiêm Hạo Thần đột nhiên liền nhớ lại vẻ mặt khi thanh niên nói “Tôi thật không có cách nào.”, là pha lẫn giữa tuyệt vọng, bất đắc dĩ, chấp nhất cùng nhẹ nhàng dịu dàng. Người trước mắt này, cũng trùng phải loại cổ khiến người ta hăm sâu vào bùn đó sao? Mới vừa hiện ra loại suy nghĩ này trong đầu, Nghiêm Hạo Thần đã bị chính mình chọc nở nụ cười, làm sao có thể, anh cùng cậu, bất quá là quan hệ gần bó tiền tài và thân thể thôi. Người kia có lẽ không phải không có hảo cảm với cậu, nhưng một chút cảm tình đó, ngay cả “thích” cũng không tới.

Huống chi người kia nghĩ cái gì, một chút hứng thú cậu cũng không có, làm gì hao tâm tốn sức nghiền ngẫm. Theo như nhu cầu là tốt rồi. Cho nên Nghiêm Hạo Thần cuối cùng chỉ nhướng mày với anh:

“Không phải tới tìm em sao? Đi lên đi.”

Cầu thang nhỏ ở nhà trọ loại cũ này vô cùng chật hẹp, dưới ánh đèn cầu thành mờ tối lập loè, làm cho người ta có một loại ảo giác như nó đang lung lay. Nghiêm Hạo Thần quay đầu, thấy bộ dáng anh cúi đầu từng bước một theo phía sau cậu mà bước tới, thân hình cao lớn bị ép giữa hành lang chật hẹp lộ ra bộ dáng vụng về, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Thiếu gia ngậm miệng vàng sinh ra, có lẽ chưa từng đặt chân tới nơi nghèo kiệt hủ lậu như vậy, còn sau một đêm hứng gió lạnh, thật sự là nhìn có chút đáng thương.

Vặn mở cửa căn phòng nhỏ cuối cùng ở tầng lầu cao nhất, người phía sau lễ phép nói tiếng “làm phiền”, khom lưng cúi gập ở cửa, mới đi vào. Phòng không lớn, phòng khách cùng phòng ngủ gấn gộp thành một, một bên là sofa cũ, bên kia là giường và tủ gỗ, ở giữa để một cái bàn vuông, phòng bếp nhỏ cùng phòng tắm nối liền ở một góc. Cách âm cũng không tốt, tiếng vung tay đánh bài ồn ào dưới lầu có thể nghe rõ ràng, nói tóm lại, là một căn phòng sơ sài không được tốt lắm. Nhưng thu dọn lại tương đối sạch sẽ, ngay cả sàn nhà cũ nát cũng được lau không một hạt bụi, điều kiện bên ngoài đã đủ giống ổ chó, cậu cũng không muốn khiến nó càng thêm giống.

Hoắc Kiếm sống lưng thẳng tắp ngồi trên sofa, từ tây trang tính tể trên người đến vớ dẹt giẫm trên sàn nhà đều đều lộ ra hơi thở tinh anh không hợp với nơi lụi bại này, lại kỳ dị không làm cho người ta cảm thấy

ghét bỏ. Thật giống khi anh ngồi ngay ngắn trong quán bar ồn ào ánh mắt chăm chú nhìn Nghiêm Hạo Thần diễn, thản nhiên đến nỗi làm cho người ta cảm thấy sự hiện hữu của anh là đương nhiên.

Nghiêm Hạo Thần lấy bia từ phòng bếp ra, anh vẫn giữ tư thế ngồi hệt như khi mới vào cửa, tiêu chuẩn như đang đi dự hội nghị trọng đại. Cậu nhện không được nổi lên tâm tính trêu đùa, mở bia hóp ngay một hơi, cúi người chạm đến đôi môi xinh đẹp của anh. Rượu trong cổ họng khi miệng lưỡi va chạm mãnh liệt như bốc cháy, anh phản ứng linh mẫn quán lấy đầu lưỡi cậu kịch liệt hôn lên, Nghiêm Hạo Thần khẽ hừ một tiếng ôm lấy cổ anh, theo bản năng nghĩ vách tường nơi này mỏng, chờ một chút phải nhớ đè thấp tiếng động.

Rõ ràng bàn tay đã phản xạ có điều kiện mà len vào quần áo cậu, nhưng giây tiếp theo anh lui tách khỏi bờ môi cậu, giữ khoảng cách nhỏ với cậu, kịch liệt thở hỗn hển, rõ ràng đang khống chế dục vọng của mình.

Mắt phượng mị hoặc nhướng lên, Nghiêm Hạo Thần cười khẽ thổi vào cổ anh một hơi, vươn đầu lưỡi liếm liếm hầu kết kịch liệt phập phồng của anh:

“Sao vậy, không làm sao?”

Anh tìm cậu, không phải vì cái này?

Anh hơi cau mày nghiêng mặt, cúi đầu giúp cậu chỉnh vạt áo sơ-mi nhăn nhúm, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Anh nghe nói Kelvin ký hợp đồng với Thần Tinh.”

31. Chương 31

Ái muội kiểu diễm vừa nãy còn phiêu đảng trong không khí nháy mắt tiêu tan, sh!t, thật sự là giết phong cảnh. Nghiêm Hạo Thần nhướng mày:

“Thật chưa từng có ai kháng nghị phương thức nói chuyện của anh?”

Người đàn ông này, nói chuyện trực tiếp, còn không chọn lúc, người anh đắc tội hẳn cũng không ít.

Nam nhân bày ra vẻ mặt nhúu mày hoang mang mang chút tính trẻ con kinh điển:

“Cái đó có liên quan gì tới lời nói của anh ư?”

Nghiêm Hạo Thần “phụt” một tiếng bật cười, buồn cười lắc lắc đầu. Quên đi, người này, cho dù đắc tội người khác cũng không tự biết. Cậu thẳng thắn nhìn thẳng ánh mắt của anh:

“Em nghe rồi, tự Kelvin nói cho em biết.”

Anh nhúu nhúu mày, vẻ mặt có chút phức tạp, Nghiêm Hạo Thần trào phúng nhếch miệng:

“Sao nào, anh sợ em luẩn quẩn trong lòng đi nhảy xuống biển?”

Hoắc Kiếm còn nghiêm túc lắc lắc đầu:

“Em sẽ không. Nghiêm Hạo Thần mà anh biết không phải người như thế.”

Anh liếc nhìn Nghiêm Hạo Thần một cái, cân nhắc từng từ cẩn thận nói:

“Nhưng nghe được, vẫn là sẽ có chút suy nghĩ.”

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng hạ khóe miệng:

“Suy nghĩ gì? Thần Tinh thật sự là mắt bị mù, hay ông Trời bắt công?”

Hoắc Kiếm không có lên tiếng.

Nghiêm Hạo Thần nở nụ cười. Tuy rằng đích xác rất không thích để Kelvin tiểu nhân đắc chí, nhưng loại người này còn chưa đủ tư cách khiến cậu canh cánh trong lòng. Vì người như vậy mà tâm tình không tốt, có một ngày chung kết lời dài là đủ rồi, không đáng có lần thứ hai. Nghiêm Hạo Thần cậu không phải loại người lòng dạ nhỏ nhen này. Cậu khiêu khích nhướng mắt phượng nhìn về phía Hoắc Kiếm:

“Hoắc tổng tài, khi việc buôn bán của anh bại bởi đối thủ cạnh tranh, chẳng lẽ anh mỗi lần đều buồn bực không vui trốn ở góc phòng đâm hình nhân?”

Anh bị lời của cậu chọc cười, hiếm khi nói giỡn mà nói:

“Đây cũng xem như một đề nghị tốt.”

Sau đó ánh mắt nhìn về phía cậu cũng mang theo tán thưởng:

“Là anh xem thường em, anh nghĩ... tuổi như thế này, anh có lẽ không có được ý chí như vậy.” Anh dừng một chút, “Nhưng bây giờ, nếu gặp được loại chuyện này, cũng sẽ ít nhiều có chút không thoải mái.”

Thực ra không liên quan tới ý chí, chỉ là sự trải đời. Sống ở tầng chót của xã hội, lại là con trai của ả ***, một thân phận bị đa số người trong xã hội khinh thường, tuy rằng chỉ có mười bảy tuổi, nhưng Nghiêm Hạo Thần đã nhìn thấy rất nhiều bất công, cũng bị quá nhiều bất công. Nếu lần nào cậu cũng tức giận bất bình khí huyết tăng cao, có lẽ đã sớm học máu chết như Lâm muội muội (*). Nếu cứ lãng phí thời gian để phẫn hận nguyên rửa, không bằng nghĩ cách làm cho mình trở nên mạnh mẽ, hoàn trả tất cả bất nạt cùng bất công mình gặp phải. Nghiêm Hạo Thần cậu từ trước đến nay là một người có hận tất báo, từng giẫm lên người cậu, ngày sau cậu nhất định sẽ giẫm lại gấp bội, cho nên bây giờ cần gì phải điên lên như con chó dại? Đây chưa thể gọi là ý chí, con nhà giàu sống an nhàn sung sướng chưa từng chịu qua một chút ức hiếp có lẽ vĩnh viễn cũng không hiểu. Cho nên Nghiêm Hạo Thần chỉ là lười biếng cười cười, nói:

“Em cũng cảm thấy rất không thoải mái đó.”

Vứt cho nam nhân một nụ cười mỉa hoặc, Nghiêm Hạo Thần vừa kéo áo sơ mi để lộ ra hai xương quai xanh cân xứng, vừa chậm rãi tới gần anh:

“Nhưng mà trừ uống rượu cùng ngắm biển ra, em phát hiện một cách giải quyết rất tốt.”

Môi mỏng gần như dán tai anh mà phát ra tiếng, nhẹ nhàng như thổi hơi:

“Có biết là cái gì không?”

Quả nhiên liền thấy con người anh thâm trầm, gợi lên dục vọng của người này lại đơn giản ngoài ý muốn. Khi anh sắp cúi người áp lên thì Nghiêm Hạo Thần bỗng nhiên đẩy ra, lấy ra đàn ghi-ta ngồi xếp bằng đối diện Hoắc Kiếm, cười đến gian trá:

“Đàn ghi-ta.”

Đã nói, cậu là người có thù tất báo, ai kêu lúc này người này không hiểu phong tình như vậy. Hoắc Kiếm bất đắc dĩ cười khổ, nhưng sau cùng vẫn ngồi thẳng người chuyên tâm nhìn cậu cúi đầu đánh đàn.

Khi ngón tay thon dài chạm vào dây đàn, Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu chạm vào ánh mắt chăm chú không lẫn một tia tạp chất của anh, bất kể lúc nào, một mình diễn cho người đàn ông này xem đều là một loại hưởng thụ độc đáo, khiến cậu thả lỏng mà dồn hết tình cảm của mình vào. Nốt nhạc đầu tiên vang lên, bắt tri bất giác liền gây lên bài hát lúc này nghe được, tiếng hát xinh đẹp cùng làn điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhiều hơn một chút thê thảm.

...

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên em.

Ngàn lần không nên

Vạn lần không được

Cũng không thể chống lại nụ cười nơi khoé môi kia

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người

Thiên thân lao đầu vào lửa

Gặm tâm nhắm cốt

Cuối cùng chỉ rơi vào vạn kiếp bất phục

...

Bài hát đàn có chút ngập ngừng, chỗ không nhớ rõ ca từ cũng hừ nhẹ thay thế, mặc dù như thế, Nghiêm Hạo Thần vẫn cảm thấy rất tận hứng. Lặng im một hồi, anh mới bỗng nhiên cúi đầu than một tiếng, nói:

“Không giống phong cách của em, chỉ là rất êm tai. Bài hát này tên là gì?”

Nghiêm Hạo Thần lúc này mới nhớ tới cũng không có hỏi thanh niên tên bài hát, cậu thậm chí ngay cả tên của thanh niên cũng không biết. Cậu nhún nhún vai:

“Không biết, bài hát là do một nhạc sĩ giỏi hơn em nhiều viết đó.”

Ngẫm lại tiếng vỗ tay ít ỏi dưới sân khấu lúc đó, Nghiêm Hạo Thần có chút thương cảm:

“Người vĩ đại như vậy cũng không thể có được tán thưởng, so với cậu ấy, những chuyện em gặp phải chẳng đáng gì.”

Cậu ngẩng đầu nhìn anh nở ra một nụ cười kiêu ngạo:

“Cho nên em càng không thể từ bỏ.”

Bộ dáng anh thoải mái cười có một loại hấp dẫn trí mạng, anh mang theo một loại khí phách vương giả chí tại tất đắc (nuôi chí hoàn thành nguyện vọng) nhìn về phía Nghiêm Hạo Thần:

“Em sẽ thành công.”

Nghiêm Hạo Thần cười đến càng kiêu ngạo:

“Chứ sao.”

(*) Lâm muội muội là Lâm Đại Ngọc trong phim Hồng Lâu Mộng. Vì nghe được tiếng pháo đám cưới người yêu mà sinh bệnh học máu chết

32. Chương 32

Rót nước từ phòng bếp đi ra, anh đã ngủ trên ghế salon. Vẫn là tư thế ngồi quy củ hai tay nắm lại đặt trên đầu gối, chỉ là đầu hơi nghiêng về một bên. Nghiêm Hạo Thần có chút buồn cười. Gương mặt anh khi tỉnh bởi vì nghiêm túc mà thường xuyên căng ra nay được thả lỏng, mang theo chút mềm mại trẻ con, thân hình cao lớn thiết thời dựa vào ghế sa lon nhỏ hẹp, hiện ra bộ dáng có chút đáng thương.

Nghiêm Hạo Thần vươn tay nắm mũi anh, anh cũng chỉ hơi cau mày lộ ra vẻ hoang mang, dùng sức lắc đầu, giống như vậy là có thể thoát khỏi thứ làm cho mình thở không thoải mái. Nghiêm Hạo Thần buông tay ra, xem ra thật sự là mệt muốn chết rồi, lúc này mà đánh thức người ta, hình như là rất ác độc.

Hơn nửa đêm chạy đến dưới lầu nhà cậu, là lo cậu sẽ vì tin tức Kelvin debut mà khổ sở? Thật sự là... người kỳ quái. Khi Nghiêm Hạo Thần ôm chăn lông đắp cho Hoắc Kiềm, hương vị nhẹ nhàng thoang thoảng dễ ngủ chui vào khoang mũi, một loại cảm giác mệt mỏi an ổn kì lạ đánh úp lại. Buồn ngủ cũng sẽ lây sao... Cậu ngáp một cái, từ từ đóng lại mí mắt nặng nề.

Khi tỉnh lại mặt trời đã lên. Theo nghĩa nào đó, Nghiêm Hạo Thần cảm thấy chỗ ở của mình là một cái ổ chuột. Nhà trọ nhỏ hẹp biến chất bị chia thành rất nhiều phòng nhỏ, trong những căn phòng nhỏ là một đồng động vật sống về đêm, trong bọn họ có thợ hồ, có con bạc, có tội phạm, nửa đêm đều xuất động, dùng vỏ chai rượu cùng mặt trượt diễn tấu bản dạ khúc đầy náo nhiệt. Từ rạng sáng đến giữa trưa lại là lúc im lặng nhất, những người cuồng hoan cả đêm theo mặt trời mọc lên dần dần dừng mọi tiếng động, cho đến đêm tối tiếp theo xuất hiện mới lại bắt đầu trở nên sinh động.

Cho nên nghe được dưới lầu mơ hồ truyền đến vài tiếng đánh bài quát tháo buồn chán, Nghiêm Hạo Thần biết thời gian còn sớm, có lẽ vừa qua sáng sớm. Cậu trở mình, mệt mỏi mà chuẩn bị ngủ tiếp, lại phát hiện xúc cảm của cái gối dưới đầu không đúng. Cậu mở to mắt hơi ngẩng đầu lên, con người đen sặc sảo đối diện trước mắt đầy ý cười, Hoắc Kiềm lấy chăn bọc kín cậu rồi ôm vào trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng gãi mái tóc ngắn lam hỗn độn của cậu:

“Sớm.”

Nghiêm Hạo Thần hé mắt, ngồi dậy từ tây tranh đầy nếp nhăn của anh. Tối hôm qua lại có thể như vậy mà ngủ mất? Cậu luôn không thích tứ chi tiếp xúc quá mức thân mật, khi không có chuyện gì lại có thể ôm anh ngủ an ổn như vậy hết một đêm, thật sự là làm trái bản tính của cậu. Có lẽ là cậu cũng quá mệt mỏi rồi.

Khi ngồi dậy từ người Hoắc Kiếm, đùi bất ngờ cọ tới một chỗ có tinh thần. A, nghe nói sáng sớm đối với đàn ông mà nói là khoảng thời gian rất nguy hiểm? Nghiêm Hạo Thần nhú mày, bên môi là nụ cười tỏ vẻ đã hiểu, đầu gối vừa muốn nhắc lên đã bị bàn tay hữu lực giữ lại, vẻ mặt của anh mang theo nụ cười biết thừa lại cứng chiều, như đang cưng nựng con mèo Ba Tư nhà mình nuôi:

“Đừng phá nữa.”

Nghiêm Hạo Thần thuận thế dựa cả người vào, cười đến càng thêm nguy hiểm:

“Lần nào cũng là ba chữ này, không định đổi lời kịch à?”

Hoắc Kiếm bắt chước cậu nhướng mày:

“Em mỗi lần đều dùng chiêu này, anh phải đổi lời kịch thế nào đây?”

Tốt lắm, cổ hủ tiên sinh đã đọc được tranh luận với cậu. Nghiêm Hạo Thần đưa tay về phía thắt lưng anh:

“Ai nói em chỉ biết chiêu này... Á...”

Cậu nói kế tiếp bị nuốt trong cổ họng. Nụ hôn rơi trên môi mới đầu chỉ mang theo ý vị dỗ dành, dịu dàng không chứa dục vọng. Hai người như là thú nhỏ vị thành niên tứ chi giao nhau quấn quýt chơi đùa, đầu lưỡi ướm át chạy trên sườn mũi, bờ môi của nhau. Cho đến khi Nghiêm Hạo Thần nhận không được khế thở dài một tiếng mới bắt đầu dẫn đến mất kiểm soát, đầu lưỡi dò xét ở khoang miệng dùng sức chen vào mang theo ý vị chiếm đoạt không thể rõ ràng hơn.

Sáng sớm quả nhiên là rất nguy hiểm.

Liên như vậy vội vàng làm tình trên ghế sa lon, ngay cả quần áo của nhau đều chưa cởi, anh chỉ kéo khoá kéo quần tây, kéo quần bò cùng quần lót của Nghiêm Hạo Thần đến đầu gối, đã đặt cậu vào ngực rồi tiến vào từ phía dưới. Tuy rằng vẫn là làm đầy đủ chuẩn bị, nhưng đối với người đàn ông cá tính cứng nhắc này mà nói, đã có thể xem như một lần vượt khuôn hiem có.

Anh kề vào lỗ tai cậu thở dốc dồn dập rất gợi cảm, tiến công dưới thân lại mãnh liệt, mỗi một lần đều chôn đến nơi sâu nhất, nơi mẫn cảm bị đâm hết lần này tới lần khác, khoái cảm ập tới hưng mãnh mà mãnh liệt, khi bắn ra Nghiêm Hạo Thần mãnh liệt mở to đôi mắt phượng xinh đẹp, ánh mắt của anh tựa như ánh mắt cậu nhìn thấy mỗi lần lên sân khấu, nhiệt liệt mà chăm chú, bên trong vĩnh viễn chỉ phản chiếu một mình Nghiêm Hạo Thần. Dưới thân ẩm ướt đến rối tinh rối mù, Nghiêm Hạo Thần vùi đầu vào cổ anh kịch liệt thờ hồn hển, có chút nén giận mà:

“Tối hôm qua làm... Không phải tốt sao?”

Không nên giả bộ chính nhân quân tử mà ghen, làm hại sáng nay bùng nổ hai người đều có chút không khống chế được, làm quá sức.

Hoắc Kiếm nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn hôn chóp mũi cậu:

“Tối hôm qua là thật sự không tính làm, chỉ là muốn tới thăm em một chút.”

Đáy mắt chưa trút hết dục vọng vẽ ra vô tội cùng buồn rầu:

“Anh cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy.”

Bớt giả bộ đi. Nghiêm Hạo Thần mệt mỏi mà cười, đàn ông với nhau, thân thể cùng dục vọng, bắt quá là như vậy thôi, làm sao có thể đơn thuần chỉ là muốn lại đây thăm cậu. Huống chi hưng khí gây ác còn chôn trong cơ thể cậu, lời như thế một chút lực thuyết phục cũng không có.

Nhưng là sáng sớm yên tĩnh, khi dục vọng lui đi thân mật ôm nhau trên ghế sa lon nhỏ hẹp, lại kỳ lạ không có cảm giác *** mỹ, chỉ là từng đợt từng đợt dịu dàng theo nắng sáng dâng lên nhẹ nhàng.

Đứng trước cửa sổ nhìn ô tô dưới lầu rời đi, khoe miệng Nghiêm Hạo Thần còn lộ ra một nụ cười không có ý tốt. Chưa từng thấy Hoắc đại tổng tài chật vật như vậy, tây trang từ trước đến nay luôn phẳng phiu lịch sự bị biến thành nhăn nhúm nhóp nhép không nói, còn dính chất lỏng khả nghi nào đó. Mặc loại quần áo này ra ngoài đối với người đàn ông tự gò bó thậm chí vô cùng nghiêm khắc này không khác thì trần truồng thị chúng, Nghiêm Hạo Thần nhìn bộ dáng buồn rầu của anh ngữ quan nhân thành một đồng nhện không được khom lưng xuống cười ha ha.

Cũng may trước nay Nghiêm Hạo Thần luôn chú trọng ăn mặc, chỗ ở nho nhỏ có đầy đủ mọi thứ từ máy giặt, đến máy sấy, bàn ủi. Đến khi dày vò bộ tây trang sa hoa của anh đến nỗi muốn gặp được người khác thì ít nhất phải mất khá thời gian, nhìn Hoắc Kiếm trước khi ra cửa thì nhìn chằm chằm di động như kiểu không muốn mở máy liên có thể đoán được sau khi anh trở về chắc chắn sẽ bị ném bom.

Xoay người rời khỏi cửa sổ, Nghiêm Hạo Thần đi đến bên cạnh sofa cầm lấy đàn ghi-ta nhẹ nhàng gảy, đứt quãng mà ngâm nga.

...

Bảy ngày giày vò

Mười ngày lửa cháy.

Trăm phương ngàn kẻ vây lấy người.

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người.

...

Không biết bài hát này rốt cuộc tên gì, bắt quá, thật sự là một tác phẩm êm tai.

33. Chương 33

Khi Kelvin chính thức debut náo nhiệt một phen. Thực ra vốn cũng không có gì. Cho dù trong giới âm nhạc ngầm nở mày nở mặt như thế nào, tới giới giải trí chính thức quang vinh, cũng vẫn là một người mới không có cảm giác tồn tại. Tên? Thực xin lỗi, chưa từng nghe qua. Thần Tinh là một công ty chế tác âm nhạc khá nổi tiếng cũng rất có thủ đoạn, trước giờ luôn hiểu rõ suy xét đúng mực. Đối với người mới vừa ký hợp đồng, sẽ chú trọng đầy đủ, nhưng cũng sẽ không quá mức phô trương. Cho nên lễ tuyên bố ký hợp đồng của Kelvin tuy rằng long trọng, nhưng bản tới phô trương, chỉ sợ còn không bằng đợt tuyển ca sĩ tiếp theo của nó.

Nghiêm Hạo Thần chỉ liếc nhìn lễ tuyên bố trên TV một cái, loại quần áo Kelvin mặc rõ ràng đã nâng cấp một bậc, đôi mắt dài nhỏ cùng gương mặt nhỏ nhắn đã được hoá trang, cùng với kiểu tóc hơi rối, nhìn cũng có chút giống Hàn Quốc. Quả nhiên là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phấn. Màn ảnh chuyển đến đám fangirls hét chói tai giờ bảng đèn led “Kelvin”, không biết Thần Tinh có trả tiền mượn “fangirls” hay không.

Cười lạnh rồi coi như xong, cậu cũng không chú ý những thứ này thêm nữa. Thỉnh thoảng nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét kia trên TV hay trên báo chí, tạm xem như mình đang xem “Thế giới động vật”. Người mới debut, công ty tự nhiên sẽ mạnh mẽ tạo xu thế, chương trình tạp kĩ, phỏng vấn âm nhạc, concert của những nghệ sĩ cùng công ty, tạo ra tất cả cơ hội có thể để lộ mặt, xem phản ứng của thị trường, tạo đầu ra cho album sau này. Ca khúc sau này bán được không, có thể được đón nhận không, thì phải nhờ vào bản thân người mới. Thần Tinh hàng năm ký hợp đồng với tài năng mới cũng không ít, cuối cùng có thể trở hết tài năng cũng chỉ được vài người, nói đến cùng, chẳng qua là phương pháp truyền bá mạng lưới lan truyền. Trong mắt Nghiêm Hạo Thần, loại người như Kelvin đi cửa sau bất chính mà khoe khoang chút khôn vặt, trên con đường này sẽ không đi được xa. Hiện tại cũng chỉ là cảnh tượng nhất thời.

Giới âm nhạc ngầm lại kích động như điên. So với nhạc sinh xuất thân từ trường đào tạo chính quy cùng tài năng mới được chọn từ cuộc thi tuyển chọn tài năng một đêm thành sao, người trong giới âm nhạc ngầm muốn bước được lên con đường âm nhạc chính quy, gian khổ nhiều lắm cũng khó khăn nhiều lắm. Việc

debut của Kelvin không thể nghi ngờ là một viên thuốc kích thích mạnh mẽ, khơi lên phản ứng kịch liệt trong giới, có người hi vọng được ủng hộ, có người phẫn nộ căm hận cho rằng hắn không xứng ký hợp đồng với Thần Tinh, có người gió chiều nào theo chiều ấy công bố mình từ lúc lời đãi tái đã xem trọng hắn, có người e sợ thiên hạ không loạn chờ xem kịch vui. Vốn điều này cũng không liên quan gì đến Nghiêm Hạo Thần, vậy mà phóng viên của tạp chí nhỏ có mắt mù lại chặn đường cậu.

“Cái đó và tôi hình như không gì liên quan gì?”

San khấu quen thuộc, theo thường lệ là diễn chót. Một hồi biểu diễn tận tình chảy mồ hôi khiến Nghiêm Hạo Thần muốn nhanh chóng rời đi quán bar ồn ào vắng đục, hưởng thụ một bữa khuya đẳng hoàng, sau đó tắm rửa nghỉ ngơi — có lẽ là chịu ảnh hưởng của người đàn ông nghiêm túc cứng nhắc kia, gần đây cậu đã có chút chán ghét sau khi diễn ở bar tận tình cuồng hoan, trước kia rõ ràng còn có chút hưởng thụ. Ôm tay nhìn cô gái trẻ tuổi ngây ngô đến gần như lỗ mũi trước mặt, Nghiêm Hạo Thần nhắm mắt.

Cứ như vậy bị ngăn trên lối đi nhỏ, cảm giác mồ hôi dần lạnh dần dính vào quần áo rất không dễ chịu, hướng chỉ càng ngày càng nhiều ánh mắt nhìn lên người cậu. Loại tình huống này thật sự là không thể nói là khoái trá.

Cô gái vẫn là nhất quyết không tha:

“Sao lại không liên quan? Cậu có cảm thấy nếu không có cậu ấy, hôm nay đứng trên Thần Tinh kí hợp đồng phải là cậu? Cậu có cảm thấy trận chung kết quá bất công không? Có không cam lòng không?”

Bốn phía vang lên tiếng nói nhỏ khe khẽ đầy hưng phấn. Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt phượng, chắc, thấy thế nào cũng đã hai mươi tuổi, rõ ràng tuổi lớn hơn mình, sao một chút lễ phép làm người cũng không hiểu thế chứ. Tuy rằng là người thật sự không hiểu lý, nhưng cậu càng ghét làm đề tài trung tâm bị vây xem, cho nên cậu cuối cùng vẫn ngược cảm:

“Chị hãy nghe cho kỹ, nếu tôi muốn đứng trên đỉnh, như vậy đối thủ của tôi sẽ không chỉ là một mình Kelvin, tôi cũng sẽ không hẹp hòi chỉ theo dõi cậu ta như vậy. Là như vậy đó. Làm ơn cho qua.”

Ngồi vào xe của Hoắc Kiếm Nghiêm Hạo Thần vẫn nhìn không được tâm tình bực bội mà oán giận:

“Cứ so sánh em với Kelvin, đã đủ chưa?”

Anh vẫn ngồi thẳng tắp nhìn xe, không chút nào che dấu khinh thường với Kelvin:

“Hắn có chỗ nào thể thể so sánh với em sao?”

Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng:

“Đích xác là không có.”

Người đàn ông này nói chuyện chung quy có thể đắc tội người khác, có đôi khi lại ngoài ý muốn có thể làm cho lòng người khoan khoái. Đáng được thưởng.

“Hạo Thần.”

“Sao?”

“Anh đang lái xe, đừng phá nữa.”

“...”

Nghiêm Hạo Thần lúc ấy cũng không ngờ rằng, vài ngày sau trên tờ tạp chí không danh tiếng kia đăng ra bài phỏng vấn của cô phóng viên kia, sẽ tạo ra bão động lớn thế nào.

34. Chương 34

Nhìn thấy ảnh chụp của mình trên tạp chí lá cải trong xe Hoắc Kiếm, bên cạnh có một tiêu đề thật to “Hoàng tử đàn ghi-ta Nghiêm Hạo Thần: Kelvin chưa bao giờ là đối thủ của tôi”, Nghiêm Hạo Thần cười nhạo một chút, cũng không để trong lòng. Dù sao trong giới âm nhạc ngầm cậu cũng có chút danh tiếng, tần suất xuất hiện trên tạp chí âm nhạc nhỏ cũng không ít, vẫn luôn có vài tạp chí không chịu yên lặng,

không đưa tin về xu hướng âm nhạc đang hoàng, ngược lại phát triển theo hướng tạp chí bát quái ba xu, cất câu lấy nghĩa, lấy lòng mọi người. Bất quá là lại một lần cống hiến cho lượng tiêu thụ của tạp chí thôi, không cần so đo. Dù sao loại tạp chí này, chỉ người không đầu óc mới mua.

Đương nhiên, khỏi bàn về Hoắc đại tổng tài bên cạnh đã nuôi thành công bệnh nghiện mua tất cả các tạp chí có ba chữ “Nghiêm Hạo Thần” về nhà giấu.

Nhưng người không đầu óc có rõ ràng nhiều hơn dự đoán của Nghiêm Hạo Thần. Ảnh bìa mà tạp chí kia chọn dùng rất bắt mắt, thiếu niên tuấn mỹ nhuộm tóc màu ngân lam ngھềnh cổ hát vang, cần cổ trắng nõn thon dài gợi lên một độ cung xinh đẹp, trong đôi mắt phượng nửa mở nửa đóng sóng mắt lưu chuyển, môi mỏng khẽ nhếch toả ánh sáng chói rọi, miêu tả hai chữ “Phong tình” đến vô cùng nhuần nhuyễn. Lại đúng lúc Thần Tinh đang tạo xu thế cho người mới, khi cái tên Kelvin đang có ảnh hưởng cực cao, bài đưa tin nhanh chóng được chú ý, từ tạp chí âm nhạc truyền đến tạp chí lá cải, lại từ tạp chí lá cải truyền đến các tờ báo giải trí lớn. Bản cũ càng truyền càng biến dạng, chỉ có hai chỗ vẫn giữ lại: một là bức ảnh cực kì mỹ hoặc, hai là mối quan hệ đối đầu giữa Nghiêm Hạo Thần và Kelvin.

Một người mới debut, còn chưa có bản hit nào, diện mạo dù khách sáo cũng chỉ có thể hình dung là có cá tính. Ngược lại là diện mạo tuấn mỹ loá mắt của người mới này càng bắt mắt, hướng chi mỹ thiếu niên này còn vút ra lời nói kiêu ngạo “Không xem Kelvin là đối thủ”, càng tăng thêm tính kiêu kì của mọi người. Bất quá một tuần, độ nổi tiếng của Nghiêm Hạo Thần đã tăng mạnh, để Kelvin lại xa xa phía sau.

Nghiêm Hạo Thần ghét nhất thị phi, cho nên ngay từ đầu cũng không biết mình đã vinh dự nhận được danh hiệu hotboy trên internet. Chỉ là tới màn biểu diễn tiếp theo cậu mới nhận ra không đúng, dưới đài nhiều hơn rất nhiều người không nói, hành vi của đám người kia còn rõ ràng khác những người khác. Tuy rằng không ít người tới nghe cậu hát có động cơ không thuần khiết, những cô gái hâm mộ gương mặt xinh đẹp của cậu cũng không ít, nhưng bọn họ tóm lại là “Nhìn Nghiêm Hạo Thần sẵn tiện nghe nhạc”.

Nghiêm Hạo Thần đang đưa thân thể theo tiết tấu mạnh mẽ, một cái xoay người xinh đẹp, mắt phượng thoảng nhướn, xẹt qua dưới đài, hơi hơi nhú nhú mày. Những người này giờ tay điên cuồng nhảy loạn, trong ánh mắt nhìn về phía cậu rõ ràng có cuồng nhiệt cùng kích động, căn bản là chỉ là vì muốn nhìn cậu. Nếu không nghe hát, những người này rốt cuộc muốn tới làm gì?

Hát xong bài cuối Nghiêm Hạo Thần đi xuống đài, nghe được trong đám người bộc phát tiếng hét chói tai hưng phấn, trong tiếng người ồn ào có rất nhiều tiếng nghị luận kích động:

“Nghiêm Hạo Thần, là hotboy Nghiêm Hạo Thần!”

“Người thật còn đẹp hơn trên hình!”

“Động tác xoay người vừa rồi của ảnh gợi cảm quá đi!”

Shit, Nghiêm Hạo Thần không kiên nhẫn vùng tung đàn ghi-ta trên lưng, xoay người một cái dứt khoát nhanh gọn đi vào hậu trường, sau lưng vang lên tiếng thất vọng:

“A, ảnh đã đi chưa?”

“Đi đâu vậy?”

Khi mở cửa xe ngồi vào, người đàn ông bên cạnh sắc mặt không tốt, rõ ràng là còn bức mình hơn cậu. Nghiêm Hạo Thần cầm lấy tập tài liệu trên ghế phó lái, là các bài báo về cậu mà anh sưu tầm. Mở ra vài tờ trên cùng, đập vào mắt đều là những loại từ như “Đối thủ trước khi debut của Kelvin” “Mỹ thiếu niên ghi-ta”, hầu như mỗi một bài báo đều lấy chiều cao số đo ba vòng cùng diện mạo của cậu làm vui, một bài báo với tiêu đề “Những bức ảnh riêng tư của Nghiêm Hạo Thần” đưa ra hàng loạt bức ảnh diễn xuất trên sân khấu của cậu, chính diện, bên hông, giữa đầu, xoay người, đôi chân thon dài, cổ áo, các vị trí đặc biệt như thắt lưng và mông, thậm chí còn đào ra bài báo về cậu trước ngày thi lỗi đài tái để dán lên:

“... nét đẹp ngây ngô của một cậu bé và gợi cảm của một người đàn ông, một gương mặt trung tính đầy xinh đẹp khiến vô số nam nữ nguyện ý quỳ gối dưới quần cậu, phong cách thời thượng đầy gợi cảm càng tôn lên khí chất tà mị của cậu. Cậu có khung xương tinh tế không chút thua kém người mẫu chuyên nghiệp, vòng eo xinh đẹp, hai chân thon dài, quả thực là nam nhân vật lý tưởng cho AV, không, phải là GV...”

Nghiêm Hạo Thần nhin không được huýt sáo:

“Rất chuyên nghiệp!”

Còn thiếu tìm người đặt cái kính viễn vọng đối diện nhà cậu để chụp ảnh lúc cậu tắm. Sắc mặt Hoắc Kiếm lại âm trầm vài phần, ngũ quan vốn sâu sắc lại càng thêm âm trầm bức nhân:

“Đồ ti tiện vô liêm sỉ.”

Tuy rằng nhìn đến đồng tin tức lộn xộn này phản ứng đầu tiên là bực mình, nhưng người đàn ông bên cạnh còn bất mãn hơn đương sự khiến cậu nhin không được mà nhếch môi. Nghiêm Hạo Thần cảm thấy đùa thật vui mà nâng cằm, cậu dám đánh cược cậu biết Hoắc Kiếm đang bực mình cái gì.

Quả nhiên chợt nghe đến anh mở giọng lạnh lẽo:

“Những người đó căn bản không nghe em hát. Đều là những bài báo chết tiệt.”

Hình như gần đây, anh luôn để ý những ánh mắt nhìn chằm chằm cậu. Cho dù nhăn mày mím môi, gương mặt nghiêm túc thành thực kia vẫn hiện ra một tia tức giận, Nghiêm Hạo Thần tâm tình khoái trá khẽ cười một tiếng:

“Có sao đâu, bọn họ chỉ là tưởng tượng em diễn GV, anh đều đã người thật việc thật diễn với em thật nhiều màn. Huống chi em cũng nổi tiếng không phải sao?”

Nam nhân vươn người qua hôn hôn trán cậu, thanh âm có chút tức giận:

“Loại nổi tiếng này, em không cần. Em cũng không muốn.”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mày. A? Làm sao anh biết, cậu nhưng là một Nghiêm Hạo Thần vì một ngày kia có thể mà trở nên nổi tiếng mà bán đứng thân thể mình đó. Bất quá bộ dáng anh bất bình cho cậu vẫn là làm vừa lòng cậu, cho nên Nghiêm Hạo Thần tâm tình tốt mà ôm lấy cổ anh cùng anh trao đổi một nụ hôn nhiệt liệt say đắm, ngậm đầu lưỡi anh mơ hồ nói:

“Em đói bụng.”

Gương mặt vừa rồi còn như tảng băng ngàn năm nháy mắt tuyết tan, anh vô cùng thân thiết vỗ về đỉnh đầu cậu, thanh âm nhu hòa:

“Được.”

35. Chương 35

Đối với việc độ nổi tiếng của Nghiêm Hạo Thần tăng mạnh, Thần Tinh áp dụng thái độ mặc kệ. Dù sao Kelvin đang trong giai đoạn bắt đầu cần chút tiếng tăm, được chú ý còn hơn không. Huống chi đối phương chỉ là một ca sĩ ngầm chưa debut, dù có hot thế nào, cũng không thể tạo thành uy hiếp.

Người thiếu kiên nhẫn trước chính là Kelvin. Khi tham gia phỏng vấn đài truyền hình nào đó bị hỏi “Nghiêm Hạo Thần công bố không xem cậu là đối thủ, cậu thấy thế nào?”, quán quân mới của lời đài có độ khoan dung nhỏ y như đôi mắt rớt cục thịnh nộ, hung tợn mắng vào màn ảnh:

“Nó là cái thá gì? Chẳng qua là bình hoa di động thôi! Tôi thắng được là do tài năng thật sự!”

Ngày hôm sau đoạn clip Kelvin khuôn mặt vặn vẹo tức giận mắng Nghiêm Hạo Thần liền truyền khắp internet, trên mạng nhanh chóng phân thành hai phái ủng hộ Kelvin là “fans K” cùng “Thần mê” ủng hộ Nghiêm Hạo Thần, dùng võ mồm mà đấu đá vô cùng kinh khủng.

Nghiêm Hạo Thần vô cùng phiền. Cậu mười hai vạn phần không muốn bị nhắc tới chung với loại sinh vật cấp thấp cực phẩm này, hơn nữa hiện tại dưới sân khấu có rất nhiều phóng viên tạp chí nhỏ cùng “Thần mê” âm ỉ, hoàn cảnh hồng bét đến cực điểm, căn bản không có khả năng chuyên tâm biểu diễn. Sau buổi biểu diễn hỗn loạn như cái chợ nhỏ, cậu không thể nhin được nữa, dứt khoát bế quan, mấy tháng sau cũng không nhận bất kỳ một buổi diễn nào ở sân khấu ngầm nữa, tập trung làm chút chuyện của mình. Bị bao dưỡng chính là tốt chỗ đó, không cần vì sinh kế bắt buộc mình làm chuyện không thích.

Bất kể bên ngoài đồn đãi nói đây là âm mưu gì, trận phong ba chẳng hiểu sao lại tới này với Nghiêm Hạo Thần hay Kelvin cũng không kém một cơn ác mộng, người duy nhất được lợi rõ ràng là Hoắc Kiếm.

Bớt biểu diễn, thời gian tự do của Nghiêm Hạo Thần tương đối nhiều. Tần suất gặp mặt của hai người cũng tăng gấp đôi, thường xuyên nhận được điện thoại của anh, mở đầu luôn không thay đổi:

“Có tiện cùng ăn cơm với anh không?”

Thỉnh thoảng lật lật vài tờ tạp chí kinh tế tài chính ở sạp báo đầu đường, đều có thể nhìn thấy những tin tức liên quan tới việc mở rộng sắp tới của tập đoàn Hằng Viễn, Hoắc Kiếm cũng rõ ràng hơn lúc trước, dưới con mắt đều có thể nhìn thấy màu đen nhẹ. Nhưng thời gian ăn cơm vẫn như bình thường không nói, anh vẫn có thể dành ra mấy tiếng nhàn rỗi sau khi ăn xong, đây hưng trí lôi kéo Nghiêm Hạo Thần đi lang thang xung quanh. Nghiêm Hạo Thần cũng hoài nghi anh đang tiêu cực trốn việc:

“Hoắc đại tổng tài, khi công nhân đều đang tăng ca chạy đi chơi cũng không tốt lắm đâu?”

Anh tây trang giày da ngồi trên ghế thấp xếp ở ven đường, bộ dáng vén tay áo lên dùng cây tăm nghiêm túc móc thịt ốc lên giống hệt nam diễn viên chính của Ngày nghỉ ở La Mã

“Khoảng thời gian này là anh bảo thư kí xếp ra, sau mười giờ anh sẽ tiếp tục xử lý chuyện chưa xong, sẽ không chậm trễ công việc.”

Nghiêm Hạo Thần lười biếng nhướn mày:

“Lợi dụng khoảng thời gian này làm việc cho xong không phải tốt hơn sao? Còn cố ý chạy đến, lại trở về thức đêm tăng ca?”

Thật sự là người kỳ quái.

Anh ngẩng đầu cười ôn hoà với cậu, không trả lời. Sau đó đưa một chén ốc nhỏ đã bỏ vỏ đến trước mặt Nghiêm Hạo Thần. Dùng cây tăm ghim lên một miếng thịt ốc không mùi không vị bỏ vào miệng, Nghiêm Hạo Thần bỗng nhiên không muốn nói cho anh biết, thực ra trực tiếp cho vào miệng mút ra, mới là cách ăn ốc lên chính xác nhất.

Thẩm thoắt đã biết Hoắc Kiếm hơn nửa năm, hai người đi cùng nhau cũng càng ngày càng nhiều, ban đầu chỉ là nghe cậu biểu diễn, đến cùng nhau ăn cơm, đến hôn môi, đến làm tình, đến giống hiện tại làm một chút tiết mục nhỏ nhỏ như hẹn hò này sau khi ăn xong.

Anh sau khi cùng cơm luôn quy củ hỏi:

“Tiếp theo đi đâu?”

Sau đó hai người liền cùng nhau đến ngoại ô nhìn biển, hoặc là đi lòng vòng đầu đường cuối ngõ, thỉnh thoảng Nghiêm Hạo Thần có hứng cũng sẽ đi phòng nhạc, Hoắc Kiếm là khán giả duy nhất trong thời kì bế quan của cậu có thể xem được biểu diễn riêng của Nghiêm Hạo Thần. Ánh mắt chăm chú của anh luôn khiến cậu phát huy tới tận cùng hưng phấn. Có một giây ngắn ngủi, Nghiêm Hạo Thần đã có suy nghĩ cứ tiếp tục như vậy cũng không tệ, nhưng sau đó sẽ bật cười. Cậu chọn bị người ta bao dưỡng, cũng không phải bởi vì ham cuộc sống an nhàn, chỉ là vì tích lũy vốn để có thể bay lên trời cao. Nghiêm Hạo Thần cậu cũng không phải chim hoàng yến lòng không mang chí lớn.

Huống chi anh cũng sẽ không bao dưỡng cậu cả đời.

Trong căn phòng thương vụ xa hoa kia, sau khi tứ chi giao quần vô cùng thân mật, Nghiêm Hạo Thần luôn vô cùng thanh tỉnh ý thức được, cậu bất quá là loại tình nhân hèn hạ vừa dùng thân thể đổi lấy tiền tài mà thôi, ở ngoài thoạt nhìn lãng mạn tốt đẹp như vậy, mối quan hệ này nhiều nhất cũng chỉ là một đoạn nhân duyên ngắn ngủi theo như nhu cầu.

36. Chương 36

Quán bar ngầm vĩnh viễn đều ồn ào huyền ảo. Giới âm nhạc ngầm như là một cái hố, có người không ngừng leo ra, lại có người không ngừng nhảy xuống, Kelvin không có vẻ ngoài cũng được ký hợp đồng, nay

Kelvin rời đi, tự nhiên có những thanh niên tướng mạo càng thêm kì lạ biết đàn biết hát lên sân khấu, từ khi Nghiêm Hạo Thần, người có diện mạo đến động tác tứ chi đều đáng chú ý bề quan, tự nhiên có một đám thiếu niên choai choai còn nhỏ tuổi hơn, áo và lưng quần còn ngắn hơn tiến vào. Trong giới này, vĩnh viễn không có thời điểm yên lặng.

Dù là như thế, khi thiếu niên tuần mỹ bề quan ba tháng kia lại xuất hiện trên sân khấu, trong đám người vẫn phát ra tiếng la hét cuồng nhiệt. Vẫn là mái tóc nhuộm màu ngân lam, thiếu niên mặc áo ba lỗ màu trắng đơn giản cùng quần dài cùng mẫu, chỉ có khuyên tai trên vành tai, dây xích trên cổ cùng đai lưng trên quần phát ra ánh ngân quang lóng lánh.

Ngón tay thon dài đột nhiên gảy trên ghi-ta đỏ rực, thiếu niên cúi đầu sau đó ngược lên, mắt phượng xinh đẹp nở rộ ra hào quang sáng chói làm cho người ta không dám nhìn thẳng, cùng với tiết tấu mạnh mẽ, tiếng hát cao vút tươi đẹp của thiếu niên lưu chuyển trên không gian vô đài, khe khẽ eo nhẹ nhàng như tinh linh trắng.

Dưới đài là một mảnh im lặng ngừng thở. Cái gì gọi là kinh diễm? Cái gì gọi là mỹ hoặc? Những thanh nhóc chỉ biết rống giọng gào thét, chỉ biết kéo áo cùng quần lót phơi bày cơ thể còn chưa phát dục xong đem so với cậu, rõ ràng không chỉ kém cậu một hai level.

Nghiêm Hạo Thần dùng một âm trầm xinh đẹp chấm dứt bài hát, cậu đứng giữa sân khấu hơi nghiêng đầu, vung lên mái tóc ngân lam khiến mồ hôi bắn tung toé, tiếng vỗ tay ủng hộ điên cuồng dưới đài sắp phá vỡ màng nhĩ. Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt phượng nhìn phía dưới đài, chạm vào ánh mắt của người đàn ông ngồi trong góc, anh hơi hơi vuốt cằm, trong ánh mắt lộ ra ý tán dương. Nghiêm Hạo Thần vừa lòng cười cười, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Truyền thông cùng cư dân mạng luôn cả thềm chóng chán, chạy theo thứ mới mẻ, nhưng không có nhiều kiên nhẫn lắm. Khi Nghiêm Hạo Thần vừa mới bắt đầu bề quan không ít báo chí còn thực kích động, bắt đầu bịa đặt bàn về những vấn đề như là “Thần Tinh cùng Kelvin tạo áp lực sau lưng, Nghiêm Hạo Thần không chịu nổi quá nhiều”, qua hai ba cái cuối tuần dư luận liên dần dần bắt đầu bình ổn, khẩu chiến trên mạng cũng bắt đầu tắt lửa, ba chữ “Nghiêm Hạo Thần” cũng rốt cục chậm rãi mai danh ẩn tích trong giới giải trí, các phóng viên của các tạp chí lớn nhỏ bắt đầu chạy theo chuyện xấu của những ca sĩ diễn viên viết mãi không hết, sự kiện ồn ào huyền ảo “Kelvin vs Nghiêm Hạo Thần” giống như chưa từng tồn tại qua.

Buổi biểu diễn đầu tiên sau ba tháng tu dưỡng điều chỉnh là ở một sân khấu ngẫm nổi tiếng, hiện tại xem ra hiệu quả rất tốt. Điều kiện tốt, hoàn cảnh biểu diễn cũng đủ sạch sẽ, bớt đi đám người bu xem náo nhiệt, cậu rất hưởng thụ fanchant nhiệt liệt dưới đài. Điều quan trọng nhất là, sau ba tháng nghỉ ngơi và hồi phục, cậu đã muốn điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất. Không cần liên tục biểu diễn, cậu có một đồng thời gian để hệ thống điều chỉnh ca khúc, cải tiến cách hát, bởi vì còn trong thời kì phát dục, lại nhờ ơn Hoắc Kiếm thường xuyên ép cậu uống canh bổ, mấy tháng này Nghiêm Hạo Thần còn cao lên mấy phân, thân hình càng thêm thon dài cao ngất.

Từ hiệu quả biểu diễn vừa rồi mà nói, dù là biểu diễn, kĩ xảo đánh đàn hay là độ mạnh yếu của biểu diễn tứ chi, cậu đều nâng cao rất nhiều so với trước kia, lần này bề quan cũng tính trong hoạ có phúc. Hậu quả của việc thoả thuê là trong tiếng la “Hát tiếp đi” dưới đài cậu lại hát thêm hai bài, cuối cùng gần như là bị đám người hưng phấn tím xuống đài chúc mừng. Áo ba lỗ màu trắng kia chất lượng tốt lắm, dưới sự tàn phá của những bàn tay đang cố xé nó ra cũng không rách, chỉ là cổ cùng cánh tay lộ ra ngoài cũng không thể tránh khỏi vài vết tích do đồ nhiệt tình. Shit, chẳng lẽ những người này trước giờ chưa bao giờ cắt móng tay sao.

Khi cầm theo bó hoa bách hợp có chút dập nát đi vào trong xe, sắc mặt của anh có thể nói ngoạn mục. Hình như là không biết phải chúc mừng màn biểu diễn thành công sau khi bề quan của cậu trước, hay nên chỉ ra chuyện cậu lại bị người ta ăn đậu hủ trước, Nghiêm Hạo Thần chưa bao giờ biết gương mặt cứng nhắc có thể có biểu tình sinh động như vậy. Cuối cùng Hoắc đại tổng tài chỉ cô đọng về mặt thành hai câu:

“Biểu diễn đêm nay rất phần khích. Hoa dập rồi.”

Nghiêm Hạo Thần rốt cục buồn cười mà cười đến gập cả lưng, cho đến khi sắp chảy cả nước mắt mới ngừng cười. Người này thật là... rất thú vị. Ngồi thẳng dậy lau lau lông mi, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt hờn giận

trẻ con của anh. Nghiêm Hạo Thần vươn tay tùy ý xoa xoa lông mày đang nhăn lại của anh, tâm tình khoái trá mà nhếch khóe miệng:

“Đúng là rất phần khích, muốn đi chúc mừng một chút hay không?”

Anh ngậy người trước nụ cười sáng lạn của cậu, sau đó liền nở nụ cười mang theo chút cứng chiều:

“Được. Muốn đi đâu ăn?”

Nghiêm Hạo Thần nhướn mày. Ai nói chúc mừng nhất định phải đi ăn? Cậu hơi hơi nhướn mắt phượng, môi mỏng gợi lên một nụ cười tà mị, nghiêng người về phía anh:

“Ngày mai em không có biểu diễn.”

Hoa bách hợp trắng nõn hoàn toàn rơi ra, nhẹ nhàng tung bay rơi lả tả, dừng trên bả vai người đàn ông đang ôm cậu nhiệt liệt hôn.

37. Chương 37

Cho rằng Nghiêm Hạo Thần hoạt động lại sau khi bế quan trình độ tiến rất xa rõ ràng không chỉ có bản thân cậu. Cho nên hai tháng sau, khi bước xuống sân khấu trong tiếng cổ vũ ầm ĩ, ông chủ quán bar đưa ra một tấm danh thiếp, hạ giọng nói “Có người muốn gặp cậu”, Nghiêm Hạo Thần cũng không quá kinh ngạc. Cậu tiếp nhận tấm danh thiếp kia, nhìn chữ màu đen đơn giản trên danh thiếp trắng mà nhú mày, nói:

“Được.”

Mười lăm tuổi bắt đầu đi chơi nhạc, trong ba năm này Nghiêm Hạo Thần không phải không nhận được cảnh ô-liu mà người chế tác âm nhạc ném ra, nhưng những công ty âm nhạc hạng ba không có chút danh tiếng này trước giờ đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cậu. Không phải cậu cao ngạo, mà là nếu muốn bay cao, ngay từ đầu nên đứng ở cao nơi bắt đầu cao. Khởi bước từ những công ty này, có thể đi bao xa? Nếu cậu muốn chính thức bước vào giới âm nhạc chính quy, công ty được lựa chọn ít nhất cũng phải ngang ngửa Thần Tinh. Cho dù những công ty hạng nhất này khinh thường cậu cũng không sao, cậu nguyện ý chờ, nguyện ý chậm rãi tôi luyện chính mình, cho đến khi thực lực cùng tài hoa của cậu có thể được những nhà chế tác khó tính tán thành.

Trước đây khi độ nổi tiếng đột nhiên tăng vọt, thật ra có nhận được vài lời mời có giá trị. Những người chế tác này vừa ý về ngoài xuất sắc cùng trình độ ca hát của cậu là thật, nhưng là rất rõ ràng là muốn nương theo cơn sốt “Đối thủ của Kelvin, mỹ thiếu niên” mà nâng cậu lên. Nếu là trước đây, Nghiêm Hạo Thần có lẽ sẽ động lòng, vô luận như thế nào, tóm lại là một cơ hội tuyệt hảo để bước vào giới âm nhạc chính quy, mặc kệ là bắt đầu như thế nào, chỉ cần có thực lực, không sợ không nổi. Nhưng lần này cậu bình tĩnh đến chính mình cũng có chút giật mình. Có lẽ là chịu ảnh hưởng của người đàn ông cứng nhắc như ông già kia, cậu bỗng nhiên trở nên trầm tĩnh. Cơ hội bỏ lỡ còn có thể có, thay vì chờ cơ hội tốt nhất, không bằng chờ cơ hội thích hợp nhất. Cái loại nổi tiếng chỉ vì cái trước mắt này cũng không phải cái cậu muốn.

Hoắc Kiếm tuy rằng đối với giới âm nhạc hoàn toàn không biết gì cả, nhưng cũng từng tỏ ra kinh ngạc trước việc cậu liên tiếp từ chối những lời mời debut:

“Em chắc chắn sau này sẽ không hối hận?”

Nghiêm Hạo Thần mặt mỗi cười:

“Em chỉ biết là, bây giờ debut, em nhất định sẽ hối hận.”

Trong nụ cười chói mắt của anh có vài phần kiêu ngạo:

“Em luôn nằm ngoài dự đoán của anh.”

Thường xuyên làm việc không theo lẽ thường, khiến cậu đầu tiên là giật mình sau đó cảm thấy thú vị, rõ ràng là vị Hoắc đại tổng tài trước mặt này mới đúng chứ. Nghiêm Hạo Thần cười nhướn mắt nhìn anh:

“Anh cũng vậy.”

Cầm tấm danh thiếp đơn giản kia đi qua một cái hành lang, đẩy ra cửa phòng, Nghiêm Hạo Thần có một khắc ngẩn ngơ. Giống như một năm trước, cậu mang theo một người đầy mồ hôi từ trên sân khấu xuống đẩy ra cửa phòng, nhìn thấy dáng người đoan chính thẳng tắp của người đàn ông cao lớn dưới ánh đèn vàng ấm áp, đứng dậy khẽ gật đầu với cậu, ánh mắt thản nhiên mà trực tiếp, đi thẳng vào vấn đề:

“Tôi muốn cung cấp tài chính cho những màn biểu diễn của cậu.”

Thì ra nhanh như vậy, đã qua một năm.

Khi ra khỏi phòng đêm có lẽ đã rất khuya. Trong hành lang loáng thoáng truyền đến nhịp điệu từng từng mạnh mẽ, có lẽ là sàn nhảy đêm khuya bắt đầu rồi. Luôn như thế này, càng đêm càng điên cuồng.

Ra khỏi quán bar, không bắt ngờ nhìn thấy chiếc xe bắt mắt đậu ở ngã tư đường vắng lặng. Nghiêm Hạo Thần tiến lên gõ gõ cửa kính xe, anh đang ngồi ghế sau nghiêm túc gõ laptop, cái ly trong tay bốc lên khói trắng lượn lờ. Anh xoay đầu lại nhìn Nghiêm Hạo Thần, vẻ mặt không có chút nào không kiên nhẫn:

“Về rồi hả?”

Nghiêm Hạo Thần đơn giản ậm ừ một tiếng, mở cửa ngồi vào ghế phó lái. Hoắc Kiếm thu dọn xong đồ đạc ở ghế sau, mở cửa đối diện chỗ ngồi người lái phía trước, tự nhiên đưa qua cái ly trong tay:

“Uống không?”

Mùi trà xanh thơm ngát bay vào hai bên cánh mũi, Nghiêm Hạo Thần nhin không được cười khẽ lắc lắc đầu. Ngay cả thức đêm cũng chọn trà mà không phải cà phê, thật sự là sở thích của ông già. Hoắc Kiếm khởi động xe, liếc mắt nhìn danh thiếp trên tay cậu:

“Có người tìm em?”

Nghiêm Hạo Thần không chút để ý mà tựa đầu vào ghế, biếng nhác:

“Đúng vậy, một người chế tác âm nhạc.”

Tiếp theo lại mệ mội bỏ thêm một câu:

“Hơn nữa em hình như động lòng.”

Mức độ chuyển hướng của xe có chút lớn, Nghiêm Hạo Thần vừa lòng nhìn vẻ mặt giật mình không thể che giấu của anh.

38. Chương 38

Thực ra Nghiêm Hạo Thần cũng không nghĩ tới mình sẽ đột nhiên có ý nghĩ muốn debut. Tờ danh thiếp màu trắng chữ đen đơn giản đến bỏ đi kia cũng không có nội dung gì hấp dẫn. Là một công ty chế tác âm nhạc quy mô cũng không lớn, thời gian thành lập cũng không lâu lắm, đang ở giai đoạn cất bước, tuy rằng danh tiếng không tồi, âm nhạc sản xuất ra Nghiêm Hạo Thần đã nghe qua, trình độ tuyệt đối là ở hàng ngũ hạng nhất, nhưng chỉ cần việc nó không đủ tài nguyên cùng ảnh hưởng trong giới thua xa Thần Tinh, liền đủ để cho nó nốc-ao.

Không phải Nghiêm Hạo Thần theo đuổi cao xa, nhưng trong giới âm nhạc chính quy mà công ty độc quyền đại bộ phận sản phẩm làm ra này, tổng giám đốc của Thần Tinh chỉ cần vẫy tay là có thể tìm được nhạc sĩ top đầu, có thể làm truyền thông bốn phía ca ngợi đĩa nhạc mới phát hành, thậm chí có thể khiến cho radio âm nhạc đưa nó vào bảng xếp hạng, những ca sĩ hạng ba của các công ty này đều có nhiều ưu thế hơn cả đàn anh đàn chị là ca sĩ hạng nhất của những công ty nhỏ. Cho nên Nghiêm Hạo Thần đi gặp người chế tác kia thuần túy chỉ là xuất phát từ tò mò, cũng không suy nghĩ nhiều.

Kết quả lại ngoài dự liệu của cậu. Người chế tác cũng tương đối trẻ tuổi, cũng giản dị mộc mạc như tờ danh thiếp, cũng không dùng quá nhiều ngôn từ khéo léo, chỉ là biểu đạt ý nguyện muốn hợp tác cùng Nghiêm Hạo Thần, cẩn thận trình bày tình hình của công ty cùng định hướng âm nhạc. Chỉ là như thế này, lại cũng đủ khiến cậu động lòng.

Thành ý của đôi phương nằm ngoài dự liệu của cậu. Bình thường những công ty chế tác hạng ba này, đều là tát lưới lớn bắt cá, chỉ cần nhìn thấy ngoại hình không tồi giọng hát tạm ổn, đều thử đi hỏi một chút, Nghiêm Hạo Thần thậm chí còn đụng phải người ngay cả cậu hát cái gì cũng không biết mà cứ tới đây mời. Công ty tên “Hoàn Á” không nổi tiếng này lại thật nghiêm túc, cẩn thận phân loại phân tích tất cả những bài hát ba năm qua Nghiêm Hạo Thần lăn lộn trong giới giải trí ngâm từng hát qua, thậm chí giữa chừng có bao nhiêu lần chuyển đổi ca từ cũng rõ như lòng bàn tay. Người chế tác kia cũng thẳng thắn nói đã lưu ý Nghiêm Hạo Thần từ rất lâu, chỉ là ngay từ đầu cảm thấy cậu còn nhỏ tuổi, ca khúc cũng không thành thực, sự sắc sảo cũng quá lộ, không biết có thể kiên trì bao lâu nên luôn giữ thái độ xem chừng. Cho đến khi nghe được buổi biểu diễn gần đây của Nghiêm Hạo Thần, bọn họ mới rốt cục xác định thời cơ đã tới, muốn đẩy cậu vào giới âm nhạc chính quy. Dùng ba năm để chờ đợi, thật đúng là kiên trì, Nghiêm Hạo Thần nhớ tới người đàn ông sau khi nghe cậu biểu diễn hai tháng thì tới tìm cậu kia, không khỏi mỉm cười, nếu so sánh, Hoắc đại tổng tài vẫn có chút vội vàng.

Quan niệm phát triển của Hoàn Á cũng tương đối hợp khẩu vị của cậu. Khác với những công ty hạng nhất giàu có hay những công ty hạng ba thất thu, nghệ sĩ ký hợp đồng với Hoàn Á không nhiều lắm, hơn nữa một thời kỳ chỉ ký một hai tên, bảo đảm có đầy đủ tinh lực cùng tài chính để nghệ sĩ dưới trướng phát triển. Hơn nữa trên phương diện chế tác âm nhạc cũng có chút để tâm, đĩa nhạc phát hành cũng không nhiều, nhưng mỗi một sản phẩm đều có chất lượng mười phần.

Trừ quy mô không lớn danh tiếng không vang, Hoàn Á từ mọi phương diện đều là một lựa chọn lý tưởng, cho nên khi người chế tác kia đưa ra thời điểm bàn bạc kỹ hơn, Nghiêm Hạo Thần cũng không có cự tuyệt.

Chắc, cậu rõ ràng là đang đợi công ty lớn như Thần Tinh, chuyện đời thật đúng là khó nói. Nghiêm Hạo Thần nhiều ít có chút thất vọng nhìn kính chiếu hậu hít một hơi, anh sau khi kinh ngạc thì nhìn cậu một cái, nói:

“Xem ra đêm nay không thể ăn khuya.”

Sau đó liền đảo tay lái.

Khi nhìn đến khách sạn sang trọng quen thuộc kia thì Nghiêm Hạo Thần nhin không được suy nghĩ mà nhướng mi. Trước đây cậu đã cho Hoắc đại tổng tài ám chỉ sai lầm gì rồi chẳng? Không phải mỗi lần gặp chuyện vui vẻ đều cần chúc mừng cuồng dã như vậy chứ.

Bất quá đứng trong phòng khách của phòng thương vụ, Nghiêm Hạo Thần vẫn là rất có tố chất chuyên nghiệp mà hỏi:

“Anh tắm trước hay em tắm trước?” Cùng nhau tắm cũng không sao.

Hoắc Kiểm nhìn nhìn tây trang không dính một hạt bụi trên người, hoang mang nhíu mày:

“Anh cũng cần tắm sao?”

Nghiêm Hạo Thần dụ ngoan đi qua giúp anh cởi bỏ nút tây trang, ngửa đầu mút hầu kết của anh:

“Không tắm cũng được.” Dù sao cuối cùng cũng sẽ tắm.

Trên đỉnh đầu bật ra tiếng tiếng hừ nhẹ không nhin được, anh mạnh mẽ đưa tay giữ lại bàn tay đang tháo nút áo của cậu, cúi người xuống mút vào. Nghiêm Hạo Thần phối hợp hé môi, tiếp nhận nụ hôn ôn hậu thuần mật. Đầu lưỡi ẩm áp trực tiếp tiến vào công thành chiếm đất, anh đổi góc độ cướp lấy không khí trong miệng cậu, chỉ thỉnh thoảng thoáng lui ra để cậu điều chỉnh hô hấp, rõ ràng không tính trong khoảng thời gian ngắn buông tha cho đôi môi cậu. Cảm giác miệng lưỡi giao quần với anh luôn không xấu, Nghiêm Hạo Thần rõ ràng thả lỏng thân thể, mặc kệ anh cướp đoạt, chỉ là rút ra bàn tay bị nắm, tiếp tục sờ soạng cởi cúc áo. Hoắc Kiểm luôn không thích tốc chiến tốc thắng, đêm nay cậu lại muốn đi nghỉ ngơi sớm, đành phải tranh thủ thời gian, tỷ như khi tay rảnh rồi thì cởi cúc áo. Dựa theo cách hôn này, ừ, có lẽ phải giảm luôn tiết mục cởi quần.

Hoắc Kiểm đột nhiên đè lại bàn tay cậu đang ở trước ngực mình, lùi lại vùi đầu vào cổ cậu thở dốc, thanh âm ẩm ướt vô cùng:

“Hạo Thần, đừng phá nữa.”

Nghiêm Hạo Thần phát hiện thanh âm của mình cũng thấp tám độ như anh:

“Sao vậy, lại là câu này?”

Hô hấp dồn dập của anh rất cục bình ổn, lui về phía sau mấy bước, cẩn thận cài lại những nút thắt bị cởi bỏ, vuốt thẳng áo, ngẩng đầu nhìn cậu:

“Anh nghiêm túc, không được khiêu khích anh. Anh đưa em tới đây, không phải vì cái này.”

A? Nghiêm Hạo Thần không lên tiếng, ánh mắt có thú vị nhìn quanh phòng một vòng. Cậu cũng không nhớ rõ hai người từng ở trong này thuần khiết nói chuyện phiếm. Anh đưa mình tới phòng thương vụ, không phải vì làm tình, chẳng lẽ còn có thể nói chuyện làm ăn?

Có lẽ là xem thấu suy nghĩ của Nghiêm Hạo Thần, Hoắc Kiếm có đôi chút lúng túng mà khụ khụ:

“Em hiểu lầm, lần này thật sự không phải.”

Anh ra hiệu cho Nghiêm Hạo Thần ngồi trên sofa, tự mình ngồi đối diện cậu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu:

“Anh đưa em tới, là muốn nói chuyện đêm nay.”

39. Chương 39

Chắc, thật sự là người sát phong cảnh. Nghiêm Hạo Thần hơi nhướng mắt phượng, sau khi chạm phải ánh mắt nghiêm túc của anh vẫn thu lại trên tức trong mắt, nghiêm mặt nói:

“Vậy nói đi.”

Hoắc Kiếm nói thẳng:

“Cái công ty tới tìm em là công ty nào?”

Nghiêm Hạo Thần đưa danh thiếp qua:

“Hoàn Á.”

Hoắc Kiếm ngăn người, vẻ mặt có chút kinh ngạc:

“Anh nghĩ em sẽ không hứng thú với Hoàn Á.”

Nghiêm Hạo Thần giật mình cũng không ít hơn anh:

“Em nghĩ anh sẽ không biết Hoàn Á.” Dù sao anh đối với chuyện trong giới âm nhạc có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, huống chi Hoàn Á lại là một công ty không nổi tiếng.

Anh xoay người, rút từ trong cặp công văn luôn mang theo ra một tập văn kiện thật dày, nghiêm túc cúi đầu lật xem:

“Trước khi em bề quan có không ít công ty tới tìm em ký hợp đồng, anh lúc ấy đã cảm thấy cần phải biết người biết ta, chuẩn bị sẵn sàng, tìm hiểu những công ty này một chút sẽ tốt hơn, cho nên tìm người làm một phần tài liệu, tình hình của những công ty chế tác âm nhạc không tẻ đều ở trong này.”

Nghiêm Hạo Thần nhớ tới người chế tác âm nhạc lúc này cũng ôm trong tay một tập tài liệu thật dày về cậu, không khỏi nhướng mày. Đây là tác phong của thương nhân khôn khéo sao?

Có lẽ là thấy được tia buồn cười trong mắt cậu, vẻ mặt anh càng thêm nghiêm túc, nghiêm trang mà:

“Không được coi thường việc sưu tập tài liệu, ngày sau em sẽ phát hiện chúng nó rất có tác dụng.”

Nghiêm Hạo Thần nâng cằm nhìn anh, mắt phượng xinh đẹp cong lên, đầy ắp ý cười. Rõ ràng là trẻ tuổi như vậy, lại luôn giống ông thầy đồ nghiêm mặt thuyết giáo, không biết vì cái gì luôn khiến cậu buồn cười. Anh hình như không có sức chống cự với nụ cười của cậu, con người tình anh hiện lên một tia bất đắc dĩ, vẻ mặt mang chút dung túng:

“Quên đi, cái này sau này hãy nói, chuyện trọng điểm trước đã.”

Nghiêm Hạo Thần “Ừ” một tiếng, còn có chút ngạc nhiên hỏi anh:

“Vì sao anh cho rằng em sẽ không hứng thú với Hoàn Á?”

Anh vẫn là trước sau như một thẳng thắn trực tiếp:

“Bởi vì công ty không đủ lớn, em chướng mắt.”

Con người đen lợi hại thẳng tắp nhìn cậu:

“Em vẫn không đáp ứng lời mời của những công ty sản xuất đĩa nhạc, là vẫn chờ đợi một công ty danh tiếng cùng quy mô đủ lớn phải không?”

Anh dừng một chút lại nói tiếp:

“Thực ra trước đây anh vẫn muốn nói với em một chuyện, nếu vẫn ôm suy nghĩ công ty không lớn thì không ký hợp đồng, có thể sẽ mất đi rất nhiều cơ hội.”

Nghiêm Hạo Thần nâng mi mắt, người đàn ông này, nói chuyện thật đúng là trực tiếp khó nghe. Có lẽ là gần đây đã muốn quen, Nghiêm Hạo Thần cũng không có cảm thấy quá mức chói tai, chỉ là một mỗi mà gật đầu:

“Đúng vậy, cho nên em quyết định suy nghĩ về Hoàn Á, không biết ý của Hoắc tổng tài như thế nào?”

Hoắc Kiếm đưa cho cậu xấp tài liệu đã mở sẵn ra:

“Hoàn Á là một lựa chọn rất tốt. Tuy rằng thành lập không lâu quy mô không lớn, nhưng khả năng phát triển rất lớn. Tổng giám đốc của nó đã làm việc ở Thần Tinh một thời gian rất dài, cuối cùng bởi vì quan niệm khác nhau rời Thần Tinh lập công ty khác, trên phương diện tìm kiếm cùng bồi dưỡng nghệ sĩ vẫn là rất có kinh nghiệm. Hơn nữa tác phong nghiêm cẩn, ca sĩ ký hợp đồng không nhiều lắm nhưng đều biểu hiện xuất sắc, còn vẽ ra được một con đường cho sau này, tiền đồ rất khả quan, đáng suy nghĩ.”

Không nghĩ tới Hoắc Kiếm thăm dò cẩn thận như vậy, Nghiêm Hạo Thần có chút kinh ngạc. Cẩn thận lật xem xấp tài liệu kia, mỗi một công ty đều có tư liệu dồi dào tỉ mỉ, là thời gian thành lập công ty, bối cảnh của quản lí, nghệ sĩ trực thuộc cùng giám chế, đánh giá danh tiếng trong giới, bên trên còn có vài kí hiệu màu đỏ cùng ghi chép chú thích. Tưởng tượng tình cảnh người đàn ông bận rộn kia bỏ bớt thời gian công việc nghiêm túc lật xem những tài liệu này, Nghiêm Hạo Thần tâm tình có chút phức tạp.

Bất kể nhìn từ phương diện nào, anh căn bản, cũng không cần thiết vì cậu làm đến nước này đi?

Sau một lúc lâu, Nghiêm Hạo Thần mới khép lại tập văn kiện đưa trở về:

“Được, em sẽ cẩn thận suy nghĩ.”

Cậu nâng cằm cười đến sáng lạn mà kiêu ngạo:

“Em cũng không muốn phụ lòng người tài trợ của em.”

40. Chương 40

Hoắc Kiếm ngẩn người, sau đó thể nhưng lại như đứa bé bướng bỉnh mà nghiêng đầu, mang chút tự giễu cười cười:

“Em không nói, anh thiếu chút nữa đã quên.”

Ngũ quan sâu sắc của anh khiến khi anh nghiêm mặt thì mang theo chút không giận mà uy, vẻ mặt mang theo chút ý cười bướng bỉnh lại như nước băng chảy ra đổ vào lòng người, Nghiêm Hạo Thần hơi híp mắt lại, nụ cười của người đàn ông này, sao lại giả dối như vậy?

Anh hồn nhiên không biết mình đang bị oán thầm mà khóe miệng cười đến càng thêm nhu hòa, giống như là nhớ lại cái gì mà đáy mắt dao động, thấp giọng nói:

“Anh đều đã quên em là...”

Nửa câu sau bị Nghiêm Hạo Thần nuốt vào môi, không còn tiếng động nữa. Anh đều đã quên cậu là cái gì? Là bạn giường anh bỏ tiền mua về? Bỏ nhí dựa vào tiền tài mà gắn bó thân thể? Là gì cũng được, cậu cũng không có hứng thú biết. Nghiêm Hạo Thần chỉ biết là một năm sau khi kí hiệp ước, từ trao đổi tài chính trên phương diện âm nhạc, đến hẹn hò ăn cơm, đến cậu một mình hát cho anh nghe, đến anh cùng cậu chuẩn bị lời đài tái, đến giống như bây giờ cùng nhau thương lượng chuyện debut, quan hệ của hai người sớm đã vượt qua phạm trù quan hệ thân thể đơn thuần.

Mà ngay cả tự Nghiêm Hạo Thần thỉnh thoảng cũng thiếu chút đã quên, cậu là được bao dưỡng dưới hiệp ước của anh. May mắn chỉ là thỉnh thoảng, đa số thời gian cậu vẫn nhớ rõ ràng, anh là nhà tài trợ của cậu.

Bất quá đêm nay cậu đột nhiên muốn cùng anh quên. Khi anh chạm phải bờ môi của cậu thì có một lát sững sờ, sau đó chuyển thành tư thế hai môi giao nhau rồi cười nhẹ, đầu lưỡi ẩm áp chậm rãi lưu luyến trên môi cậu, mềm nhẹ cạy mở khớp hàm cậu, thật cẩn thận tiến vào. Một nụ hôn rất dịu dàng, dịu dàng đến mức làm cho người ta không cảm thấy một chút dục vọng nào, chỉ chứa đựng hương vị cưng chiều dỗ dành, giống như đứa nhỏ ham chơi không muốn về nhà mà muốn tiếp tục chơi đùa.

Nghiêm Hạo Thần bắt đầu hờ hững một tiếng, chủ động vươn đầu lưỡi câu lên, gắt gao quần lấy mút vào, ngón tay cách áo sơ mi vuốt ve xương quai xanh của anh, ám chỉ không thể rõ ràng hơn.

Số lần hai người lăn giường nhiều không kể hết, cũng không phải không có lúc Nghiêm Hạo Thần chủ động câu dẫn, nhưng đa số đều là muốn trêu chọc, đơn thuần muốn cho người đàn ông rõ ràng muốn cậu lại bởi vì đủ thứ lí do mà nhẫn nhịn phải vượt rào, bộ dáng nghiêm trang cấm dục của Hoắc đại tổng tài đặc biệt làm cho người ta muốn trêu đùa.

Đêm nay lại không giống. Cậu mệt chết được, cả đêm biểu diễn tiêu hao thể lực, việc duy nhất cậu muốn làm là nghỉ ngơi, cũng không có cái loại tâm tình nhàn rồi muốn trêu chọc người khác này. Không thể phủ nhận việc anh vì cậu làm nhiều chuyện vượt qua bốn phận khiến cậu nhiều ít có chút rung động, nhưng cậu cũng không phải vì cảm tạ hay thay túi tiền của anh mưu cầu phúc lợi mà chủ động ôm ấp yêu thương.

Anh không có ý này, anh vốn chỉ muốn mừng rỡ vui vẻ mà nói tiếng ngủ ngon sau đó đi ngủ, hiện tại cậu lại cùng anh gắt gao dán vào nhau, đầu lưỡi quần quít lấy đầu lưỡi anh, ngón tay xẹt qua ngực anh. Không vì sao cả, anh chỉ là đột nhiên muốn làm tình cùng cậu, muốn cậu dung nạp cơ thể mình, muốn nhìn vẻ mặt hí hửng không thể khống chế của cậu.

Chính anh cũng nói không rõ là vì cái gì. Thật sự là điên rồi.

Hoắc Kiếm đối với việc cậu cố ý dụ dỗ trước nay đều không có sức chống cự, những nụ hôn mềm nhẹ rất nhanh bắt đầu trở nên nhiệt tình dưới sự khiêu khích của Nghiêm Hạo Thần, giữa môi là hơi thở nồng nàn ẩm áp thuộc về riêng anh làm cho cậu giữ không được thanh âm mở âm phát ra từ yết hầu. Khi thở hổn hển tách ra thì anh cùng cậu trán chạm trán, trong lưu luyến mang theo một chút khó kiềm chế:

“Hạo Thần, em đêm nay mệt chết rồi phải không?”

Nghiêm Hạo Thần nhướn đôi mắt phượng xinh đẹp, cười khê, ngón tay xẹt qua thắt lưng anh lại tiếp tục mò xuống, đầy tính ám chỉ:

“Anh không ‘mệt’ là được.”

Đầu chỉ không mệt, ngón tay chạm vào chỗ kia quả thực có tinh thần ghé gớm. Giây tiếp theo bàn tay làm việc xấu xung quanh đã bị bắt được, ngón tay bị anh nắm lấy đưa đến miệng lấy một loại phương thức *** dục mút liếm, Nghiêm Hạo Thần vừa lòng nhìn đến con người thâm trầm, a, rốt cục thành công biến sỏi rồi.

41. Chương 41

Ý cười khi âm mưu thực hiện được rất nhanh đã bị tiếng thở dốc khó nhịn thay thế, khi thân thể bị ấn ngã xuống cái giường mềm mại, Nghiêm Hạo Thần có chút mơ hồ nghĩ, rõ ràng người vừa bị gặm vừa bị cắn vừa bị sờ là mình, sao người đàn ông vui đùa vào hôm vai cậu cày cấy lại thở dốc còn mạnh hơn? Đùa dai cắn

cắn cái gáy trần trụi trước mặt mình, quả nhiên nghe được anh ồ ồ thở dốc dữ dội hơn, xương quai xanh bị cắn rách mà hung hăng cắn một cái, giọng mũi nặng nề của anh vang lên từ hõm vai cậu:

“Đừng phá nữa.”

Chắc, sao đã qua lâu như vậy, vẫn là lời kịch cũ rích này? Nghiêm Hạo Thần nhướn mắt phượng, cái lưng xinh đẹp dưới sự tiến công của miệng lưỡi ấm nóng hơi hơi cong lên, ngón tay được một tắc lại muốn tiến một thước vói vào vạt áo sơ mi khê gãi lưng anh, anh rốt cục không chịu nổi sự phá phách này chống người dậy khỏi ngực cậu, một đôi con ngươi tối đen thăm trầm rất nhanh cởi ra vạt che đậy còn lại trên người hai người, thân thể cường tráng lại áp xuống.

Hình như là vì phòng ngừa tay cậu tùy ý châm lửa, anh nắm tay cậu trong tay mười ngón giao nhau, Nghiêm Hạo Thần không chịu thua ngẩng đầu lên vươn đầu lưỡi liếm liếm hầu kết của anh, làm anh phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp mang theo ý cười. Lợi dụng ưu thế chiều cao ngăn chặn thân thể không an phận mà ngộ nguy của cậu, Hoắc Kiếm cúi đầu, cùng cậu chớp mũi chạm chớp mũi, khoảng cách gần gũi khiến Nghiêm Hạo Thần có thể thấy trong hai tròng mắt mang theo ý cười của anh có bóng dáng rõ nét của mình, nhớ tới tình cảnh buồn cười của anh sau khi cởi ra quần áo của hai người, thân thể trần trụi nửa quỳ nhanh chóng xếp gọn quần áo, Nghiêm Hạo Thần cũng nhin không được nhếch khóe miệng. Ý cười vừa hiện lên bị anh cúi người ngậm trong miệng, trở thành nụ hôn nồng nàn dài sâu.

Ngón tay tiến vào phía sau ngực quen đường cũ mà xoay tròn, vệt vàng như đầu lưỡi đang khuấy đảo trong miệng cậu. Dị vật xâm lấn kích thích khiến Nghiêm Hạo Thần hơi hơi nhíu mày, đầu lưỡi lại gắt gao quăn quít lấy lưỡi anh, thân thể cũng hơi hơi uốn về phía trước, như một lời mời không thể rõ ràng hơn. Ngón tay rất nhanh liền rút khỏi, anh đưa tay nắm eo cậu từng tắc từng tắc mà tiến vào, cuối cùng thì hai người đều phát ra một tiếng thở thật dài.

Người đàn ông bình thường một bộ lão già cổ hủ hoàn toàn hoá thành dã thú, không chút nào thương tiếc dùng sức va chạm trên người cậu, cảm nhận sâu sắc khoái cảm hỗn loạn làm cho người ta điên cuồng, Nghiêm Hạo Thần đưa tay cậu cổ anh xuống, hung hăng cắn khoé môi anh, đôi mắt kích thích trên người càng thêm mãnh liệt.

Xúc cảm có tốt đẹp hơn nữa thì nằm dưới nệm ma sát dữ dội như vậy vẫn làm sống lưng đỏ lên, khoé mắt Nghiêm Hạo Thần hơi đỏ phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, cảm nhận được anh đưa tay ôm cậu vào ngực, đâm vào từ dưới lên lại càng kịch liệt.

Nghiêm Hạo Thần trong sự xóc nảy làm cho người ta khó nhin mà nheo lại đôi mắt phượng ngập nước nhìn về người đàn ông gần trong gang tấc, anh cũng là bộ dáng hít mắt khó nhin đây ***, mồ hôi chảy xuống thái dương mang theo vẻ gợi cảm dị thường, Nghiêm Hạo Thần tiến lên liếm đi mồ hôi trên chóp mũi anh, sau đó mồ hôi nóng chảy của anh liền rơi bên má cậu. Đâm chọc dưới thân càng lúc càng mạnh, giữa mày, cánh mũi, đôi môi, cổ, hai người điên cuồng mà hôn tất cả những nơi có thể chạm tới của đối phương, nhiệt độ từ dưới thân khuếch tán đến mỗi một tắc da tắc thịt.

Đến khi lên đỉnh thì thanh âm cao vút nơi yếu hầu bị anh giam lại trong môi, ngay cả thân thể cũng bị anh gắt gao ôm vào trong ngực, Nghiêm Hạo Thần nhắm lại hai mắt, run rẩy cảm thụ dòng nhiệt nóng chảy phun vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cùng giữa hạ thân hai người. Cảm giác phóng thích thoải mái qua đi một mối nồng đậm đánh úp lại, anh thậm chí còn chưa ra khỏi người Nghiêm Hạo Thần đã tựa đầu vào vai cậu, ngủ thật say.

42. Chương 42

Hậu quả xấu của việc miệt mài được thể hiện đầy đủ ở ngày hôm sau. Nghiêm Hạo Thần toàn thân bủn rủn, mệnh lệnh ở đại não hoàn toàn không thể truyền tới thân thể, ngay cả đầu ngón tay cũng nhấc không nổi. Bởi vậy tuy rằng rất ghét được hầu hạ rửa mặt chải đầu mặc quần áo giống tiểu thư danh môn, cậu cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mặc kệ anh xem cậu như con búp bê to ôm vào phòng tắm lại ôm ra. Có tình cái tên đầu sỏ gây nên còn không hề có tự giác của người gây hại, có lẽ là thấy mặt mày Nghiêm Hạo Thần nhẵn vô cùng, bày ra biểu tình nghiêm trang như đang dự hội nghị tổng kết cuối năm mà thuyết giáo:

“Ngày hôm qua em hát trẻ như vậy, lại cùng người đại diện nói chuyện lâu như vậy, thể lực cạn kiệt rất nhiều, hẳn là phải nghỉ ngơi đằng hoàng. Không thể ỷ vào tuổi trẻ liền không kiêng kị chút nào.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn anh vụng về kéo quần lên cho cậu mà nhướng mi, chắc, tối hôm qua vô cùng quen thuộc cỡ bỏ chỗ này là ai vậy? Đáng tiếc cổ họng sử dụng quá độ không chịu nổi, mở miệng nói chuyện không khác gì hát ở quãng hai, Nghiêm Hạo Thần chỉ có nhướng mắt phượng lạnh lùng nhìn về phía anh. Hoắc đại tổng tài rõ ràng nhận ra ám hiệu lên án trong mắt cậu, sau khi giật mình thì sẵn khoái nhận tội:

“Đương nhiên, anh cũng có không đúng.”

Cũng? Lòng mi Nghiêm Hạo Thần nhướng rất cao.

Anh đang cài nút áo cho cậu bỗng nhiên hơi hơi nghiêng mặt đi chỗ khác, có chút mất tự nhiên mà khụ khụ, thấp giọng nói:

“Anh cũng không biết vì sao, mỗi lần đối diện với em đều không có tự chủ.”

Cổ anh có chút đỏ lên, mặc dù trên làn da màu lúa mạch không quá rõ ràng, nhưng cẩn thận quan sát vẫn có thể nhận ra được. Đây xem như là... lời tâm tình?

Rõ ràng vừa nãy vẫn là bộ dáng cứng nhắc đứng đắn, da mặt lại có thể mỏng tới cỡ này sao? Nghiêm Hạo Thần bỗng nhiên im lặng cười âm lên, người này, thật sự là... cười xong rồi ngược mặt lên, trong dự kiến nhìn thấy vẻ mặt trẻ con mang theo biểu tình khó hiểu lại hơi hờn giận của anh, Nghiêm Hạo Thần tâm tình tốt lên hẳn.

Chờ thanh âm của Nghiêm Hạo Thần khôi phục đến lúc có thể bàn chuyện hợp đồng với người chế tác bên Hoàn Á, đã là một tuần sau.

Lúc xế chiều ánh nắng tà tà chiếu vào chỗ ngồi bên cửa sổ, cảm giác rất ấm áp, mùi thơm của trà thảo mộc cũng rất tuyệt vời, chỉ tiếc hai người đàn ông bên cạnh cậu và ngồi đối diện cậu lại ngồi nghiêm chỉnh, như đang thi xem ai nghiêm túc hơn, rất sát phong cảnh. Nghiêm Hạo Thần một tay chống cằm, tay kia thì buồn chán đùa bỡn sợi tóc màu ngân lam rơi bên má, hai người cùng quay đầu hơi hơi trách cứ liếc nhìn cậu một cái, sau đó liền tiếp tục vùi đầu vào cuộc đàm phán dài dòng.

Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt phượng, tốt lắm, nói chuyện với nhau thật vui ha.

Hoắc Kiếm mặc kệ sự thật một tháng trước cậu đã đủ mười tám tuổi, lấy thân phận người giám hộ của Nghiêm Hạo Thần cùng cậu gặp mặt người chế tác của Hoàn Á mà nói chuyện. Nhưng vị chế tác lần trước đã gặp mặt một lần kia rõ ràng biết thân phận của Hoắc Kiếm, lộ ra vẻ mặt giật mình, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh bắt đầu tiến vào nói chuyện. Chuyện này liên quan tới lợi ích bản thân, Nghiêm Hạo Thần tự nhiên cũng sẽ không phớt lờ, nhưng dù cho cậu có khôn khéo trưởng thành sớm hơn nữa, cũng bất quá là một thiếu niên mười tám tuổi chưa từng trải, hai người đàn ông tây trang giày da mỗi người mang theo một xấp tư liệu thật dày, rất nhanh vớt cậu qua một bên mà bắt đầu nói chuyện, bàn bạc kĩ càng về từng từng điều khoản liên quan đến quyền lợi của cậu trên hợp đồng, hai giờ sau vẫn không có ý định thu binh.

Nếu không phải ở một vài vấn đề đề cập đến quan niệm âm nhạc cùng mong muốn cá nhân cần trưng cầu ý cậu một chút, Nghiêm Hạo Thần quả thực hoài nghi người debut là Hoắc đại tổng tài, mà không phải cậu.

Trao đổi rốt cục chấm dứt trước khi mặt trời xuống núi, hợp đồng chính thức ba ngày sau sẽ giao cho Nghiêm Hạo Thần ký tên. Tuy rằng khi đôi bên bắt tay trên mặt đều lộ vẻ tươi cười tỏ ra hợp tác vui vẻ, nhưng từ biểu hiện của anh khi khoác vai cậu ra bãi đỗ xe mà nói, trận giao chiến này rõ ràng là bên ta thắng. Quả nhiên vừa lên xe anh đã nhếch khóe miệng:

“Điều kiện lần này đề ra rất có lợi với em, làm rất tốt.”

Nụ cười của anh trong ánh chiều rạng rỡ toả nắng, có một loại cuốn hút kỳ lạ, ngay cả Nghiêm Hạo Thần cũng nhịn không được cười rộ lên theo. Tuy rằng thời gian trao đổi cả buổi chiều dài đến nỗi làm cho người ta không kiên nhẫn, cậu thậm chí không biết họ đã nói những gì, nhưng cậu biết anh đang hết sức giúp cậu giành lấy lợi ích lớn nhất.

Chung quy cảm giác như là người mua trước đem cậu bán lại với giá rất tốt vậy. Nghiêm Hạo Thần lắc đầu, vớt đi suy nghĩ buồn cười lại có chút thương cảm này, ngoắc ngoắc ngón tay với anh:

“Chúng ta muốn đi chút mừng một chút không?”

Trong ý cười ảm áp của anh, lại đùa dai bổ sung một câu:

“Cái loại không “hại thân” ấy.”

43. Chương 43

Sau khi biểu diễn một màn điên cuồng mà oanh liệt cuối cùng trong quán bar ngầm, Nghiêm Hạo Thần cùng Hoàn Á chính thức ký hợp đồng debut. Nghi thức ký hợp đồng đơn giản mà không mất long trọng, ngay cả nữ ca sĩ hạng nhất của Hoàn Á cũng đến cổ động, hấp dẫn không ít ánh mắt của truyền thông. Nơi sân mượn dùng là quảng trường thuộc sở hữu của Hằng Viễn, tổng tài chấp chính trẻ tuổi của tập đoàn Hằng Viễn quang minh chính đại xuất hiện tại hội trường, chọn một vị trí không dễ thấy sau lưng đám phóng viên đang giờ máy dài máy ngắn mà ôm tay đứng, lẳng lặng nhìn cậu. Giống như mỗi lần cậu lên sân khấu biểu diễn, ánh mắt của anh luôn chăm chú thản nhiên, Nghiêm Hạo Thần nhường mắt phượng như ngày đầu gặp gỡ, vút cho anh một nụ cười kiêu ngạo: Hãy cứ chờ xem, có một ngày, cái tên Nghiêm Hạo Thần này sẽ nổi tiếng đại giang nam bắc.

So với Thần Tinh, cách làm của Hoàn Á khiêm tốn hơn cũng chắc chắn hơn nhiều. Lẽ ra người mới vừa ký hợp đồng với diện mạo cùng thực lực đều không tầm thường, phải sớm đi hấp thụ ánh đèn sân khấu, nên rèn sắt khi còn nóng đẩy cậu đi mạnh mẽ tuyên truyền mới đúng. Hoàn Á lại làm ngược lại, sau khi ký hợp đồng lập tức đưa Nghiêm Hạo Thần đến trụ sở chính của công ty tiến hành huấn luyện kín trong bốn tháng.

Những tạp chí lá cải hạng ba sôi nổi bàn về việc này, có người đoán Hoàn Á dù sao quy mô cũng không lớn, gần đây dốc lực làm album mới cho vị nữ minh tinh kia không rảnh bận tâm Nghiêm Hạo Thần, than thở Nghiêm Hạo Thần không tìm người mua tốt; có người đoán ngoài Nghiêm Hạo Thần về ngoài ra hoàn toàn không thể làm nên trò trống gì, trêu chọc Hoàn Á sợ cậu vừa mở miệng sẽ đập đổ danh tiếng công ty, đành phải đưa đi huấn luyện rồi mới trở ra. Nghiêm Hạo Thần cười trừ, kéo hành lí vào kí túc xá của công ty.

Thẳng thắn mà nói cậu đương nhiên hy vọng sớm lộ diện một chút tạo ra thành tích, nhưng nếu đã ký mình đưa ra ngoài, bắn vào thị trường khai hoả danh tiếng như thế nào cậu liền giao hết cho Hoàn Á, cậu chỉ phụ trách làm tốt âm nhạc của mình, đó cũng là điều mà ba người đều tán đồng buổi chiều hôm ấy. Chẳng qua là bốn tháng, cậu có thể chờ được.

Trên thực tế những gì cậu phải làm trong bốn tháng này cũng vượt qua kì vọng rất nhiều. Huấn luyện kín của Hoàn Á cũng không phải làm cho có, mà là bỏ số tiền lớn thuê danh gia ở các mảng, từ giọng hát, hành vi, vũ đạo đều bắt Nghiêm Hạo Thần tiến hành nghiêm khắc huấn luyện. Chương trình học từ sáng bảy giờ liên tục đến chín giờ tối, sau vài tuần, lại có thể cứng rắn điều chỉnh lịch làm việc nghỉ ngơi ngày đêm lẫn lộn của Nghiêm Hạo Thần.

Danh gia có chỗ độc đáo của danh gia, giống nhau nhất chính là xoi mói hơn người bình thường nhiều lắm. Nghiêm Hạo Thần tự nhận là ở các mặt từ giọng hát đến vũ đạo cũng không tệ, từ khi bắt đầu chơi nhạc đã gặt hái được rất nhiều lời khen, tới tay danh gia, lại thường xuyên bị chê tan tác tới bởi, thậm chí ngay cả lớn lên xinh đẹp cũng thành lí do bị mắng:

“Đừng tưởng rằng bộ dáng cậu xinh đẹp, thì không cần cố gắng!”

Tính cách của cậu trước giờ đều không phải loại cúi đầu nhẫn nhịn, có đôi khi kiêu ngạo bốc lên, rất muốn cứ như vậy quăng đàn ghi-ta đi, trở lại giới âm nhạc ngầm. Ít nhất ở đó, không có những người được gọi là chuyên gia mắt cao hơn đầu này chỉ ba nói bốn với cậu, giống như từ khắc tay cậu chạm vào đàn ghi-ta trở đi, thì toàn thân đều là sai lầm.

Nhưng cậu vẫn là nhịn xuống. Khi sắp nhịn không được, Nghiêm Hạo Thần thỉnh thoảng sẽ nhớ tới người đàn ông dẫn cậu đi ngắm biển kia. Nhớ tới người kia cùng cậu sóng vai ngồi trên mặt cát, ánh mắt thâm thúy im lặng nhìn mặt biển xám xịt, kể về quá khứ chạt vạt của mình. Người đàn ông kia khi vừa tiếp nhận Hằng Viễn không lớn hơn cậu hiện tại bao nhiêu, không biết đối mặt với mọi người nghi ngờ cùng không ủng hộ, anh đã ứng phó thế nào? Theo anh nói thì lái xe chạy đến bờ biển la to là thông suốt? Anh luôn giữ hình tượng nghiêm túc đứng đắn tây trang trắng thơm, thật đúng là tưởng tượng không được.

Nghĩ như vậy Nghiêm Hạo Thần luôn nhịn không được cười khế, giống như những chuyện khó có thể chịu được này cũng có thể nhẫn nhịn. Hoắc Kiếm có thể, sao cậu lại không thể?

Bốn tháng thấm thoát trôi qua, khi Nghiêm Hạo Thần ra khỏi trụ sở Hoàn Á thậm chí có một loại ảo giác như được ra tù. Nghênh đón cậu chính là ánh mắt trời sáng lạn nơi ngã tư đường, còn có một bó bách hợp màu trắng còn sáng lạn hơn.

44. Chương 44

Nghiêm Hạo Thần mệt mỏi nhếch miệng với đường cong gương mặt rõ ràng sau hoa bách hợp kia:

“Cho dù không có bó hoa này, em cũng đã đủ giống người ra tù.”

Hoắc Kiếm nhướn mi nhẹ nhàng cười, sau lại nghiêm mặt nói:

“Không nên nói lung tung, đây là chúc mừng em học thành nghề.”

Anh hơi hơi ngẩng đầu lên dưới ánh mặt trời, vẻ mặt kiêu ngạo làm cho người ta khắc sâu ấn tượng:

“Em sẽ trở thành một ca sĩ rất xuất sắc”

Bách hợp thuần trắng trong tay dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng rạng rỡ, Nghiêm Hạo Thần đón ánh mắt anh kiên định cười toe:

“Đúng vậy, em sẽ.”

Trở lại nhà trọ, Nghiêm Hạo Thần lần đầu tiên không có ném bó hoa vào thùng rác ở góc cầu thang. Có lẽ là do sau khi cùng anh ăn uống no đủ hóng gió biển nên tâm tình nhẹ nhàng, cậu nhịn không được trong bóng đêm nhếch khoé miệng với bó bách hợp đặt bên cửa sổ kia, chúc mừng học thành nghề sao? Giữ làm kỷ niệm cũng không tệ.

Nhờ lời vàng ý ngọc của Hoắc tổng tài, Nghiêm Hạo Thần phát triển thật thuận buồm xuôi gió. Truyền thông vẫn còn chút ấn tượng với thiếu niên bởi vì chuyện của Kelvin lúc trước mà bị chú ý này, cộng thêm thiếu niên tuần mỹ này từ diện mạo đến giọng hát đều vô cùng hấp dẫn, tần suất xuất hiện của ba chữ “Nghiêm Hạo Thần” ở giải trí truyền thông càng ngày càng cao, trong lúc nhất thời nhận được rất nhiều sự quan tâm.

Tuy rằng quy mô của Hoàn Á không thể so với Thần Tinh, hoạt động Nghiêm Hạo Thần nhận được cũng ít hơn Kelvin, nhưng sức nặng cũng không nhẹ. Sau khi biểu diễn ở vài chương trình TV cùng radio âm nhạc tương đối có ảnh hưởng, giọng hát của Nghiêm Hạo Thần cùng biểu hiện trên sân khấu sân đều nhận được không ít tán dương của người có thâm niên âm nhạc, cũng tích lũy được độ nổi tiếng nhất định.

Biểu diễn trong trường quay khác với quán bar ngầm, người xem không nhiều lắm, không khí cũng không bốc lửa sôi động như vậy. Nhưng đứng trên sân khấu mà âm thanh và ánh sáng đều chuyên nghiệp hơn rất nhiều, được mấy cái máy quay phim cùng vây quanh, cũng là một loại trải nghiệm tuyệt vời không thể tả. Nghiêm Hạo Thần thích ứng thật sự mau, trước đây là dựa vào phản ứng dưới sân khấu mà điều chỉnh động tác tứ chi cùng thanh âm của mình, bây giờ lại càng nhìn màn ảnh nhiều hơn, sau vài lần lên sân khấu, Nghiêm Hạo Thần rất nhanh liền học được phối hợp máy móc biểu diễn mặt tốt nhất của mình. Ngay cả người đại diện bên cạnh cũng kinh ngạc cảm thán người mới debut mà lên sân khấu biểu hiện kinh nghiệm như vậy cũng không nhiều lắm, lại còn là người mới trẻ tuổi như vậy.

Ngoài hưởng thụ sung sướng mà sân khấu chuyên nghiệp mang lại, cũng không phải không có chỗ không quen. Lúc đầu khi đàn hát xong một bài, Nghiêm Hạo Thần luôn không hiểu sao cảm thấy cô đơn, sau đó mới phát hiện ra thiếu cái gì. Không có ánh mắt chăm chú nghiêm túc, luôn tại góc sáng sửa phía trước nhìn chăm chú vào cậu. Cũng không có bó hoa bách hợp trắng noãn, khi nốt nhạc cuối cùng hạ xuống được đưa lên sân khấu. Thực ra là chuyện cực kỳ dĩ nhiên, một khi trở thành ca sĩ chuyên nghiệp, biểu diễn sẽ không còn mở cho mọi người ai xem cũng được. Làm sao có thể trông cậy vào Hoắc tổng tài của tập đoàn Hằng Viễn sáng đang làm việc lại phải xuất hiện trong trường quay?

Chỉ là vẫn là khó tránh khỏi cảm thấy không quen. Nghiêm Hạo Thần nghĩ, có lẽ là bởi vì người đàn ông không hiểu âm nhạc lắm kia, là người duy nhất trong những khán giả thật tâm nghe cậu biểu diễn hơn nữa không giữ chút tình cảm nào mà vạch ra khuyết điểm trong đó, cái loại ánh mắt thần nhiên nhưng hết sức chăm chú này, thật sự rất khó làm cho người ta quên. Bất quá âm nhạc chính quy có quy tắc hoạt động khác với âm nhạc ngầm, sau khi đi vào cũng có nhiều thứ cần phải bỏ đi. Không quen một chút như vậy, lại có gì đâu?

Không biết anh về sau có thể hoàn toàn quên mất bộ dáng khi cậu hát hay không, Nghiêm Hạo Thần nhìn chằm chằm khuôn mặt ngũ quan rõ ràng đang gần trong gang tấc kia, hơi hơi nheo mắt phượng. Bộ dáng anh hơi nghiêng mặt dựa vào người cậu rất gợi cảm, anh nhẹ nhàng hôn hôn môi Nghiêm Hạo Thần, thấp giọng hỏi:

“Đang nghĩ gì thế?”

Tuy rằng không tới xem cậu biểu diễn, nhưng hai người vẫn một tuần gặp mặt một lần. Đã không còn phần tới nghe Nghiêm Hạo Thần hát, cũng chỉ còn lại có ăn cơm, đi dạo, ngắm biển, làm tình. Như vậy càng giống mối quan hệ Nghiêm Hạo Thần dự đoán khi kí hợp đồng, cũng tốt, cậu sẽ không nhầm lẫn giới hạn của hai người. Anh là người ra tiền, cậu là người bán đứng thân thể bị bao dưỡng, vốn nên là mối quan hệ đơn giản sáng tỏ như thế này.

Trên đỉnh đầu là trần nhà quen thuộc của phòng thương vụ, dưới người là cảm giác mềm mại của giường, Nghiêm Hạo Thần không chút để ý cười cười:

“Không có gì.”

Hoắc Kiếm hơi hơi chống người dậy, cau mày cúi người nhìn cậu:

“Nếu như là tài chính Hoàn Á cung cấp cho em không đủ, anh có thể...”

Nghiêm Hạo Thần nâng cổ lên hôn cậu, che lại câu nói kế tiếp:

“Trên giường không được nói loại chuyện giết phong cảnh này.”

Cậu trước giờ đều là có thể lợi dụng thì ra sức lợi dụng, lúc trước nguyện ý ký hiệp ước với Hoắc Kiếm, chủ ý cũng là muốn dùng thân thể đổi tiền tài, mưu cầu có thể phát triển nhanh hơn. Bây giờ anh chủ động đưa ra có thể cung cấp tài chính cho cậu, cậu hẳn nên sẵn khoái mà gật đầu mới đúng, vậy mà bây giờ lại không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, cũng không muốn nghe anh đề cập đến tiền. Dù sao không có tiền của anh, dựa vào thực lực của mình, cũng nhất định rất nhanh có thể bùng nổ tên tuổi. Nghiêm Hạo Thần buông tha cho suy nghĩ loạn thành một đống, mặc kệ bản thân chìm đắm trong miệng lưỡi nhiệt tình của anh.

Nụ hôn ẩm ướt dịu dàng từ bên gáy dời đi, đi thẳng đến bên cạnh xương quai xanh. Cảm giác được anh nhẹ nhàng cắn liếm, Nghiêm Hạo Thần kháng nghị mà “Ê” một tiếng:

“Sẽ để lại dấu vết đó.”

Da thịt bị cắn càng dùng sức, anh ngẩng đầu khỏi hõm vai cậu, vẻ mặt kia cậu rất quen thuộc, cũng rất lâu không có nhìn thấy, trong âm trầm mang theo chút nghiêng răng nghiêng lợi oán hận:

“Nếu em mặc quần áo bình thường thì sẽ không.”

A? Có ý gì? Nghiêm Hạo Thần khiêu khích nhướn mắt phượng nhìn anh:

“Em vẫn đều ăn mặc rất bình thường.”

Anh không chút nào yếu thế mà trừng lại:

“Mấy bộ quần áo diễn của em, không phải lộ ngực thì là lộ đùi, cái đó mà bình thường à?”

Chỉ là quần đùi và áo cổ V mà thôi, bất quá trọng điểm không ở chỗ này, Nghiêm Hạo Thần nhướn mi:

“Anh có xem em biểu diễn?”

“Đương nhiên, cái nào anh cũng lưu trong máy.”

Tâm tình mới vừa rồi còn có chút lo lắng lập tức trở nên sung sướng, Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe môi:

“Vậy anh cảm thấy biểu hiện của em thế nào?”

“Hát rất tốt, hiệu ứng âm thanh tốt hơn nhiều so với lúc trước nghe em hát trong quán bar.”

Khoé môi Nghiêm Hạo Thần nhếch càng cao hơn một chút, anh sau đó còn nói:

“Bắt quá quần áo rất không ổn. Không cài nút được thì mua cái nào to to ấy, hở hang như vậy cái gì cũng thấy được.”

Chậc, người này ghen sao lại ngây thơ như đứa nhỏ vậy? Nghiêm Hạo Thần nghe thấy tiếng mình nghiêng rằng nghiêng lợi:

“Người.ta.thiết.kế.như.vậy.đó. Hơn nữa, em không phải phụ nữ, cho dù bị thấy được cũng... A!”

Điểm trước ngực bị trừng phạt mà hung hăng cắn một cái. Hoắc đại tổng tài hoá ngây thơ hoàn toàn đoạn tuyệt nói chuyện với cậu, bắt đầu dùng cả tay và miệng tạo ra càng nhiều dấu vết trên người cậu. Quên đi, tuy anh vậy, Nghiêm Hạo Thần phát ra một tiếng rên rỉ mờ ám, vươn chân dài câu lấy thắt lưng anh.

45. Chương 45

Theo độ nổi tiếng tăng lên, lịch trình của Nghiêm Hạo Thần cũng ngày một kín hơn.

Mấy bài hát mới phát hành nhận được phản ứng không tồi, diễn ở không ít chương trình âm nhạc, giọng hát xuất sắc, ngoại hình bắt mắt cộng thêm độ nổi tiếng không thấp được tích lũy ở giới âm nhạc ngầm, Nghiêm Hạo Thần nhanh chóng trở thành ngôi sao chạm tay có thể bỏng trong đám lính mới, Hoàn Á đang lên kế hoạch cho album đầu tay của cậu.

Một khi xác định chuẩn bị album, chuyện cần làm liền nhiều gấp đôi. Vì đảm bảo độ nổi tiếng, các chương trình radio âm nhạc lớn, đài truyền hình và các hoạt động nhỏ ở quảng trường lộ thiên vẫn phải tiếp tục tham gia, có khi thậm chí còn phải phối hợp những chương trình tạp kỹ nhằm chán mà chơi một vài trò chơi ngu ngốc, trừ cái đó ra, viết nhạc, chọn nhạc, còn muốn hao phí một đồng tinh lực, Nghiêm Hạo Thần hận một ngày không thể dài thành bốn mươi tám giờ.

Cũng may Hoàn Á từ trước đến nay phong cách hoạt động là trầm ổn chắc chắn, từ khi tiến vào giai đoạn viết nhạc, còn có ý giảm bớt sắp xếp, bắt đầu tiến hành sàng lọc kiểm soát các tiết mục mà Nghiêm Hạo Thần tham gia từ chất lượng đến số lượng, chừa một khoảng thời gian lớn để cậu chuyên tâm tĩnh lòng viết nhạc.

Nhà trọ của cậu cách âm không tốt, rất âm ỉ, phòng ghi âm của Hoàn Á thật ra đủ im lặng, chỉ là sau khi kết thúc công việc còn phải ở trong trụ sở công ty rất áp lực, Nghiêm Hạo Thần trực tiếp ở trong phòng thương vụ của Hoắc Kiếm thuê để viết nhạc. Hoàn cảnh tốt, hơn nữa cũng tiện nghỉ ngơi.

Chỉ cần có thể, Hoắc Kiếm mỗi đêm đều tới, cùng cậu lẳng lặng ngồi đối diện trong phòng khách, chăm chú nhìn cậu gảy đàn, ngâm nga. Cảm giác biểu diễn dưới cái nhìn chăm chú của anh rất kì diệu, ánh sáng trong cặp mắt đen thâm thúy kia theo tiết tấu âm nhạc không ngừng biến ảo luôn có thể khiến cậu tiến vào cảnh giới quên mình, phát huy đến thoả thích. Sau khi chính thức debut đã lâu lại được ở trước mặt anh cầm ghi-ta hát, trừ đã nghiêng, lại còn có chút hoài niệm.

Nghĩ như vậy rõ ràng không chỉ một mình Nghiêm Hạo Thần, khi nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, ánh mắt của anh vẫn đang nhìn thẳng cậu, như là sợ quấy nhiễu cái gì mà nhẹ giọng nói:

“Đã lâu chưa nghe em hát trên sân khấu.”

Nghiêm Hạo Thần trêu tức nhướn mày:

“Bắt đầu hoài niệm những ngày trước kia?”

Anh mang theo chút ngạo nghễ nhướn mi cười, đưa tay xoa đầu cậu:

“Chờ em mở concert riêng, anh lại có thể được xem biểu diễn trực tiếp.”

Có lẽ là do gương mặt vô cùng nam tính, anh lộ ra loại tươi cười kiêu ngạo chỉ tại tất đắc (nuôi chí muốn hoàn thành nguyện vọng nào đó) này thì luôn mang theo một loại khí tràng chói mắt không thể bỏ qua, Nghiêm Hạo Thần ngẩn ngơ một chút mới nhếch miệng với anh:

“Được, em sẽ nhớ giữ chỗ tốt nhất cho anh.”

Cho dù Nghiêm Hạo Thần trước giờ đều rất tự tin với thực lực của mình, vẫn sẽ có khi nghi hoặc lòng tin của Hoắc Kiếm đối với cậu từ đâu mà đến. Người đàn ông này sẽ mang thần thái kiêu ngạo mà khí phách, trong đêm chung kết nói với cậu “Em sẽ thắng”, sau màn biểu diễn nói với cậu “Em sẽ thành công”, sau khi debut lại nói với cậu “Em sẽ trở thành một ca sĩ xuất sắc”, khi cậu viết nhạc lại chắc chắn cậu sẽ mở concert riêng. Đối với người mới debut mà nói, concert riêng vẫn là chuyện rất xa xôi, chỉ là trong nụ cười kiêu ngạo của anh, giống như cũng biến thành chuyện sắp tới.

Nghiêm Hạo Thần cười cầm lấy đôi tay của anh trên đỉnh đầu:

“Có ai nói với anh, anh rất thích hợp làm lừa đảo chưa?”

Thần tình tràn đầy tự tin như vậy, dễ dàng làm cho người ta tin tưởng chuyện không thể cũng thành có thể. Nét mặt khó hiểu quen thuộc của anh thêm chút hờn giận vì xấu hổ:

“Anh chưa bao giờ lừa đảo.”

“Em biết rồi. Em đói bụng, hôm nay ăn cái gì vậy?”

Hoặc đại tổng tài bị có lệ bắt đắc dĩ đứng lên, xoay người đi lấy cà mên để một bên:

“Tự mình nhìn đi.”

Nghiêm Hạo Thần viết nhạc thường viết đến khuya, lại lười kêu đồ ăn khuya, sau vài lần Hoắc Kiếm nhìn không vừa mắt, trực tiếp kêu người giúp việc trong nhà nấu cơm hầm canh, tự mình xách lại đây hai người ăn. À, sở dĩ hai người ăn, là bởi vì Hoắc đại tổng tài chỉ trích người khác không ăn cơm đảng hoàng kia lại vẫn giữ thói quen ăn cơm không đúng giờ, thường thường Nghiêm Hạo Thần hát xong mới nhớ tới mình cũng là trong bụng trống trơn, cuối cùng Nghiêm Hạo Thần dứt khoát kêu anh sai người giúp việc làm đủ phần cho hai người ăn mang lại đây.

Trong đêm tối rét lạnh chạm đầu chia sẻ cơm nhà, mang theo chút hương vị ấm áp của gia đình, rất dễ khiến người ta trầm tĩnh lại. Công việc ban ngày tiêu hao rất nhiều thể lực, có mấy lần mới vừa uống canh xong, Nghiêm Hạo Thần dựa vào người Hoắc Kiếm ngủ mất, khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau, phát hiện mình mặc áo ngủ nhẹ nhàng khoan khoái nằm trên giường, rõ ràng là anh giúp cậu tắm rồi lại ẵm cậu lên giường, cậu thể nhưng không hề hay biết.

Lớn lên trong động ***, cũng không phải chưa từng gặp loại đàn ông không có ý tốt động tay động chân với cậu, Nghiêm Hạo Thần luôn kháng cự tiếp xúc tứ chi quá mức thân mật. Khi học cấp hai đi du lịch tập thể, mười mấy nam sinh chen cùng một chỗ nằm ra đất ngủ, cảm giác đụng chạm tay chân cùng nhiệt độ người bên cạnh toả ra khiến cậu khó có thể ngủ. Nhưng ở bên cạnh Hoắc Kiếm cậu lại cảm thấy rất thả lỏng. Mới đầu sau khi làm tình, cùng anh ngủ một chỗ còn có chút không được tự nhiên, hiện tại người đàn ông này bên cạnh, thể nhưng cậu cảm thấy an tâm. An tâm đến có thể buông tất cả đề phòng, yên tâm ngủ.

Giống như bách hợp cắm trong bình hoa khách sạn, lúc đầu bởi vì không thể vứt nó đi trước mặt anh mà miễn cưỡng cắm vào bình hoa, thể nhưng lâu ngày cũng quen sự tồn tại của nó, thậm chí cảm thấy mùi vị yên tĩnh dễ chịu kia thoang thoảng rất dễ ngủ.

Thói quen là một thứ đáng sợ. Nó đáng sợ ở chỗ nó giống thuốc phiện, khi đã hoàn toàn ỷ vào nó, cho đến chết cũng không bỏ được. Cà mên trong tay bốc lên mùi hương mê người, bách hợp nơi góc tường nở đến sáng lạn, người đàn ông đang khuấy canh bên cạnh miệng nở nụ cười thản nhiên, Nghiêm Hạo Thần bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng loạn.

Đây không phải là hiện tượng tốt, nhưng cậu lại bất lực.

46. Chương 46

Hiện tượng tốt duy nhất là có Hoắc Kiếm bên cạnh, tiến độ viết nhạc lại thuận lợi bất ngờ, sau khi trải qua chọn nhạc biên tập xác định chủ đề bận rộn đến người ngã ngựa đổ, rốt cục chính thức tiến vào giai đoạn thu âm.

Đối với việc ghi âm cho đĩa nhạc đầu tiên, Hoắc đại tổng tài rõ ràng còn khẩn trương hơn cả bản thân Nghiêm Hạo Thần, một tuần trước khi bước vào phòng ghi âm đã bắt đầu bắt buộc Nghiêm Hạo Thần sớm nghỉ ngơi, còn liệt một danh sách những thực phẩm cấm dùng thật dài, những thực phẩm đầy mỡ chua cay có ảnh hưởng đến chất giọng, tất cả đều trong danh sách cấm. Nhớ tới ngày chung kết lần trước thái độ của anh như đối đãi với thí sinh dự thi đại học, như lâm đại địch, lần này thậm chí còn lên cấp hơn, Nghiêm Hạo Thần có chút dở khóc dở cười:

“Sao em lại cảm thấy mình như phụ nữ có thai?”

Hoắc Kiếm hiếm khi hài hước một lần, nghiêng ngả nhướn mi đánh giá vòng eo cậu:

“A, có khi nào? Sao anh không biết?”

Nghiêm Hạo Thần khiêu khích cười với anh, ngón tay trực tiếp rê trên bộ vị trọng điểm của anh:

“Muốn em có, anh còn chưa đủ cố gắng đâu.”

Anh nhíu mày bắt được bàn tay quậy phá của cậu:

“Đừng phá nữa.”

Khi ở ngoài phòng ghi âm chờ chỉnh âm, nhớ tới vẻ mặt bối rối mất tự nhiên của anh, Nghiêm Hạo Thần nhin không được nhếch khóe miệng.

Đúng vậy, làm tình đã nằm trong danh sách cấm của Hoắc đại tổng tài. Nghiêm Hạo Thần rất rõ ràng làm tình có thể tạo áp lực cho thể lực và chất giọng, nhưng bộ dáng cấm dục vẻ mặt cứng nhắc đứng đắn của anh luôn khiến cậu có ý muốn đùa dai trong đầu, cho nên sau khi Hoắc đại tổng tài hạ lệnh cấm lại càng bị quậy rối nghiêm trọng.

Giống như lời của Hoắc Kiếm, anh đối với Nghiêm Hạo Thần gần như không có bao nhiêu tự chủ. Một nụ hôn nóng bỏng của Nghiêm Hạo Thần, vài cái xoa nhẹ có ý đồ, đều có thể dễ dàng khơi lên dục vọng của anh. Nhưng gần đây Hoắc Kiếm lại đặc biệt kiên trì không chịu chạm vào cậu, người đàn ông cao lớn tuần đĩnh giống như thiếu phụ lương thiện vừa chạm vào ngón tay cậu liền cảnh giác lui về sau ba bước, vẻ mặt mang theo chút bối rối cùng bất đắc dĩ cố gắng kiềm chế sau khi bị gợi lên dục vọng của anh, Nghiêm Hạo Thần cười nhìn ngoài cửa sổ lác đác, chắc... Thật sự là, thầy đồ cố chấp cứng nhắc.

Chỉnh âm rốt cục chấm dứt, Nghiêm Hạo Thần đuổi đuổi người, bước nhanh đến trước microphone, tai nghe truyền đến thanh âm của người chế tác:

“Hạo Thần, cậu hát thử một bài trước để xem thử hiệu ứng âm thanh, hát cái gì cũng được.”

Cái gì cũng được sao? Nghiêm Hạo Thần tùy tay gảy đàn, hát lên nốt nhạc đầu tiên xẹt qua đầu.

Không phải bài hát cũ cậu đã từng hát vô số lần trên sân khấu. Cũng không phải bài hát cậu vừa viết.

Tiếng đàn thanh lãnh trôi ra khỏi ngón tay, lưu loát như không biết đàn hát qua bao nhiêu lần:

...

Mắt say mơ hồ như bày tỏ

Nụ cười yếu ớt của đôi môi

Giọng nói êm dịu như chén ngọc

Bảy ngày giày vò

Mười ngày lửa cháy.

Trăm phương ngàn kể vầy lấy người.
Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người.
Ngàn lần không nên
Vạn lần không được
Cũng không thể chống lại nụ cười nơi khoé môi kia
Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người
Thieu thân lao đầu vào lửa
Gặm tâm nhắm cốt
Cuối cùng chỉ rơi vào vạn kiếp bất phục
Loại cổ xuyên tâm
Độc được tẩm đường
Em là đích đến duy nhất trong cuộc đời này

...

Khi nốt nhạc cuối cùng hạ xuống Nghiêm Hạo Thần cũng có chút kinh ngạc, bài hát kia cậu chỉ mới hát một lần trước mặt một người, như thế nào theo bản năng lại hát ra?

Kinh ngạc rõ ràng không chỉ Nghiêm Hạo Thần, đầu kia tai nghe trầm mặc thật lâu, mới một lần nữa phát ra thanh âm:

“Tốt lắm, bây giờ bắt đầu chính thức thu đi.”

Có lẽ là do bị bài hát không biết tên kia khơi dậy cảm xúc, những bài hát sau đều được thu rất thuận lợi, hầu như đều là một lần là được thông qua, không có nhiều áp lực lắm.

Khi nhận được đĩa Nghiêm Hạo Thần đang tiến hành chụp hình cho ảnh bìa, người đại diện cười sáng lạn đến có thể so với tia sáng đèn huỳnh quang mà giao đĩa cho cậu:

“Hiệu quả rất tốt, tự mình lấy về nghe thử đi.”

Tiếp theo lại như nghĩ tới cái gì mà “A” một tiếng:

“Đúng rồi, bài hát lúc hát thử cũng ghi lại, giữ làm kỷ niệm đi.” Người đại diện mang chút tiếc rẻ lắc đầu, “Tác phẩm hay như vậy, cũng không biết khi chọn bài sao cậu lại không lấy ra nữa.”

Nghiêm Hạo Thần nhẹ nhàng nhếch khoé miệng:

“Đúng là hay lắm, đáng tiếc không phải là của tôi.”

Cũng đáng tiếc tác giả bài hát này, đã rời khỏi giới này. Cậu rất cục nghe rõ ràng tên người thanh niên kia, cũng biết y rất cục lựa chọn từ bỏ âm nhạc, thay đổi đường đi. Thanh niên với nụ cười thần nhiên, trong ánh mắt có cổ chấp khác thường, nói “Bởi vì trên lưng tôi đeo kì vọng của một người khác, không biết phải làm sao để phụ lòng người đó.”, cuối cùng vẫn không chịu nổi gánh nặng mà rời đi. Vì một người khác mà miễn cưỡng tình cảm của mình, quả nhiên là muôn đời không thể quay đầu.

Cho nên vẫn là dựa vào bản thân mới tốt.

47. Chương 47

Tiến độ chụp ảnh rất thuận lợi, khi Nghiêm Hạo Thần xong việc trở lại dưới lầu nhà trọ đã là hoàng hôn, ánh mặt trời vàng kim trải xuống mặt đường dơ bẩn loang lổ, người đi đường tay xách nách nách vàng vọt, mang theo một loại hương vị phố phường đặc biệt ấm áp. Xe hơi màu đen được bảo dưỡng tốt

lặng lẽ đậu trong góc của ngõ nhỏ, giống như chủ nhân của nó, dù đã rất khiêm tốn cẩn thận nhưng lại khó có thể làm người ta bỏ qua.

Nghiêm Hạo Thần đi qua mở cửa xe thẳng ngồi vào, người đàn ông tây trang giày da ngồi ngay ngắn lật xem một tờ báo tài chính kinh tế, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, chỉ có khoé môi hơi nhếch lên để lộ ra một chút dịu dàng ấm áp như ánh trời chiều:

“Hôm nay xong sớm?”

“Ừ.”

Nghiêm Hạo Thần thả lỏng thân thể trên chiếc ghế mềm mại, tiện tay ném một thứ lên đùi anh như ném một món đồ bình thường:

“Nè.”

“Đây là cái gì?”

Nghiêm Hạo Thần không chút để ý nhếch khoé miệng:

“Album của em, tặng cho anh.”

Từ ngẫm đến debut, người đàn ông này luôn cùng cậu đi tới, không cho anh làm người nghe đầu tiên hình như không hay lắm. Tuy rằng đã dự liệu được phản ứng vui sướng của đối phương, nhưng bộ dáng khi anh thật cẩn thận cầm lấy cái đĩa, ánh mắt tỏa sáng, cười đến có chút kích động, xoay đầu lại trân trọng nói tiếng “Cảm ơn”, vẫn khiến cho cậu cảm động.

Hoắc Kiếm cẩn thận để nó vào ổ đĩa trên xe, Nghiêm Hạo Thần nghe được thanh âm của mình vang lên, giọng hát cao vút mà ngọt lành lượn vòng trong xe:

...

Mắt say mơ hồ như bày tỏ

Nụ cười yếu ớt của đôi môi

Giọng nói êm dịu như chén ngọc

...

Ánh mắt của anh nhìn chăm chú vào cậu, tựa như vô số lần anh ở dưới đài nghe cậu biểu diễn, thẳng thắn, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt cậu, chăm chú mà tinh khiết, mang theo kiêu ngạo cùng tán thưởng không chút nào che giấu. Nghiêm Hạo Thần đón ánh mắt của anh nhìn trở về, chắc, rõ ràng đã chạm mắt anh nhiều lần như vậy, cậu trước giờ đều chưa bao giờ cảm thấy như lúc này, anh nhìn cậu như vậy thật đúng là... gọi cảm chết được.

...

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người.

Ngàn lần không nên

Vạn lần không được

Cũng không thể chống lại nụ cười nơi khoé môi kia

...

Nghiêm Hạo Thần nhướn người qua, a, môi anh cũng ấm áp như anh vậy, thật là độ ấm rất mê người.

...

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người

...

Máy phát đang hát cái gì? Cậu đã muốn không rõ ràng lắm, thứ rõ ràng duy nhất chính là cảm giác nóng rực trong khoang miệng, giống như rượu mạnh nồng nàn say đắm lòng người. Đôi mắt sáng ngời của anh biến đen, dần môi cậu thấp giọng thì thầm:

“Rất hay, cảm ơn.”

A? Lúc này rồi mà còn có thể chú ý tới cậu hát sao? Nghiêm Hạo Thần nhướn mắt phượng nhìn anh, cười đến ba phần khiêu khích bảy phần hấp dẫn:

“Ngày mai em không có lịch diễn.”

Quả nhiên liền nhìn thấy trong ánh mắt người đàn ông đã cầm dục thật lâu kia có dấu hiệu thú hoá, Nghiêm Hạo Thần vừa lòng nhắm mắt đón nhận môi lưỡi gấp gáp tập kích, khiêu khích người đàn ông cứng nhắc tự kiềm này, thật sự là một việc làm rất có cảm giác thành tựu. Hình như ngày mai phải tham gia chương trình tạp kĩ nhằm chán nào đó có phần thi lắc vòng? Cho nó chết đi.

Sau một màn vận động kịch liệt có thể dùng chém giết để hình dung thì Hoắc Kiếm mới kịp phản ứng, nằm bên cạnh cậu đặt câu hỏi:

“Bài hát kia là người khác viết, bỏ vào album của em không có vấn đề bản quyền sao?”

Nghiêm Hạo Thần mệt mỏi nhắc mí mắt:

“Chỉ thu vào đĩa này giữ làm kỷ niệm thôi, không cho vào album. Ngoài anh ra không có ai được nghe nữa đâu.”

“Thật sao?” Người đàn ông bên người đột nhiên cảm xúc tăng vọt, trở mình nằm trên người cậu nhiệt liệt hôn thái dương cậu.

“A...” Nghiêm Hạo Thần kháng nghị mà đẩy ra, làm một lần nữa dừng nói chơi lắc vòng, ngay cả đứng thẳng để lên hình cũng thành vấn đề đó.

Hoắc Kiếm sẵn sốc không tiếp tục nữa, an phận trở mình nằm bên cạnh cậu, kéo chăn đắp cho hai người. Giường đơn chỗ Nghiêm Hạo Thần ở cũng không rộng lắm, thân hình cao lớn của anh nép sát mép giường, nhiều ít có vẻ có chút tội nghiệp. Nghiêm Hạo Thần trong bóng đêm nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

Đó cũng là một điểm khiến cậu thích ở cùng người đàn ông này. Trước khi mời cậu ăn cơm sẽ xác nhận lịch làm việc của, không được đồng ý sẽ không miễn cưỡng cậu làm tình, mà ngay cả ngủ cùng một chỗ như vậy, hình như cũng biết cậu không quen tiếp xúc tứ chi, nên không bao giờ dính vào ôm ấp. Giáo dục tốt, sẵn sốc đúng mực, luôn giữ khoảng cách khiến cậu cảm thấy thoải mái. Có đôi khi cậu thậm chí cảm giác là cậu đang bao dưỡng Hoắc Kiếm, mà không phải ngược lại.

Hoa bách hợp trong góc dưới bóng đèn sáng đến chói mắt, Nghiêm Hạo Thần cảm thấy mình từ đầu đến cuối đều không hiểu người đàn ông bên người. Loại trò chơi dụ dỗ thâm thiết này, không biết người này muốn chơi bao lâu, kiên nhẫn của anh rốt cuộc có thể liên tục tới khi nào?

Đêm bắt đầu đen, thanh âm đập bình rượu cùng đánh bài dưới lầu không kiêng nể gì mà bay lên, Nghiêm Hạo Thần nhắm mắt lại, bên tai dường như truyền đến thanh âm xa xôi của người phụ nữ kia:

“Mày phải nhớ kỹ, trong làng chơi vĩnh viễn không có thật lòng.”

48. Chương 48

Album chuẩn bị đã lâu rốt cục phát hành. Lượng tiêu thụ trong tuần đầu tiên rất không tầm thường, đương nhiên không thể so sánh với những siêu sao hạng nhất, nhưng là một người mới, tình hình rất tốt, ba chữ “Nghiêm Hạo Thần” lần nữa trở thành chủ đề nóng trên tạp chí giải trí.

Có người luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại album của Nghiêm Hạo Thần bán đắt chẳng qua là phù dung sớm nở tối tàn, các bạn nữ chỉ nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ mê người trên ảnh bìa liền không chút do dự mua album, làm sao để ý nội dung bên trong là gì, chỉ là loại nhiệt tình này tới nhanh đi mau, giữ không được bao lâu. Cũng có nhà phê bình âm nhạc có thâm niên chỉ ra rằng tuy còn chưa tính hoàn hảo, nhưng cả

album từ giai điệu đến giọng hát đều biểu hiện đáng tâng dương, đặc biệt xuất sắc, theo thời gian Nghiêm Hạo Thần nhất định có thể bước lên hàng ngũ của ca sĩ top đầu.

Nghiêm Hạo Thần sau khi xem xong mấy tờ tạp chí hoặc tâng bốc, hoặc chìm xuống hiểu kì không thiếu cái lạ cũng vẫn chỉ cười bỏ qua, ném trả lại cho Hoắc đại tổng tài có bệnh nghiện cất chứa, dù thế nào, bị người chú ý luôn là chuyện tốt. Chứng minh cậu có tư cách được người bàn bạc không phải sao?

Có suy nghĩ tương tự rõ ràng không chỉ một mình Nghiêm Hạo Thần. Có lẽ là vì để hút người xem, một chương trình âm nhạc khá nổi tiếng thế nhưng mời cậu và Kelvin làm khách quý. Bên Hoàn Á tự nhiên không có vấn đề, cơ hội tuyên truyền nhiều không có gì không tốt, nhưng Kelvin này tự tin kiêu ngạo ghét nhất bị nhắc tới cùng Nghiêm Hạo Thần lại cũng đồng ý, hơn nữa ở tiết mục trước bị hỏi “Có ngại diễn chung một tiết mục với Nghiêm Hạo Thần hay không?” thì tự cho là hài hước mà trả lời:

“Nếu như bị mời diễn sắc đẹp, có lẽ tôi sẽ không bằng người ta. Nhưng nếu là tiết mục âm nhạc chính quy, tôi nghĩ người nên cẩn thận chính là đối phương.”

Đối với cái này, Hoắc Kiếm gãi trúng tim đen mà vạch ra:

“Bất quá là tiểu nhân hết thời, muốn mượn em cứu vớt chút danh tiếng thôi.”

Kelvin debut sớm hơn cậu, nhưng vẫn thành tích thường thường, album đầu tiên phát hành hưởng ứng cũng không tốt lắm, ngoài vài scandal cùng những thực tập sinh còn chưa debut, gần như không có cơ hội được truyền thông chú ý tới. Scandal về việc Kelvin cùng Nghiêm Hạo Thần là đối thủ của nhau lại được đưa lên mặt báo, hẳn tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội thật tốt để được chú ý này.

Cách nói của anh trực tiếp khiến cậu rất thích, Nghiêm Hạo Thần vừa lòng nheo mắt phượng xinh đẹp, môi mỏng khẽ nhếch, đang chuẩn bị cho anh một nụ cười tán dương sáng lạn, Hoắc Kiếm liền không nhanh không chậm lại mở miệng nói:

“Bất quá, nếu em xem thường lần này, không nghiêm túc chuẩn bị, lời của cậu ta cũng có khả năng trở thành sự thật.”

Độ cung nhỏ bé nơi khoe miệng thay đổi, Nghiêm Hạo Thần tổn hơi thừa lời:

“Thật sự chưa có ai đề nghị anh sửa cách nói chuyện?”

Thật sự là trực tiếp đến làm cho người ta chán ghét.

Anh còn thật sự nghiêm túc nhìn cậu:

“Thực ra từ rất sớm anh đã muốn nói với em, vẫn không có cơ hội. Lời thật mất lòng, làm người không thể chỉ chọn lời mình thích nghe. Em bây giờ đã chính thức debut, những người và chuyện cần đối mặt phức tạp hơn trước kia nhiều lắm, đạo lý này nhất định phải hiểu được.”

Nghiêm Hạo Thần nghiêm túc nhìn lại anh:

“Thực ra em vẫn có một việc cũng muốn hỏi anh.”

“Cái gì?”

“Anh năm nay rốt cuộc bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi sáu.”

Chắc, loại tính cách như thầy đồ này là dương thành như thế nào? Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của anh, Nghiêm Hạo Thần cười rất lạ, tiếp tục đặt câu hỏi:

“Từ năm giờ đến sáu giờ, anh có lịch làm việc không?”

“Anh phải ở trong phòng hội nghị để họp.”

“Trong phòng hội nghị có TV không?”

“Có.”

“Vậy mở lên.”

Để anh tận mắt nhìn, rốt cuộc lời nói của Kelvin có thể thành sự thật hay không. Nhìn anh nhú mày, Nghiêm Hạo Thần nhét súp gà tình yêu vào lại trong tay anh, xoay người rời đi:

“Em muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, tạm biệt trước.”

Sau đó như nhớ tới cái gì đột nhiên quay đầu lại:

“A, đúng rồi, nhắc anh trước, vì khiến Kelvin phải để ý em trên mọi phương diện, quần của em ngày đó sẽ rất ngắn.”

Hoặc đại tổng tài muộn màng phát hiện mình bị đùa giỡn đứng phía sau cậu bắt đắc dĩ kêu một tiếng “Hạo Thần”, Nghiêm Hạo Thần tâm tình khoái trá mà nhếch khoé miệng, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng rời đi.

49. Chương 49

Ngày ghi hình tất nhiên Nghiêm Hạo Thần không phải mặc “rất ngắn”. Tóc ngắn lam hơi dài tùy ý buộc sau đầu, lộ ra vành tai tinh xảo được trang điểm bởi khuyên tai màu bạc, thiếu niên không trang điểm chỉ mặc một cái áo thun màu đen có họa tiết, quần jean cạp trễ ôm chặt lấy hai chân, thắt lưng kim loại màu bạc đeo lỏng ở xương hông, lộ ra một đoạn eo xinh đẹp, đã có vẻ hào quang chói mắt, cùng thanh niên đứng bên kia đỉnh đầu rồi tung, mắt híp vai gây tạo thành đối lập rõ ràng.

Nghiêm Hạo Thần cười một nụ cười đẹp mắt với màn ảnh, thông dong đi đến bên cạnh MC ngồi xuống, nhường mắt phượng đánh giá người đối diện. Mái tóc Kelvin vàng óng dựng thẳng lên bốn phía, cùng với áo ba lô màu trắng gắn đầy lông vũ, thấy thế nào cũng giống như một con gà trống dựng thẳng lông. Nụ cười, đối thủ loại này, thật sự là không xứng để cậu chăm chọc. Người đàn ông cá tính cứng nhắc tưởng thật kia bây giờ có lẽ là ngẩn ngơ nhìn chằm chằm TV, vẻ mặt hoang mang như trẻ con đi, Nghiêm Hạo Thần đùa dai nhếch khoé miệng, trong phòng ghi hình truyền lại vài tiếng rít khe khẽ đầy hưng phấn, thanh niên mắt nhỏ đối diện sắc mặt khó coi vài phần.

Nửa đầu của chương trình là phỏng vấn, chẳng qua chỉ lịch sự hỏi vài vấn đề nhàm tai như sở thích, đam mê, châm ngôn của bản thân linh tinh, cuối cùng mới đưa ra vấn đề mang tính châm ngòi khiến hai người đối chọi gay gắt, để tăng lượng người xem. Loại thủ đoạn diễn xiếc khí trước mặt công chúng này không chỉ có đương sự xem thường, ngay cả người xem cũng không có hứng xem, MC cũng biết điều mà cho bọn họ vào phần kế tiếp sớm hơn một chút, quyết đấu trên sân khấu.

Nói là quyết đấu, thực ra chẳng qua là để khách mời diễn trực tiếp bài hát trong album, sau đó lấy lượng vỗ tay trong khán phòng để phân thắng bại. Bình thường vì không để ảnh hưởng đến hòa khí, kết quả quyết đấu luôn bắt phân thắng bại, hương vị đấu đá cũng không nồng, chủ yếu là để tuyên truyền. Nhưng bởi vì chương trình là ghi hình trực tiếp, không thể cắt đi, cho nên trình độ thật của ca sĩ cao thấp tròn méo thế nào, trong lòng người xem đều biết, ca sĩ lên diễn cũng không dám xem thường.

Lên sân khấu trước là Kelvin. Là quán quân mới nhất của loi đài tái cũng từng vang bóng một thời ở giới âm nhạc ngầm, ngoại trừ thủ đoạn không vẽ vang cùng nhân phẩm khiến người khác khinh thường, người này đích xác cũng có chút tài năng. Hát xong một bài, lại cũng được vài tiếng vỗ tay.

MC đứng lúc làm nóng bầu không khí:

“Châu ngọc tại tiền (*), kế tiếp phải nhìn Hạo Thần của chúng ta biểu hiện thế nào, mời Hạo Thần lên sân khấu!”

(* Châu ngọc tại tiền: Đã có một nhân vật hoặc một tác phẩm kiệt xuất phía trước, người phía sau phải ứng phó với kì vọng rất cao)

Ngọn đèn chiếu vào giữa sân khấu, thiếu niên ôm ghi-ta đỏ rực nắng đầu lên, cười với khán giả dưới sân khấu, sóng mắt bay lượn trong đôi mắt phượng xinh đẹp, rạng rỡ tỏa sáng:

“Bài hát hôm nay tôi muốn tặng cho mọi người không phải là bài hát chủ đề của album, nhưng cá nhân tôi đặc biệt thích, hy vọng các vị cũng sẽ thích.”

Ngón tay thon dài gầy trên đàn ghi-ta, giọng hát cao vút rõ ràng cùng nốt nhạc mạnh mẽ thanh thoát vang lên:

Toà thành của công chúa ngủ trong rừng

Trái táo của công chúa bạch tuyết

Chỉ một nụ hôn của anh

Tất cả ma pháp đều bị phá vỡ

Đèn thần của Aladdin

Chiếc hộp Pandora

Anh có thể gánh vác

Kết quả của sự tò mò không.

...

Em mang anh lên tận trời xanh

Em kéo anh xuống tận vực sâu

Em sẽ không ngoan ngoãn nghe lời

Anh cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng thoát khỏi

Em với một ngàn cái mặt nạ

Một ngàn loại tra tấn

Nếu em là ác ma tới từ địa ngục

Anh có còn nguyện ý

Đánh thức em hay không.

Tóc buộc sau ót bị rút ra theo vũ đạo, theo vũ đạo của thân thể mà vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, dây nịt nơi thắt lưng đóng đũa linh hoạt như một con ngân xà, xoay người, hất đầu, xoay hông, mỗi một động tác của thiếu niên đều mang theo một loại hấp dẫn mê đảo tâm hồn, khiến người ta không thể dời mắt.

Nghiêm Hạo Thần buông đàn ghi-ta trong tiếng vỗ vầy như sấm, nhướng mắt phượng cười kiêu ngạo. Đúng vậy, đây là bài hát dự thi đêm chung kết lúc trước, nói cậu tính toán chi li cũng được lòng dạ nhỏ nhen cũng được, cậu chỉ là muốn chứng minh mình lúc trước hoàn toàn có thể dựa vào bài này thắng đêm chung kết. Bài hát này khi được chọn ghi vào album đã được remix, độ khó cũng tăng lên không ít, thắng thắn mà nói cũng không phải lựa chọn tốt nhất để diễn. Cậu hoàn toàn có thể giống Kelvin, lựa chọn bài hát chủ đề nổi tiếng sẵn lại dễ hát, người đại diện trước đó cũng dẫn dò cậu như vậy.

Đáng tiếc cậu là Nghiêm Hạo Thần. Tựa như khi hát, sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, Nghiêm Hạo Thần có kiên trì của bản thân.

Phần khích tỏa ra bốn phía như thể có thể dễ dàng chìm Kelvin xuống, Nghiêm Hạo Thần mang theo ủng hộ của cả khán phòng mà bước khỏi chương trình.

Khi ghi hình xong đã là sáu giờ tối. Cảm giác mồ hôi hính ngấy toàn thân cũng không tốt đẹp gì, huống chi còn phần “người xem may mắn” phía sau chẳng biết ở đâu ra còn bị một cô bé cuồng nhiệt nhiệt tình cọ một dấu son môi bên gáy, khi ngồi trong phòng nghỉ ở hậu trường, Nghiêm Hạo Thần thầm muốn nhanh chóng rời đi, thoải mái tắm một cái.

Khi người đại diện đẩy cửa để cậu ra ngoài, thanh niên mắt hí ngồi đưa lưng về phía cậu kì quái “hừ” một tiếng với gương:

“Không biết tiếp theo lại đi hầu ông lớn nào ăn cơm, bán rẻ nhan sắc thật đúng là hữu hiệu, quả nhiên là mẹ nào con nấy.”

Không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt của Kelvin lúc này, Nghiêm Hạo Thần cười lạnh một tiếng, nhanh chóng rời đi. Bất quá là như Hoắc Kiếm nói, tiểu nhân hết thời, cậu thật sự không có hứng thú đáp lại tiếng chó sủa. Sắc trời đã tối, bụng rất đói, cậu còn phải tranh thủ đi theo một “ông lớn” luôn không nhớ đúng giờ ăn cơm mà ăn tối đó.

50. Chương 50

Tiếng vang của chương trình rất tốt, lượng tiêu thụ album cũng theo đó mà nước lên thì thuyền cũng lên. Lịch diễn nhận được càng ngày càng nhiều, Nghiêm Hạo Thần nhin không được hít một hơi:

“Anh muốn cho em tiền xài thì cứ gửi thẳng vô tài khoản của em đi, không cần gia tăng gánh nặng công việc cho em như vậy đâu.”

Tập đoàn Hằng Viễn gần đây khánh thành trung tâm thương mại lại mời cậu đi làm khách mời cắt băng, chỉ cần nghĩ cũng biết ai âm mưu sau lưng.

Tổng tài hành chính của tập đoàn Hằng Viễn vùi đầu vào cổ cậu, thanh âm có chút nặng nề mơ hồ:

“Làm người không thể không làm mà hưởng được.”

Từ xương quai xanh truyền đến cảm giác ẩm ướt hơi ngứa, Nghiêm Hạo Thần khẽ hừ nhẹ một tiếng, hơi nheo lại mắt phượng. Cậu bây giờ... không phải đang “làm” sao?

Anh đột nhiên thu đầu lưỡi, ngẩng đầu cùng cậu bốn mắt nhìn nhau, màu con ngươi thâm trầm đến dọa người, vẻ mặt lại nghiêm túc chăm chú đến có thể lên bàn đàm phán:

“Hơn nữa, công việc này của anh ít nhất có thể cho em ca hát đứng đắn, tốt hơn mấy chương trình vớ vẩn kia nhiều.”

Hiểu được anh đang ám chỉ cái gì, Nghiêm Hạo Thần không nhin được nhếch khóe môi. Hoắc Kiếm vẫn canh cánh trong lòng chuyện cậu bị cô gái kia hôn trong chương trình âm nhạc, đến ban đêm liền ném cậu lên giường. Rõ ràng hận không thể găm đến tước da cái nơi có dấu son kia chỉ để lại hơi thở của mình mới tốt, nhưng lại sợ để lại dấu vết ảnh hưởng đến công việc của Nghiêm Hạo Thần, vì thế chỉ dùng đầu lưỡi liên tục liếm vào chỗ đó, biểu tình chăm chăm lại ra sức khắc chế khiến Nghiêm Hạo Thần trong lúc kịch liệt làm tình cũng nhin không được mà cười ra.

Phát hiện nụ cười nghiền ngẫm của Nghiêm Hạo Thần, anh khó hiểu nhíu mày:

“Anh nói sai sao? Nghiêm nghiêm túc túc làm nhạc mới là lý tưởng của em mà.”

Nói là nói như vậy không sai, bất quá nếu tay anh không phải đang cởi đồ cậu thì càng có sức thuyết phục. Nghiêm Hạo Thần phối hợp gơ hai tay, để Hoắc Kiếm tiện cởi quần áo trên người cậu ra. Khi một điểm trước ngực bị thân mật ngậm lấy, bàn tay ẩm ướt nóng rực cũng len vào chiếc quần bị tháo nút của cậu, cầm lấy dục vọng đã đứng thẳng vừa xoa vừa nắn, Nghiêm Hạo Thần khó nhin mà nhắm mắt, nâng đầu gối vòng lấy thắt lưng anh, giữa những khoảng rên rỉ ngắt quãng thì thào:

“Em... Ngày mai... hình như... Ừ hừm... Có lịch làm việc...”

Thanh âm của anh cùng ngón tay đang cẩn thận ma sát đỉnh đầu rất nghiêm túc:

“Anh biết, là cắt băng cho Hằng Viễn. Em chỉ cần đứng đó nghiêm túc hát là được, sẽ không hao phí nhiều thể lực lắm.”

Nghiêm Hạo Thần mở to mắt, đối diện đôi mắt mang theo vài phần đùa cợt gian trá của anh, chắc, mượn cơ cũng thật quang minh chính đại. Đường như là bị nụ cười nơi khóe miệng cậu hấp dẫn, anh cũng chứa ý cười cuối xuống hôn lên môi cậu, cảm giác đầu lưỡi ẩm áp tiến vào khoang miệng rất thoải mái, Nghiêm Hạo Thần khẽ hừ nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy tấm lưng cường tráng kia.

Dù là làm qua bao nhiêu lần, rút ngón tay ra đổi thành tiểu Kiếm hung hãn nóng rực vẫn sẽ khiến cậu cảm thấy không khỏe, may là lúc này anh luôn cúi xuống khe hôn thái dương cậu, dịu dàng cẩn thận an ủi dục vọng của cậu, làm dịu cảm giác không khỏe.

Bất quá săn sóc của anh cũng chỉ đến đó thôi. Chỉ cần chờ cậu thoáng thích ứng, anh lập tức ôm lấy eo cậu, không hề bận tâm mà bắt đầu va chạm như dã thú. Trong loại ma sát kịch liệt khiến bên trong như bốc cháy kia khoái cảm nhanh chóng lan tỏa, trừ phối hợp tiết tấu đồng đưa thắt lưng của anh ra tựa hồ chỉ còn tiếng thở dốc cùng rên rỉ mới có thể giải tỏa dục vọng cuộn cuộn như nước này, khi lên đỉnh anh cắn lỗ tai cậu, cúi đầu rên ra một tiếng “Hạo Thần” như dòng điện xuyên qua thân thể cậu, chất lỏng bắn ra mang theo độ ẩm nóng rực làm ướt nhẹp hai thân thể kề sát nhau.

Khi có thể xuống giường được đã là lúc quý ông kia dùng khăn lông ấm giúp cậu lau người, Nghiêm Hạo Thần nhịn không được khàn cổ họng chế nhạo:

“Không biết ngày mai fans của em có thể khen giọng em rất gợi cảm hay không nữa?”

Khăn lông dùng trên lưng cậu một chút, Hoắc Kiếm rất chân thành áy náy:

“Thật có lỗi, là anh rất không biết kiềm chế.”

Tiếp theo lại có chút khẩn trương xác nhận với cậu:

“Có phải sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho ngày mai không?”

Nghiêm Hạo Thần mệt mỏi vươn vai:

“Chỉ cần chọn đúng bài, thì không sao, yên tâm đi. Hơn nữa...” Cậu nhướn mắt phượng liếc mắt nhìn anh một cái, học giọng điệu chân thành của anh:

“Lúc trước không cho anh ăn no là lỗi của em.”

Bởi vì lịch làm việc đột nhiên tăng nhiều, lịch trình bận rộn, số lần hai người gặp mặt cũng không nhiều. Hơn nữa bởi vì gần như mỗi chương trình đều phải biểu diễn, Hoắc Kiếm cũng quy củ không chạm vào cậu, trừ lần trước sau chương trình đó không khống chế được, hai người thậm chí ngay cả hôn lưỡi một chút cũng không có. Sở dĩ sẽ trở thành như bây giờ, có lẽ người đàn ông này thật là nhịn sắp hư.

Làn da dưới cổ Hoắc Kiếm hiếm thấy mà hơi hơi hồng lên, anh có chút xấu hổ xoay đầu, nhẹ giọng nói:

“Đừng phá nữa.”

Nghiêm Hạo Thần bỗng nhiên cảm thấy người đàn ông cao lớn này không được tự nhiên thật quá đáng yêu, tâm tình của cậu khoái trá nằm trên giường ngoắc ngoắc ngón tay với anh:

“Ê.”

Anh cúi người xuống ——

“Nếu lượng tiêu thụ album lần này có thể đột phá lên top3, em liền từ chối tất cả lịch làm việc, ở trên giường với anh ba ngày.”

51. Chương 51

Nghiêm Hạo Thần cuối cùng vẫn không có cơ hội nằm ba ngày trong căn phòng thương vụ quen thuộc kia. Sự tình phát sinh đột nhiên như vậy, gần như làm tất cả mọi người trở tay không kịp.

Khi nhận được điện thoại của người đại diện Nghiêm Hạo Thần vừa thu xong chương trình radio âm nhạc, đang ở hậu trường chụp ảnh cùng DJ, phối hợp yêu cầu “cười một cái, cười một cái” của thợ chụp ảnh bày ra một nụ cười sáng lạn. Đã nói nụ cười của Nghiêm Hạo Thần điện lực mười phần, một đôi mắt phượng nhướn lên vốn đã như cười như không, môi mỏng nhếch lên liền vẽ ra một nụ cười mê đảo tâm hồn. Có người thích nhìn, cậu cũng không keo kiệt mà giãn mặt ra, dù sao cũng không phải thứ gì đáng giá, chỉ là nụ cười tuy rằng động lòng người, nhưng cũng không có mấy khi thật sự.

Lúc này đây Nghiêm Hạo Thần thật sự là tâm tình khoái trá, lượng tiêu thụ album mới tăng vọt, đã leo lên tới thứ năm, Hoắc Kiếm trước khi ghi hình có nhắn tin qua, phong cách nề nếp hết như bản thân anh:

“Chúc mừng lượng tiêu thụ lên thứ năm, nhưng chớ nên đắc chí, phải cẩn thận, tiếp tục cố gắng.”

Chắc, rõ ràng hy vọng cậu lọt vào top3 nhất, chính là vị thầy đồ họ Hoắc này.

Bên cạnh đài truyền hình là phổ nhạc cụ nổi tiếng, sau khi chụp ảnh chung cũng không có lịch khác, Nghiêm Hạo Thần sớm đã dặn người đại diện không cần phải xe tới, buổi tối đi thẳng qua bên kia chơi. Khi nhận điện thoại Nghiêm Hạo Thần chỉ cho là lịch trình thay đổi, nghe được thanh âm dồn dập nôn nóng bên kia thì mới cảm thấy không ổn:

“Hạo Thần, cậu nghe đây, chụp ảnh chung xong thì ở tại chỗ không được đi đâu, chờ tôi đi đón cậu.”

Phòng ghi âm radio này ở tầng cao nhất của tòa nhà, nhìn xuống cửa sổ, xe phóng vùn vụt lung tung dưới sân chặn kín cửa, giống như đồng gỗ xếp lung tung, màu sắc phối hợp cực kì xấu. Nghiêm Hạo Thần nhíu mày.

Cậu dự đoán được chúng nó đều đến vì cậu, lại đoán không ra là vì cái gì.

Thời gian Nghiêm Hạo Thần debut không lâu lắm, danh tiếng lại tăng vèo vèo, có gương mặt cảnh đẹp ý vui như vậy, truyền thông tự nhiên sẽ không bỏ qua nhất cử nhất động của cậu, mặc dù như thế, lại hiếm khi truyền ra scandal có liên quan đến cậu.

Quan hệ của Nghiêm Hạo Thần trong giới cũng không hẹp, lúc còn ở giới âm nhạc ngầm cần tài chính cùng chống lưng, từ xí nghiệp nhỏ đến các nhà biên kịch hạng ba cùng đủ loại người khác cậu đều biết, vẫn là giữ quan hệ không mặn không nhạt, sau khi bước vào giới giải trí thì người cần quen biết càng nhiều, cả trai lẫn gái ôm đủ các loại mục đích mời cậu đi tiệc cũng không ít, nếu là người khác, có lẽ đã sớm sớm mỗi ngày đều lên bìa báo lá cải.

Nhưng tin tức về Nghiêm Hạo Thần vẫn sạch sẽ đến kinh ngạc, ngoài âm nhạc gần như không có nội dung gì khác.

Công lao đầu tiên thuộc về tác phong khiêm tốn cẩn thận nghiêm khắc của Hoàn Á, chỉ cần là người trong giới mới đều bị người đại diện nghiêm khắc canh giữ, đi theo kè kè, bọn paparazi dù muốn đuổi hình bắt chữ cũng không thể ra tay; thứ hai là Hoắc đại tổng tài tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng hành động trẻ con mười phần của ai kia đều chứng tỏ anh không thích Nghiêm Hạo Thần gần gũi với mấy người đó, vì tránh không làm cho kim chủ hờn giận để thanh âm của mình ngày tiếp theo khàn khàn, Nghiêm Hạo Thần cũng thức thời tận lực giảm bớt xã giao.

Người đại diện không có nói nguyên nhân liên vội vàng cúp máy, tình thế hình như cũng không dễ dàng. Nghiêm Hạo Thần ít nhiều có chút chẳng biết tại sao, cậu có chuyện gì đáng để đám truyền thông này giống trống khua chiêng mà bao vây dưới lầu?

Đáp án rất nhanh đã được tuyên bố.

52. Chương 52

“Chỉ vì cái này?”

Nghiêm Hạo Thần nhìn một xấp tài liệu mở ra trên bàn trà, mắt phượng lạnh lùng thoáng nhướng về phía trước.

Quá trình rời khỏi tòa nhà quả thực là một trận chiến hỗn loạn mà thảm thiết, Nghiêm Hạo Thần gần như có thể tưởng tượng tiêu đề ngày mai trên tạp chí lá cải — “Vội vàng rời khỏi phòng thu, Nghiêm Hạo Thần từ chối trả lời vấn đề của phòng viên.” Thật mỉa mai, ngay cả chuyện gì xảy ra cậu cũng không biết, bọn họ còn trông cậy vào cậu có thể cung cấp tin tức gì?

Dưới lầu nhà trọ của cậu phóng viên sớm đã vây đầy, người đại diện trực tiếp chở cậu đến kí túc tá nghệ sĩ của Hoàn Á, dù sao nơi đó bảo vệ nghiêm mật, bọn chó săn có mọc cánh cũng không bay vô được, là một cảng tránh gió rất tốt.

Sau khi người đại diện đưa cậu vào nhà trọ cũng không giải thích nhiều, chỉ đặt một chồng tài liệu lên bàn khách, thản nhiên ném một câu:

“Tự em nhìn đi.”

Nguyên nhân rất đơn giản, vài ngày trước trên một diễn đàn âm nhạc có người tạo chủ đề nóng, cung cấp tin tức đáng tin cậy, ca sĩ đang nổi nào đó xuất thân từ động ***, tuy rằng không chỉ tên nói họ, nhưng từ khi vừa bắt đầu đến giờ theo những miêu tả về chiều cao ngoại hình đều hướng về Nghiêm Hạo Thần. Hầu như ngày nào cũng update tin nóng, hôm nay nói ngôi sao đẹp trai nào đó dựa vào sắc đẹp mà ăn bám, thật ra là núp dưới váy của quý bà nào đó, ngày mai chỉ cô gái nào đó sinh hoạt bữa bãi, đêm khuya tụ tập làm tiệc ***, rất nhiều đều là bịa đặt không căn cứ, cho nên ngay từ đầu bài post bài cũng không được nhiều người hưởng ứng, phía dưới chỉ có những comment hoặc nghi ngờ hoặc giấu cọt linh tinh.

Chỉ là khi bài post kia không ngừng thay đổi, tin nóng cũng càng ngày càng cụ thể, chính là ngôi sao ca nhạc mới nổi này học cấp một ở đâu, bạn cùng lớp của người đó cũng đứng ra chứng thật, trước đây người đó ở trên một con phố, phố kia nổi tiếng về kinh doanh cái gì, đều kể rất rõ ràng, trong bài post thậm chí còn có tấm hình lúc ngôi sao ca nhạc đó tốt nghiệp tiểu học, cùng với hình ảnh về nơi ở của người đó trước đây, dưới tòa nhà lầu cao năm sáu tầng cũ nát người phụ nữ ăn mặc dung tục hở hang một mỗi vậy vậy tay, vừa nhìn đã biết là chỗ nào.

Nghiêm Hạo Thần từ khi debut tới nay cũng đã nhận vài bài phỏng vấn riêng của giới truyền thông, tuy rằng không cố ý để lộ thân thế của mình, nhưng cũng không giống những ngôi sao khác che che lấp lấp giữ kín như bưng, có thể trả lời vấn thành thật trả lời, trên trang web chính thức cũng có tư liệu cá nhân của cậu, người có tâm chỉ cần căn cứ đối chiếu hai bên, là có thể phát hiện độ tin cậy của bài post là rất cao. Vì thế bài post nhanh chóng nóng lên, trong vòng hai mươi bốn giờ bị đưa đến các diễn đàn lớn, tạo ra một trận thảo luận cuồng nhiệt. Có người comment nói mình là bạn học của Nghiêm Hạo Thần, bài post đích xác là thật, có fans kịch liệt ra sức mắng nhiếc chủ topic đổi trắng thay đen bôi nhọ trong sạch của thần tượng, có người rảnh rỗi chờ xem chuyện vui, trong lúc nhất thời mạng internet um sùm náo động.

Sáng cùng ngày chủ topic post bài ác độc ám chỉ ngôi sao ca nhạc này là một đứa con hoang, ngay cả ba mình là ai cũng không biết, hơn giữa từ trung học đã bắt đầu theo nghề mẹ bán thân mà sống, lại tạo ra chấn động lớn trên mạng, kinh động rất nhiều báo chí lũ lượt kéo đến, chờ Nghiêm Hạo Thần cho một lời giải thích.

Nghiêm Hạo Thần nhìn hình ảnh quen thuộc trên tư liệu, ôm lấy cánh tay lạnh lùng cười:

“Em không biết thì ra ca hát cũng phải tra ba đời đó.”

Xuất thân không trong sạch thì không thể làm ca sĩ sao? Người đại diện nhìn về phía cậu có chút nghiêm trọng:

“Trên mạng nói là thật?”

Nghiêm Hạo Thần trào phúng nhếch khóe miệng:

“Nếu các anh muốn biết thì mẹ của em là bán rở tiếng cười, em đích thật là do ả*** nuôi lớn, cũng đích thật không biết ba em là ai. Nhưng là em không có con theo nghiệp mẹ. Khi các anh ký hợp đồng, hẳn là nên điều tra rõ ràng hơn một chút.”

53. Chương 53

Chữ xuyên () giữa mày người đại diện càng rõ hơn, nhưng cũng không có vẻ chán ghét hay không hài lòng, gần từng tiếng thật rõ ràng:

“Anh không quan tâm những thứ này. Anh chỉ quan tâm tin tức là ai để lộ ra, cùng với giải quyết nó như thế nào.”

Tiếp theo lại hít một hơi:

“Nếu là thật, sẽ khó xử lý hơn nhiều.”

Nhưng lại rất có tác phong nghiêm túc của Hoắc đại tổng tài. Vốn sau ghi thu âm chương trình không có lịch gì khác cậu còn tính mời Hoắc Kiếm đi ăn khuya, mới vừa nghe được một chỗ không tệ, đồ ăn ngon, lại cam đoan không bị quấy rầy. Không biết người đàn ông bị cho leo cây kia bây giờ đang làm gì?

Xảy ra loại chuyện này, di động tự nhiên phải tắt máy, tạm thời cũng không liên lạc được với Hoắc Kiếm. Anh không thường lên mạng, lại càng không vào diễn đàn lá cải, phỏng chừng còn không biết chuyện gì xảy ra. Nghiêm Hạo Thần nhớ tới “đêm chung kết” thất bại thảm hại kia, bỗng nhiên cảm thấy khi tính tình dễ cáu kỉnh thế này, có người có thể cùng hóng gió biển, vui vẻ làm tình một chút, cũng không tồi.

Nghiêm Hạo Thần lắc đầu, vứt đi suy nghĩ vớ vẩn này, quay đầu tiếp tục cùng người đại diện thảo luận đối sách tiếp theo.

Thực ra cũng không có cách đối phó. Hoàn Á thành lập không lâu, làm việc luôn khiêm tốn cẩn thận, quản lý nghiêm ngặt nghệ sĩ của mình, cơ bản chưa từng làm ra chuyện xấu gì đặc biệt khác người, bởi vậy trên phương diện quan hệ xã hội cũng tương đối yếu kém, không thể so sánh với Thần Tinh chỉ vài cú điện thoại có thể đề xuống tin tức xấu của nghệ sĩ dưới quyền. Tổng giám đốc của Hoàn Á lúc trước rời Thần Tinh lập công ty khác, nguyên nhân chính là bởi vì không thể đồng ý thủ đoạn tuyên truyền thương nghiệp hóa của Thần Tinh, cho nên Hoàn Á đối mặt đám chó săn cùng truy mãnh đánh này, trước giờ đều là áp dụng thái độ “Hai không”: không chủ động yêu sách, không chủ động đáp lại.

Chiêu thức hơi cũ, nhưng từ kinh nghiệm cho thấy cũng có thể được xem là hiệu quả. Dù sao bất kể giải thích phản bác cái gì, bọn truyền thông đều có thể cắt câu lấy chữ đổi trắng thay đen, chẳng bằng để bọn chúng đuổi hình bắt chữ tự chơi tự vui, cây ngay không sợ chết đứng, không có chứng cứ xác thực tự nhiên cũng sẽ ngừng lại.

Sự thật chứng minh trong thời đại internet, làm như vậy không khác gì nể quá hóa hỏng. Tin hot trên bài post càng ngày càng nhiều, mạng internet càng lúc càng ồn ào, nội dung trên các tờ báo lá cải cũng càng lúc càng li kì. Không ngừng có người nhảy ra công bố là bạn học trung học, tiểu học thậm chí là mẫu giáo của Nghiêm Hạo Thần, có người chỉ trích Nghiêm Hạo Thần lấy thân thể đối địa vị không biết xấu hổ, có giữ vững niềm tin Nghiêm Hạo Thần tuyệt đối trong sạch, có người phân tích trong thời kì hoàng kim tuyên truyền album mà xảy ra loại chuyện này tuyệt đối là có người âm mưu phá rối, người tình nghi lớn là Kelvin, về các loại chuyện như nữ nghệ sĩ nào đó yêu cuồng quá Nghiêm Hạo Thần rồi sinh hận đến Nghiêm Hạo Thần thực chất là con riêng của ban giám đốc công ty điện ảnh hàng đầu nào đó cùng đủ mọi phiên bản khác, cũng đủ dài truyền hình đào móc ra một kịch bản tốt quay thành bộ phim hai mươi tập làm người ta lã chã nước mắt.

Nghiêm Hạo Thần cảm thấy rất buồn cười. Khi nào thì nhảy ra nhiều “bạn học cũ” ngay cả cậu cũng không biết như vậy? Về vấn đề có người điều khiển sau lưng, trước khi debut cậu cũng đã nói qua, nếu cậu muốn đứng ở đỉnh, vậy đối thủ của cậu sẽ không chỉ là một mình Kelvin, sau khi chuyện này nổ ra có người nhảy ra hoặc nói là bạn tốt của cậu, hoặc các vị thần tự nhận là biết rõ nội tình thì có thể thấy được, người muốn cuộc sống của cậu không dễ chịu, tuyệt đối không chỉ đơn giản là một mình Kelvin.

Chỉ tiếc làm nam chính của sự kiện lần này, cậu cười không nổi. Cú nổ lần này rõ ràng là đã được tỉ mỉ vạch ra, cậu và Hoàn Á gần như bị vây trong thế bị động chịu đánh. Mỗi ngày vừa bước ra cửa lớn Hoàn Á liền nhảy ra vây đuổi chặn đường, vốn định thăm hỏi cùng tuyên truyền cũng liên tục bị lái qua vấn đề thân thể của cậu, vài chương trình biểu diễn nhỏ cũng bởi vì hỗn loạn mà đột xuất hủy bỏ, lượng tiêu thụ album vốn đứng thứ năm cũng tụt liên tục, tất cả đều hỏng bét.

Tính cách của Nghiêm Hạo Thần tuy rằng không tính là tốt, nhưng chỉ cần liên quan tới công việc thì khả năng tự kiềm chế lại kinh người, tâm tình tệ cỡ nào chỉ cần cầm lấy đàn ghi-ta nên cười thì cười, trên phương diện xã giao, hay trên sân khấu trước giờ đều không để cho người khác gây khó dễ. Trừ việc bản thân gặp may mắn, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cậu chỉ vào nghề ngắn ngủi một năm đã có thể thành công như bây giờ. Nhưng khi người đại diện đứng sau khán đài nói cho cậu biết sự việc càng lúc càng nghiêm trọng, ban giám đốc công ty có thể sẽ để cậu biến mất trước công chúng một thời gian ngắn, Nghiêm Hạo Thần vẫn nhìn không được quãng đàn ghi-ta:

“Đây là cách các anh gọi là cách giải quyết? Bắt em trốn làm rùa đen rút đầu?”

Khi Nghiêm Hạo Thần mười tuổi đã bị người ta chỉ vào mũi mà chửi là “Đồ *** nuôi”, mười lăm tuổi bắt

đầu vào giới âm nhạc ngầm cũng từng bị hãm hại là dựa vào thân thể kiếm cơm, không nghĩ tới bước vào giới giải trí vẫn là tránh không khỏi loại truy hỏi nhảm chán này. Cậu vốn cho là mình sẽ bình tĩnh hòa nhã tập mãi thành quen, chỉ là nhìn thấy những thành tích mình cực khổ làm ra lại bị loại chuyện này bác bỏ mất, vẫn sẽ phẫn nộ.

Cậu bỗng nhiên rất muốn nghe thanh âm của một người. Nghiêm Hạo Thần chờ một chút, vẫn là cầm lấy điện thoại nhà trọ bấm dãy số đã thuộc lòng kia.

54. Chương 54

“Alô, xin chào, tìm ai?”

Giọng nữ mang theo khàn khàn có chút lưỡi biếng, Nghiêm Hạo Thần dường như có thể tưởng tượng đối phương khoác áo ngủ làm áo khoác, bộ dáng vừa nghe điện thoại vừa đưa tay chơi đùa lọn tóc, nhin không được hoài niệm mà nhếch khóe miệng. Rõ ràng đã qua bốn năm, loại cảnh tượng này lại rõ ràng như tạc, nhắm mắt lại cũng có thể phác thảo không sai chỗ nào.

Đợi một hồi vẫn không có trả lời, thanh âm bên kia điện thoại mang chút cảnh giác mà trở nên bén nhọn:

“Ê, là ai? Còn không lên tiếng thì bà cúp máy đó.”

Nghiêm Hạo Thần đơn giản nói một câu:

“Là con.”

Bên kia dừng một chút, đột nhiên kích động mà rít lên:

“Thằng nhãi chết tiệt, còn biết gọi điện cho mẹ mày hả? Không phải kêu bà đây nghĩ mày đã chết rồi sao? Chết thì chết đi, còn xác chết vùng dậy quay về làm phiền mẹ mày, mày có biết bây giờ là mấy giờ không?”

Thật lâu không bị mắng xối xả như vậy, cảm giác cũng không xấu. Gái giang hồ dựa vào việc bán tổng bán tháo thân thể mình để duy trì cuộc sống đã đủ khó khăn, nguyện ý sinh dưỡng một đứa nhỏ không có cha đã là hiếm thấy, mong chờ bọn họ dịu dàng như những người mẹ trong gia đình bình thường căn bản là chuyện nghìn lẻ một đêm. Từ khi Nghiêm Hạo Thần có trí nhớ, đều là lớn lên trong thô bạo quát mắng như vậy. Tuy rằng như thế, trong lòng Nghiêm Hạo Thần, người phụ nữ vì kiếm tiền cho con mình đi học mà mỗi ngày nhận thêm vài “vụ làm ăn” này cũng không thua gì người mẹ bình thường.

Thừa dịp đối phương dừng lại để thở, Nghiêm Hạo Thần thần nhiên hỏi:

“Nè, đám phòng viên không có tìm mẹ làm phiền chứ?”

Người phụ nữ có chút không kiên nhẫn:

“Có gì phiền không phiền chứ, làm ăn được, thì kết bạn, làm ăn không được, bà lưỡi phản ứng. Phóng viên phóng việc gì cũng vậy.”

Mẹ dù sao cũng lớn tuổi, dù đẹp cỡ nào cũng sẽ có ngày không thể lên giường nữa. Nghiêm Hạo Thần nghe nói vài năm này bà tập hợp vài cô gái trẻ mở một “động ***”, xem ra kinh doanh cũng tương đối ổn định.

Thanh âm của mẹ dữ lên:

“Đã kêu mày không được đi làm rồi, mày không nghe, bây giờ thành cái gì rồi? Mày với thằng cha mày giống nhau, là ông trời phái tới chọc tao tức chết hả?”

Nghiêm Hạo Thần nhớ tới lần khắc khổ kịch liệt mấy năm trước. Mẹ xoa thắt lưng chửi ầm lên:

“Chơi nhạc chơi nhạc, mày muốn làm ngôi sao như vậy hả, mày cho là ai cũng làm được?”

“Không phải ai cũng được, nhưng con thấy con có thực lực này.”

“Mày cho là làm ngôi sao rất nở mày nở mặt? Mẹ mày đi bán còn chưa đủ, mày cũng muốn theo tao đi bôi tro trét trấu lên mặt?”

“Đừng nói khó nghe vậy, con chỉ muốn học nghề ca hát, cũng không phải đi bán.”

“Mày cho là khác nhau nhiều lắm hả? Mẹ mày chẳng qua là bán cho một người, ca hát đóng phim thì phải bán cho toàn bộ thế giới, mày nghĩ bán rẻ tiếng cười dễ lắm hả? Mẹ mày cực cực khổ khổ đi bán cho mày đi học, hi vọng mày có tiền đồ tương lai, mày lại muốn đi lên con đường không đứng đắn?”

Khắc khẩu cuối cùng chấm dứt trong việc mẹ con đoạn tuyệt quan hệ, cậu bỏ nhà kiếm sống một mình. Lúc ấy chỉ cảm thấy bà nông cạn vô tri tới buồn cười, bây giờ quay đầu lại nhìn, bị mắng thật không oan.

Toàn bộ thế giới cũng có thể lấy việc riêng của cậu mà tiêu khiển, xoi mói xuất thân thân nhân của cậu, nhiệt tình đoán giá một đêm để cậu nằm bên cạnh đàn ông đàn bà, không phải bán rẻ tiếng cười thì còn là cái gì?

Bà mắng xong thì dừng một chút, nói:

“Nhân lúc còn kịp, rời khỏi đó đi.”

Nghiêm Hạo Thần chỉ trả lời một chữ:

“Không.”

Đường là chính cậu chọn, trong từ điển của Nghiêm Hạo Thần, chưa từng có hai chữ “lùi bước”. Khó đi hơn nữa, cậu cũng sẽ kiên trì đến cùng. Đầu kia điện thoại đầu kia có tiếng hút mũi có chút đáng nghi, Nghiêm Hạo Thần nhận không được lại bỏ thêm câu:

“Nếu đám phóng viên này tiếp tục cùng truy mãnh đánh, mẹ không cần...”

Thanh âm khàn khàn của bà cắt ngang lời cậu:

“Từ khi mày bước ra khỏi nhà bốn năm trước, bà đây đã không có con nữa rồi. Mày không phải con bà, ai hỏi đáp án đều giống nhau. Cứ như vậy đi.”

Điện thoại đột nhiên bị cúp.

Bà vẫn vậy, chỉ có miệng cứng, trong lòng lại bảo vệ cậu hơn bất kì ai. Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng, nói với điện thoại đã cúp:

“Con sẽ không thua. Mẹ cứ chờ xem.”

55. Chương 55

Tình hình tiếp theo không trở nên xấu đi, lại cũng không thấy tốt lên.

Bài post ném đá vào hồ nước phẳng lặng trước kia cũng không còn tin chấn động nữa, có lẽ chủ topic cũng hiểu một vừa hai phải, còn tiếp tục khó tránh khỏi gây phản cảm, truyền thông cũng bắt đầu dừng giai đoạn dẹt chuyện cổ tích, hơn nữa khác biệt giữa tư liệu thật và sức tưởng tượng có hạn khiến họ bịa càng ngày càng có trăm ngàn chỗ hở, độc giả dần dần ít đi. Nghiêm Hạo Thần phát hiện mình lại có thể bắt đầu thích ứng với cuộc sống đầy cửa ra đã thấy ống dài ống ngắn, trên trán cậu cũng không có chứng cứ xác thực hay có chữ “***” trên đó, thích chụp thì chụp cho đủ đi, cậu cũng không tổn thất gì, nhiều nhất chỉ là nhớ rõ trước khi ra cửa phải sửa soạn gọn gàng một chút thôi.

Thảo luận trên mạng vẫn nhiệt liệt như trước, trên báo chí lá cải tuy không có đầy hình của Nghiêm Hạo Thần, nhưng vẫn luôn giữ một góc ổn định cho cậu. Truyền thông siêng năng muốn chứng thực xuất thân không vẻ vang của Nghiêm Hạo Thần, fans bắt khuất cho rằng Nghiêm Hạo Thần bị kẻ xấu hãm hại, bắt kẻ chân tướng như thế nào, hai bên dường như cũng theo đuổi chung một vấn đề, không ngừng rối rắm: vì sao Nghiêm Hạo Thần đến nay cũng không giải thích?

Nghiêm Hạo Thần chỉ cười lạnh. Bọn họ muốn giải thích gì? Nói cậu đích xác là một đứa con hoang được *** nuôi lớn? Cậu vốn debut dưới danh nghĩa ca sĩ thần tượng, còn là người mới căn cơ chưa ổn, nói kiểu này, không biết phải mất đi bao nhiêu fans. Nói bài post kia hoàn toàn là bịa đặt, toàn là nói bậy? Bàn tay sau lưng kia không biết đang nắm bao nhiêu chứng cứ có thể bác bỏ cậu, trong mắt khán giả, nói dối càng là tội nặng khó có thể tha thứ.

Lịch nào bị hủy thì tự giam mình trong nhà luyện ghi-ta viết nhạc, lịch nào không bị hủy thì vẫn xuất hiện trên sân khấu trong trạng thái tốt nhất.

Giữa trưa đúng là lúc oi bức nhất, cho dù là sân khấu ngoài trời cũng không có một tia gió nhẹ. Hát xong hai bài, trên người Nghiêm Hạo Thần đã ướt như dội nước. Cậu vén lọn tóc mỏng màu ngân lam rũ xuống trán, híp mắt phượng nhìn phía dưới đài, chỉ thấy một bó hoa bách hợp buộc thanh nhả được đưa lên, cậu cúi người tiếp nhận, khoe môi gợi lên một đường cong xinh đẹp, giơ bó hoa lên gửi lời cảm ơn đến phía dưới.

Người tặng hoa không xuất hiện, nhưng không nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai. Khi ngồi trong ghế không có bóng người, nhìn bó hoa thuần trắng đến gần như chướng mắt trong gương chiếu ra, Nghiêm Hạo Thần bất ngờ nhớ tới lời anh từng nói:

“Anh thấy nó rất hợp với em.”

Thật mỉa mai, không biết người đàn ông kia bây giờ còn có thể cho là như vậy không?

Cậu mệt mỏi nhắm hai mắt nằm trên ghế sa lon, cửa bị ai “cách cách” một tiếng nhẹ nhàng đẩy ra, tiếp theo lại thật cẩn thận đóng cửa, cài khóa. Nghiêm Hạo Thần cảnh giác ngồi dậy, thấy người xâm nhập xoay người lại, dáng người cao lớn cân xứng, tây trắng cắt may khéo léo, ngũ quan rõ ràng sâu sắc, không giống ăn trộm, mà giống bị thanh niên ưu tú từng xuất hiện trên tạp chí tài chính và kinh tế.

Anh áy náy cười với cậu, đi tới đề vai cậu xuống:

“Làm em thức sao? Ngủ tiếp đi.”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mày, không kháng nghị mà tìm một chỗ thoải mái trên đùi anh nằm xuống, thuận miệng hỏi:

“Vào bằng cách nào?”

“Nơi này cũng là tài sản của Hằng Viễn.”

Nghiêm Hạo Thần buồn cười nâng mí mắt:

“Hình như mỗi một nhà dân chỉ cần là Hằng viễn bán ra, Hoắc đại tổng tài đều có thể tự tiện xông vào? Thật đúng là tiện lợi.”

Tay anh che lại đôi mắt cậu, trước mắt một mảnh tối đen ảm áp, nhìn không thấy vẻ mặt của anh, nhưng có thể nghe ra được trong thanh âm có ý cười mơ hồ:

“Được rồi, đừng phá nữa.”

Dừng một chút, có chút bất đắc dĩ:

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, em cũng không liên hệ với anh, anh thật vất vả mới tìm được cơ hội gặp em đó.”

Nghiêm Hạo Thần nhú mày dưới bàn tay anh:

“Anh vốn không nên tới gặp em.”

56. Chương 56

Anh phản ứng rất nhanh hỏi lại:

“Em cố ý không liên lạc với anh?”

Chắc, thật đúng là trước sau như một mà đánh thẳng vào trọng điểm. Nghiêm Hạo Thần rõ ràng thừa nhận:

“Đúng.”

“Tại sao?”

Nghiêm Hạo Thần ngồi thẳng dậy, bàn tay anh trượt khỏi người cậu, cậu mở mắt nhìn anh:

“Tình cảnh bây giờ của em anh còn không rõ sao?”

“Nếu em lo anh tùy tiện tới thăm em sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho em...”

“Hoắc đại tổng tài, người bị liên lụy chính là anh.” Nghiêm Hạo Thần ngắt lời anh. Anh rất cuộc có ý thức được bây giờ có bao nhiêu ánh mắt đang theo dõi nhất cử nhất động của Nghiêm Hạo Thần cậu hay không?

“Bọn họ có thể đào ra bối cảnh của em, thậm chí đào ra mẹ em làm *** ở đâu, anh còn qua lại với em, sớm muộn gì cũng nhiều chuyện đến anh.”

Ca sĩ đang nổi của giới âm nhạc được tổng tài của Hằng Viễn bao dưỡng, ngấm lại đều là tiêu đề gây sốc. Lúc miễn cảm này, anh nếu đủ thông minh, hẳn là phải sớm gạt bỏ quan hệ với cậu, cách cậu càng xa càng tốt, mà không phải làm ngược lại.

Nghiêm Hạo Thần nhìn người đàn ông trước mặt, tây trang thẳng thớm, vĩnh viễn nghiêm cẩn thắt nút áo đến cổ. Cậu biết rất ít về thương giới, cũng chưa thấy bộ dáng khi anh làm việc, mặc dù như thế, cậu cũng biết anh là một người buôn bán lớn thành công, trẻ tuổi, trầm ổn, dựa vào cố gắng của chính mình từng bước một dốc sức bước đến địa vị ngày này. Nghiêm Hạo Thần hơi hơi nhếch khóe miệng:

“Anh chắc chắn sẽ không hi vọng Hằng Viễn mình vất vả kinh doanh lên, bị loại đồn đãi không sạch sẽ này làm ảnh hưởng chứ?”

Anh nhú nhú mày, đang muốn mở miệng, lại bị Nghiêm Hạo Thần ngắt lời một lần nữa:

“Như vậy dừng lại đi.” Nhân cơ hội này, thừa dịp nói rõ ràng.

“Còn nhớ hiệp ước chúng ta ký sao? Anh cung cấp tài chính cho tôi vốn đã phải kết thúc khi tôi debut, anh bây giờ cũng không có nghĩa vụ theo cạnh tôi nữa.” Khóe miệng Nghiêm Hạo Thần tiếp tục nhếch lên. Quan hệ dựa vào tiền tài gắn bó thân thể, vốn khi cậu ký với Hoàn Á, không còn cần đến giúp đỡ tài chính nữa đã phải ngưng hẳn, nhưng vẫn liên tục dây dưa đến hiện tại, đã sớm nên chấm dứt rồi.

Nghiêm Hạo Thần hí mắt đánh giá người đàn ông trước mặt, cảm giác cậu đã thật lâu không nhìn anh kĩ như vậy. Ngũ quan rõ ràng, dáng người cao lớn cân xứng, cơ bụng căng cứng hữu lực giấu dưới áo sơ mi, một người đàn ông như vậy, cho dù đặt trong giới giải trí trai đẹp xếp thành đồng chắc chắn cũng sẽ không kém cỏi. Cho dù anh thích đàn ông, người muốn leo lên giường anh, sao có thể ít được? Nụ cười của Nghiêm Hạo Thần tiếp tục mở rộng:

“Hoắc tổng tài làm gì phải lãng phí thời gian trên người tôi, muốn bạn giường, tìm một người nữa là được.”

Vợ chồng vốn là chim rừng, tai vạ đến nơi đều tự bay. Huống chi cậu cùng anh, chỉ là mối quan hệ thân thể yếu ớt không thể công khai? Trong làng chơi không có thật lòng, vẫn là thừa dịp mọi chuyện còn chưa hồngбет, hợp được tan được với người mua cho thỏa đáng. Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt phượng xinh đẹp nhìn anh, mặt mỗi cười:

“Tôi chẳng qua chỉ là con của ả *** mà thôi.”

57. Chương 57

Anh bình tĩnh nhìn cậu, ánh mắt trước sau như một trực tiếp đến dọa người:

“Nói xong? Đây là suy nghĩ của em?”

Nghiêm Hạo Thần từ chối cho ý kiến mà hừ một tiếng.

Ngón tay anh khẽ chạm vào môi cậu, cùng dịu dàng chiếu ra từ ánh mắt:

“Anh nói rồi, khi khổ sở em có thể không cười.”

Hoắc Kiếm còn nghiêm túc nhìn cậu:

“Hạo Thần, em để ý nghề nghiệp của mẹ mình như vậy sao?”

Cậu nói vậy khi nào? Hơn nữa đây không phải đề tài cần thảo luận mà?

“Vấn đề chúng ta cần nói không phải cái này...”

“Đừng lãng tránh vấn đề của anh.”

Shlt, rõ ràng người đánh trống lảng là anh mà.

“Tôi muốn nói với anh không phải...”

“Trả lời anh.” Anh nhất quyết không tha mà truy vấn.

Chưa từng có người dám hỏi cậu vấn đề này trực tiếp như vậy, Nghiêm Hạo Thần thở dài:

“Có đôi khi anh thật sự rất không có mắt.”

Tiếp theo dừng một chút:

“Nói hoàn toàn không thêm để ý là giả, bất quá tôi cũng không cảm thấy *** có bao nhiêu dơ bẩn.”

Cha không biết tung tích, cậu hoàn toàn dựa vào tiền của mẹ cùng những người đàn ông khác nhau từng chút từng chút nuôi lớn, nếu còn ghét bỏ nguồn tiền cho cậu ăn cơm nuôi cậu đi học này, không khỏi rất kì quái. Hơn nữa lớn lên trong động ***, rất nhiều chuyện cũng thấy riết thành quen, nghề này cũng giống những nghề khác, bất quá là dùng sức lao động theo một nghĩa khác đối lấy tiền thôi, cậu cũng không cảm thấy bán đứng thân thể có chỗ nào đáng chỉ trích. Chỉ tiếc đó cũng không phải cái nhìn của đại đa số mọi người.

Khi cậu đi học tiểu học đã từng bị bạn học mắng là “Đồ *** nuôi”, bị ném đá bị phun nước miếng, đầu năm cấp ba đã có đàn ông không có ý tốt vuốt eo cậu trên cầu “Quả nhiên là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng”, cậu từ trước đến nay không phải loại người nhẫn nhục chịu đựng mặc cho người ta bắt nạt, bị vũ nhục như vậy tất nhiên sẽ đánh trả, nhưng dù sao thể đơn lực mỏng, thời điểm chịu thiệt chiếm đa số. Mẹ khi đó luôn chỉ vào đồng phục loang lổ vết bẩn mà mắng:

“Mày có biết một bộ đồ bao nhiêu tiền không? Mẹ mày cực khổ tiếp khách, mày còn không cho tao bớt lo!”

Cho nên sau cũng dần thu đi cái tính háo thắng, tuy rằng khinh thường việc nói dối trong chuyện này, nhưng bị hỏi nghề nghiệp cha mẹ Nghiêm Hạo Thần vẫn đánh trống lảng mà che dấu, cũng không lộ ra chỗ ở của mình, mẹ cũng không bao giờ đi họp phụ huynh, để tránh rước lấy thị phi. Cậu chưa bao giờ để ý cậu là con của ***, nhưng sự thật là vì chuyện này mà cậu bị vũ nhục cùng bất công.

Bị ép nói chuyện riêng tư cũng không phải chuyện khoái trá gì, chỉ là đối với ánh mắt thẳng thắn thành khẩn mà chăm chú kia, cảm giác cũng không quá khó chịu.

Hoắc Kiếm nghiêm túc nhìn cậu:

“Được sinh ra không phải chuyện có thể lựa chọn, cái nhìn của người khác cũng vậy. Chỉ cần em không để ý, nó sẽ không xúc phạm tới em. Nghiêm Hạo Thần mà anh biết trước giờ đều không để bị cái gọi là bất công đánh ngã, đem chung kết cũng vậy, lần này cũng vậy.”

“Cho nên không cần nói những lời nói cam chịu như vậy nữa. Nghiêm Hạo Thần trong lòng anh là người sạch sẽ nhất, không liên quan gì đến xuất thân hay những gì em đã trải qua, có mục tiêu của mình, còn đối xử nghiêm túc, chấp nhất theo đuổi, bất khuất. Em trước giờ cũng không phải bạn giường của anh, em là...”

Hoắc thầy đồ mới vừa rồi còn lưu loát phát biểu thao thao bất tuyệt đột nhiên tạm dừng, hơi có chút ngượng ngùng quay đầu đi:

“Em biết mà.”

Bị những sự việc xảy ra liên tiếp làm cho tính tình trở nên cáu kỉnh hỗn loạn bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng, Nghiêm Hạo Thần nhìn phần gáy hơi phồng hồng của anh, đầy hứng thú mà chọc anh:

“Em chỉ biết là chúng ta đã ký hợp đồng, anh là người mua của em.”

Anh nhẹ nhàng cười, gương mặt giãn ra mang theo một chút trêu tức:

“Phải không? Giống như có người muốn vứt bỏ người mua như anh, không biết có trả nổi phí phá vỡ hợp đồng không đây.”

Nghiêm Hạo Thần hát cảm:

“Phí phá vỡ hợp đồng bao nhiêu? Nói nghe xem.”

Nam nhân thu lại đùa cợt, nghiêm túc nhìn cậu, là vẻ mặt không tự giác mang theo kiêu ngạo khi nhìn Nghiêm Hạo Thần biểu diễn trên sân khấu:

“Thắng cho anh thấy đi. Hạo Thần, anh biết em sẽ không thua.”

Nghiêm Hạo Thần gọi lên một nụ cười thật tình:

“Được.”

58. Chương 58

Thoải mái qua đi thì một mối phà vào mặt, Nghiêm Hạo Thần một mối lưỡi biếng duỗi eo:

“Nhờ phúc của anh, giờ nghỉ trưa của em cũng không có.”

Hoắc Kiếm có chút áy náy đưa tay thay cậu mát xa vai:

“Thật có lỗi, nhất thời kích động.”

Thần tình nghiêm túc như tổng thống diễn thuyết vừa rồi tên là “kích động”? Tuy rằng nội dung đúng là có chút lâm li như phim truyền hình lúc tám giờ, Nghiêm Hạo Thần nhướng mày:

“Có muốn đổi sang làm anh trai tri kỷ không?”

Anh mỉm cười:

“Không được chọc anh, anh cũng chỉ lo lắng cho em. Lần sau có việc không được tự mình chịu, cũng đừng để tâm vào chuyện vụn vặt nữa.”

Nghiêm Hạo Thần kháng nghị:

“Em nào có...”

Hoắc Kiếm có lệ vỗ vỗ bờ vai cậu:

“Được rồi, thời gian nghỉ ngơi sắp hết rồi. Tối anh đón em đi ra ngoài ăn tối, làm việc cho tốt đó.”

“Ê!” Nghiêm Hạo Thần trừng mắt nhìn ván cửa đã bị đóng lại, chắc, tại sao trước kia không có phát hiện, bản lĩnh đánh trống lảng của người này cao siêu như vậy?

Buổi tối Hoắc Kiếm quả nhiên đúng giờ tới đón cậu. Bí quyết lái xe vũ bão gia truyền của Hoắc tổng tài lại phát huy tác dụng, có thể không tốn sức chút nào đã cắt đuôi bọn chó săn, cho xe chạy thẳng tới bờ biển.

Nghiêm Hạo Thần dựa vào cửa xe nhìn anh tìm kiếm trong thùng xe sau, rốt có chút cảm giác chân thật với câu chuyện về việc anh đã từng là thiếu niên nổi loạn đua xe đánh nhau hút thuốc uống rượu.

Nhìn người đàn ông tây trang giày da từ thùng xe lấy ra một gói to đầy bia, điểm tâm cùng với một đồng pháo hoa, Nghiêm Hạo Thần có chút muốn cười:

“Lại là học được trong kịch truyền hình hả?”

“Dùng được là được, quan tâm nó ở đâu tới làm gì.”

Uống hết vài lon bia, hét to với với biển một trận, rồi đốt tất cả pháo bông được cắm trên cát, sau khi làm những hành động ngây thơ này, trong lòng lại có vui sướng mấy ngày nay khó có được.

Dục vọng tới thuận lý thành chương.

Tám lưng xích lỏa ma xát ghe da, mang đến cảm giác lạnh lẽo cùng thô ráp. Nghiêm Hạo Thần nhìn anh từng chút cúi người xuống, tay phải nắm lấy eo cậu mềm nhẹ thử tiến vào thăm dò, bắp thịt nơi thắt lưng căng cứng thành đường cong rắn chắc xinh đẹp, hai mắt anh sáng quắc như báo đốm trong đêm đen, mang theo tia sáng nguy hiểm.

Thời khắc phiền tình như vậy, Nghiêm Hạo Thần vẫn có chút buồn cười. Không có giường, còn làm bên ngoài, đối với người đàn ông nghiêm cẩn tiết chế này gần như là phá lệ. Vậy mà anh còn nhớ xếp kỹ quần áo của hai người cởi ra, để tránh lát nữa phải đối mặt với một đồng khăn lau, thậm chí bởi vì trong tay không chuẩn bị chu toàn như trong phòng, việc khuếch trương làm cẩn thận hơn lúc trước nhiều lắm, có thời gian và tính nhẫn nại như vậy, lấy kỹ xảo lái xe vũ bão của anh, có khi đã sớm về tới nội thành rồi đi?

Chỉ có thể quy tội cho không khí quá tốt.

Có lẽ là khỏe mắt để lộ mỉm cười, ánh mắt của anh cũng trở nên nhu hòa, vừa chậm rãi động thân vừa cẩn môi cậu, rất nhẹ, không giống khiển trách, ngược lại có chút như là chơi đùa.

Cảm giác rất kỳ dị. Biểu hiện thường thấy của anh ở trên giường chỉ có thể dùng hung mãnh thậm chí là hung ác mà hình dung, động tác lần này hữu lực lại mềm nhẹ, hòa nhịp sóng biển ôm cậu vào ngực đung đưa thân thể, không giống phát tiết dục vọng, càng giống như một loại dỗ dành vô cùng thân thiết. Ngay cả hôn môi cũng nhẹ nhàng chậm rãi lâu dài như mang theo chút hương vị lưu luyến.

Dù cẩn thận mềm dịu thế nào, khi lên đỉnh vẫn không thể tránh khỏi chút kịch liệt. Hoắc Kiếm săn sóc mà không có bản bên trong, đáng tiếc dịch thể bị vấy ra không tốt hơn bao nhiêu, trên người hai người đều chặt vật đến rối tinh rối mù.

Anh liền ở trong tình trạng ướm sưng dính ngay này mà đè lên cậu, ghé vào lỗ tai cậu nghiêm túc nói:

“Hạo Thần, dọn qua ở cùng với anh đi.”

59. Chương 59

Nghiêm Hạo Thần giặt mình.

Như là biết bản khoản của cậu, Hoắc Kiếm hơi hơi chống người dậy, nhìn cậu giải thích:

“Chỉ là tạm thời, nhà trọ của Hoàn Á bây giờ ngày đêm đều có phóng viên trông nhà dùm, ra vào không tiện, đến chỗ anh ít nhất có thể tránh bọn họ quấy rầy.”

Khu biệt thự riêng biệt của tập đoàn Hằng Viễn là lựa chọn của không ít nghệ sĩ, không những bởi vì vị trí tốt thiết kế đẹp, quan trọng hơn là độ bảo mật toàn phần của nó, trong phạm vi hơn mười km đều chặt chẽ đóng kín, như một thế giới riêng, trừ chủ sở hữu có thể ra vào cùng khách đã được chủ sở hữu thông báo qua, những người khác căn bản không thể đi vào, bọn chó săn cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, đối những ngôi sao thường bị ống dài ống ngắn theo đuổi mà nói, giống như là thiên đường.

“Em yên tâm, anh sẽ không quấy rầy em, sẽ không khác gì ở một mình đâu.”

Anh nghĩ nghĩ lại bổ sung:

“Em cũng đừng lo bọn phóng viên sẽ viết bậy cái gì, bọn họ tra không được, cho dù có tra được, bọn họ cũng không dám dựng lên đầu anh.”

Nghiêm Hạo Thần giương mắt nhìn gương mặt hơi ướm mồ hôi kia, hình dáng rõ ràng, ngũ quan sâu sắc, *** chưa lui khiến da thịt màu lúa mạch phiếm hồng, thấy thế nào đều gợi cảm đến làm cho người ta muốn bập ngón trỏ, hướng chỉ khuôn mặt này còn từng xuất hiện chình ình trên chuyên mục danh nhân, không biết có bao nhiêu người nguyện ý leo lên giường anh, ở trong phòng anh. Chỉ là người đàn ông anh tuần lắm tiền này lại lo lắng cậu sẽ không đáp ứng, lại có thể thật cẩn thận mà nhượng bộ một lần nữa, gần như đã tới mức cứng chiều cậu mà miễn cưỡng bản thân mình, chính Nghiêm Hạo Thần cũng nhịn không được muốn kêu oan cho anh.

Cho nên cậu đưa tay ôm lưng anh, đem mặt của anh đặt vào hõm vai mình, dứt khoát đồng ý:

“Được.”

Tiếp theo bổ thêm một câu:

“Chờ em mở xong hộp báo sẽ chuyển qua.”

Đối với giới giải trí gần đây hơi ngại gió êm sóng lặng mà nói, hợp báo của Nghiêm Hạo Thần không khác gì một viên thuốc kích thích mạnh nhất. Từ khi thân thể bị nghi ngờ tới nay, Nghiêm Hạo Thần vẫn đều là tiêu điểm chú ý của truyền thông, đáng tiếc Hoàn Á cùng Nghiêm Hạo Thần giữ nghiêm chính sách “Hai không”, không chủ động yêu sách, không chủ động đáp lại, đối với lời đồn nửa thật nửa giả này, vừa không bác bỏ cũng không thừa nhận, trên mạng cũng đã có những giả thiết động trời, tạp chí lá cải cũng có mục chuyện xưa cải biến, náo nhiệt là chuyện của bọn hắn, không liên quan tới Nghiêm Hạo Thần. Thiếu sự hưởng ứng của nam nhân vật chính thì tất cả chỉ như màn thủ *** tập thể, thời gian dài không khỏi cũng buồn tẻ vô vị.

Hợp báo lần này là lần đầu tiên từ khi sự việc nổ ra Nghiêm Hạo Thần chủ động đáp lại truyền thông, hơn nữa còn có phần câu hỏi của phòng viên, từ khi phát lời mời đã hấp dẫn không ít chú ý.

Hợp báo diễn ra chiều chủ nhật, địa điểm là trụ sở chính của Hoàn Á.

Hội trường chỉ chứa được hơn trăm người lại đầy ống dài ống ngắn, vô cùng náo nhiệt.

Vừa qua ba giờ hội trường ồn ào đột nhiên an tĩnh lại, thiếu niên tóc ngắn lam bước trên thảm đến giữa sân, đôi mắt phượng xinh đẹp hơi nhướng nhìn bốn phía xung quanh, khóe môi hơi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, có chút biếng nhác lại mang theo một loại phong tình khác. Giống như vài giây qua đi dưới đài mới kịp phản ứng, vang lên một mảnh la hét điên cuồng.

Nghiêm Hạo Thần quét nhìn các đạo nhân mã dưới đài đã sẵn sàng đón địch, bày ra một nụ cười sáng lạn tiêu chuẩn:

“Cảm ơn các vị thu xếp công việc bớt chút thời giờ tham dự cuộc họp báo lần này, tôi nghĩ các vị cũng rõ ràng, lần gặp mặt này trừ giới thiệu một chút về album mới của tôi, chủ yếu còn đưa ra câu trả lời chính thức và giải thích cho một ít lời đồn đại về tôi trong khoảng thời gian này...”

Tuyên truyền giới thiệu album cũng không dài, truyền thông dưới đài rõ ràng cũng không để tâm mấy. Nghiêm Hạo Thần chuyển chủ đề:

“Về phần một ít vấn đề cá nhân của tôi, tôi luôn cho rằng ca sĩ cũng không có nghĩa vụ phải đem chuyện cá nhân ra công khai hay giải trí cho công chúng, nhưng nếu trong phạm vi nhãn nại của tôi có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, cởi bỏ thắc mắc của các fans, tôi cũng không ngại giải thích một chút.”

Cậu nhìn người đại diện đứng dưới đài, thông dong cười:

“Tôi cũng không muốn lãng phí thời gian của mọi người, muốn biết cái gì, trực tiếp hỏi đi.”

60. Chương 60

Dưới đài ồ lên, tiếp theo liền bắt đầu có người giật microphone. Nghiêm Hạo Thần nhìn người đại diện nghiêm cẩn kiên định bên cạnh lấy trong túi tiền ra một cái khăn tay lau mặt, không khỏi có cảm giác vui sướng khi thực hiện được trò đùa dai. Bắt đầu khăn trương sao? Đó là đương nhiên, bởi vì cậu cũng không dựa theo kịch bản của công ty, lại còn vứt đi bài thuyết trình đã được cân nhắc đắn đo kĩ càng, tự chủ trương mà tiến vào phần đặt câu hỏi, thế cục đương nhiên trở nên khó có thể khống chế. Bất quá lấy khăn tay hơi sớm, kinh hỉ còn ở đằng sau.

Nam phóng viên tóc ngắn cướp được microphone đặt câu hỏi đầu tiên:

“Xin hỏi Hạo Thần, đồn đãi có phải thật vậy hay không?”

Cậu tính nhãn nại vô cùng tốt mà cười cười:

“Đồn đãi về tôi rất nhiều, anh muốn nói cái nào?”

Phóng viên do dự một chút, vẫn là nói thẳng:

“Về việc mẹ cậu là gái bán ***.”

Quả nhiên tới rồi. Người đại diện lấy khăn tay dè dặt dương, Nghiêm Hạo Thần cho anh một nụ cười đầy ý xin lỗi, lập tức nghiêm mặt nói:

“Đúng vậy.”

Dưới đài nháy mắt nổ tung. Người đại diện cau mày muốn lấy microphone, Nghiêm Hạo Thần làm tư thế im lặng với dưới đài, tiếp tục nói:

“Vấn đề này tôi sẽ chỉ nói một lần, tôi không có cha, mẹ là gái mại ***, là bà vất vả dưỡng dục tôi lớn, tôi rất cảm kích bà. Thân thể không có cách nào lựa chọn, bản thân tôi chưa từng cảm thấy cái này có gì không thể để người khác biết, nếu có người phải xấu hổ vì điều này, hẳn phải là người đàn ông vứt bỏ một người con gái yếu đuối một mình nuôi nấng tôi, chứ không phải mẹ con tôi. Các vị đối đãi với thân thể của tôi thế nào, là tự do của các vị, nhưng xin các vị đừng quấy rầy mẹ tôi, đây là tôn trọng tối thiểu. Cảm ơn.”

Một nữ phóng viên phản ứng đầu tiên cướp microphone:

“Vậy thì Hạo Thần, về việc cậu từng bởi vì cuộc sống mà tiếp nhận công việc của mẹ, có phải cũng là thật không?”

“Chưa từng có.”

“Nghe nói cậu được đại gia bao dưỡng, cậu debut cũng vì được người đó ra sức giúp đỡ về tiền tài và chống lưng...”

Nghiêm Hạo Thần nhướn mày:

“Chị nghe ai nói? Đại gia kia là ai? Câu trả lời của tôi là không có, chị không tin, có thể tìm người đó chứng thực.”

Trong thời khắc giương cung bạt kiếm, nhớ tới câu nói chắc chắn của Hoắc Kiếm “Cho dù tra ra, bọn họ cũng không dám đụng lên đầu anh.”, Nghiêm Hạo Thần nhin không được tâm tình khoái trá.

“Vậy xin hỏi Hạo Thần...”

Vấn đề phía sau càng ngày càng sắc bén, cuối cùng chuyển thành nhảm chán. Thậm chí ngay cả những vấn đề không thể tưởng tượng như “Có người nói cậu và Kelvin là quá yêu hóa hận.” cũng được đặt ra, Nghiêm Hạo Thần thấy những vấn đề cần trả lời đều đã trả lời tương đối đầy đủ, sắc mặt của người đại diện cũng đen tương đối đủ, rốt cuộc đưa mắt ra hiệu với MC:

“Bởi vì thời gian có hạn, phần đặt câu hỏi đến đây chấm dứt, mời Hạo Thần nói vài câu cuối với mọi người.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn những camera đang giơ cao:

“Cảm ơn các vị quan tâm, bởi vì đoạn thời gian trước giữ im lặng, làm cho rất nhiều bạn bè quan tâm tôi phải lo lắng cùng băn khoăn, lúc này tôi xin được xin lỗi. Không theo sắp xếp tự tiện trả lời như vậy, làm cho công ty yêu quý trân trọng của tôi bối rối, tôi cũng muốn nói tiếng xin lỗi. Nhưng là...”

Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu lên, mắt phượng xinh đẹp sáng rọi, như thiếu niên mười lăm tuổi năm đó không chịu thỏa hiệp mà bỏ nhà ra đi đứng trước quầy bar, mang theo kiêu ngạo ngời ngời:

“Tôi không hối hận. Tôi chính là tôi. Tôi không phải quý công tử, cũng không có gia thế tốt đẹp, việc này tôi không muốn ngụy trang cũng không muốn che giấu. Nếu mọi người không thể tiếp nhận việc đứa con của một người phụ nữ giang hồ đứng trong giới giải trí, tôi không miễn cưỡng... Nhưng chỉ cần có người nguyện ý nghe nhạc của Nghiêm Hạo Thần, đồng ý vứt bỏ thành kiến, vẫn cảm thấy tôi, Nghiêm Hạo Thần, không phải bởi vì diện mạo, gia thế, chuyện xấu hay những nhân tố khác, mà là bản thân âm nhạc của tôi có giá trị, chỉ cần còn có một người ủng hộ, tôi vẫn sẽ tiếp tục đứng trên sân khấu này. Cảm ơn.”

Sau khi họp báo kết thúc sắc mặt của người đại diện cũng không có dấu hiệu sáng lên:

“Tim anh không tốt đâu.”

“Thật xin lỗi, lần sau em sẽ không thế nữa.”

Người đại diện nhướn mày:

“Em cho là còn có lần sau? Vì sao không làm theo kịch bản?”

Mở hộp báo là ý kiến của Nghiêm Hạo Thần, Hoàn Á sau nhiều lần cân nhắc rốt cuộc đồng ý, điều kiện là phải làm theo thứ tự công ty sắp đặt, không thể tự quyết định việc nào thừa nhận việc nào không.

Tuy rằng từ khi Hoàn Á kí hợp đồng với Nghiêm Hạo Thần cũng bồi dưỡng theo hướng thực lực, nhìn trúng cũng là giọng hát không tầm thường cũng năng lực biểu diễn trên sân khấu thâm hậu của cậu, nhưng không thể phủ nhận Nghiêm Hạo Thần vừa debut đã được chú ý nhiều như vậy, không thể không liên quan gì đến ngoại hình cực kì bắt mắt của cậu. Trong khi đang tích lũy danh tiếng lại đi thừa nhận thân phận, đánh vỡ vỏ bọc thần tượng, thấy thế nào cũng không phải việc làm sáng suốt. Cũng khó trách người đại diện hỏi như vậy.

Nghiêm Hạo Thần cười như không quan tâm.

“Bởi vì em cảm thấy chuyện này không có gì phải che lấp, vừa rồi em đã nói qua, người đáng xấu hổ không phải em hay mẹ em. Nếu như vậy sẽ đưa tới thành kiến, thì cứ đến đi.”

Cậu hất cằm lên:

“Có người nói với em, Nghiêm Hạo Thần anh ấy biết sẽ không dễ dàng bị bắt công đẩy ngã như vậy. Em cũng muốn xem có phải như vậy hay không.”

61. Chương 61

Đêm cuối tuần, trong sân trường đại học vẫn náo nhiệt như thường. Trong lễ đường nhỏ truyền đến tiếng thét chói tai cùng âm thanh ủng hộ khiến không khí bốn phía cũng theo đó tăng lên mấy độ, không khí sôi động bốc lửa khiến người ta cũng muốn bùng nổ hết mình. Một thiếu niên xinh đẹp đẩy cửa sau của lễ đường đi ra ngoài, trên lưng là một cây đàn ghi-ta đỏ rực, tóc ngắn lam được tùy ý buộc phía sau, áo ba lỗ thể thao sạch sẽ mát mẻ cùng quần vải bông, nếu không phải có microphone cùng ống kính đèn nháy bao vây, có thể làm cho người ta nghĩ đây là một sinh viên bình thường của khoa âm nhạc

“Xin hỏi Hạo Thần, cái gì thúc đẩy cậu công bố thân thế của mình?”

“Xin hỏi Hạo Thần, chọn ngày 1 tháng 6 mở hộp báo là có ý gì đặc biệt không?”

“Xin hỏi Hạo Thần...”

Nụ cười nhiệt tình lực sát thương mười phần trên sân khấu vừa rồi đã sớm biến mất gần như không còn, Nghiêm Hạo Thần đưa tay đẩy ống kính sắp chọc vào mặt cậu ra:

“Thật xin lỗi, tôi không có dự định nhận phỏng vấn.”

Biểu diễn loại nhỏ trong sân trường đại học lại có hiệu quả tốt bất ngờ, Nghiêm Hạo Thần thử nghiệm bài hát hơi kịch liệt bén nhọn một chút, lại có thể vẫn đạt được không ít tiếng vỗ tay cổ động. Từ khi rời đi giới âm nhạc ngẫm cho đến nay, thật lâu chưa từng diễn hết mình như vậy. Cho dù chỉ là một buổi diễn diễn không hoành tráng thấp tiếng bé hòng, vẫn hấp dẫn không ít khán giả nhảy bén của đám chó săn, Nghiêm Hạo Thần yên lặng nhún mày, đi về phía sau lễ đường dưới sự hộ tống của người đại diện.

Hộp báo đã kết thúc hai tuần, nhưng tiêu điểm của giới truyền thông vẫn là lời tuyên bố tự bạch đầy bùng nổ đó. Từ khi Nghiêm Hạo Thần làm rõ thân thế tới nay, trên dưới Hoàn Á từ giám chế tới người đại diện đều bị đau tim, dù sao không phải ai cũng có thể chấp nhận xuất thân như vậy, sau khi ánh hào quang của thần tượng bị đánh vỡ có rất nhiều vấn đề cần xác định và suy xét một lần nữa. Đáng ăn mừng là tới lúc này phản ứng cũng không phải là quá tệ, trên mạng gần như là nghiêng về một phía ủng hộ Nghiêm Hạo Thần không nói, truyền thông đối với chuyện cậu có phải xuất thân phong trần hay không cũng không còn hứng thú. Tự mình đều đã thẳng thắn làm rõ, còn có gì cần xuyên tạc đâu? Trong giới giải trí nói dối thành tánh này, phẩm chất thành thực sẽ được thông cảm nhiều hơn là trong sạch.

Đi qua cao ốc văn phòng được bảo an canh gác nghiêm mật, tạm biệt người đại diện, Nghiêm Hạo Thần đi thẳng về phía chiếc ô tô màu đen đậm trong bóng tối ở phía sau trường. Anh vẫn là tây trang giày da vạn năm không đổi, vừa phát động ô tô vừa hỏi cậu:

“Ăn cơm rồi về hay về rồi ăn cơm?”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt phượng liếc anh một cái:

“Anh lại không ăn cơm chiều à?”

“Lúc đến đây thì quên mất.”

Người đàn ông này hình như chưa bao giờ ăn cơm đúng giờ, Nghiêm Hạo Thần hít một hơi:

“Dạ dày của anh thật kiên cường.”

Nghĩ nghĩ bỏ thêm câu:

“Trở về rồi ăn đi, để em gọi điện thoại, kêu dì Ngô làm cơm tối với đồ ăn khuya chung một lần luôn.”

“Hạo Thần...” Gương mặt anh tuần của anh lại lộ ra vẻ mặt xin khoan dung như trẻ con, mang theo chút đáng yêu mà bản thân không tự biết.

Sau họp báo Nghiêm Hạo Thần liền chuyển qua biệt thự của Hoắc Kiềm. Bởi vì sống một mình, so với khu nhà cao cấp ngang ngửa trang viên của Hằng Viễn mà nói, chỗ ở của Hoắc Kiềm cũng không phải đặc biệt lớn. Dì Ngô là người làm duy nhất, phụ trách nấu cơm rửa chén, còn việc vệ sinh quét tước hoa viên dọn dẹp nhà cửa thì mướn người từ trung tâm việc làm tối theo định kì. Dì Ngô là người làm lớn tuổi chăm sóc Hoắc Kiềm lớn lên, là một đầu bếp khéo tay nấu ăn ngon, trong thời kì thi chung kết, những canh bổ Hoắc Kiềm mang tới đều là dì làm. Người rất giản dị, nói không nhiều lắm, chỉ có một thời điểm ngoại lệ — khi dì phát hiện Hoắc đại tổng tài lại không ăn cơm đúng giờ. Ngay sau ngày chuyển vào, Nghiêm Hạo Thần đã được mở mang tầm mắt, Hoắc đại tổng tài uy danh bên ngoài bởi vì qua chín giờ còn chưa ăn cơm chiều mà bị mắng tới bộ dáng đáng thương hề hề, thật sự là nhìn đã con mắt.

Nhìn lông mày nhăn lại của anh, Nghiêm Hạo Thần xấu xa lắc đầu, như dỗ dành mà vỗ vỗ bắp đùi anh:

“Ngoan, ăn uống đúng giờ mới dưỡng tinh được.”

Ngón tay mờ ám rê lên trên:

“Em không lên giường với đàn ông thật yếu dầu.”

Anh nhẹ nhàng đẩy tay cậu ra, hết cách với cậu đành nhếch khóe miệng:

“Anh đang lái xe, không được phá.”

62. Chương 62

Sau khi xe tiến vào ga ra Nghiêm Hạo Thần vẫn không quên ôm bó hoa bách hợp nở rực rỡ ở ghế sau ra. Hoắc Kiềm tặng thành thói quen, cậu cũng nhận thành thói quen, gần đây thậm chí cảm thấy trong phòng tràn ngập loại mùi thơm ngát thoang thoảng này cũng không tệ lắm. Ngẫm lại mới chỉ nửa năm trước mình không biết đã tùy tay ném bao nhiêu bó bách hợp vào thùng rác, Nghiêm Hạo Thần không khỏi cảm thấy may mắn vì trước khi chuyển tới đây đã bỏ thói quen này. Bữa tối cùng bữa khuya giải quyết chung một lúc, về phòng thay nước cắm hoa vào bình, Nghiêm Hạo Thần có chút buồn cười lắc đầu. Cũng đã ở chung, loại hành vi tiêu tiền mua hoa rồi đem nó về nhà mình cắm của anh, có ý nghĩa sao?

Thực ra nói “ở chung” cũng không chính xác, dùng “hàng xóm” để hình dung đúng hơn. Hoắc Kiềm là người đã nói là làm, lúc trước có nói qua “Anh sẽ không quấy rầy em, sẽ không khác gì ở một mình.” liền thật sự thực hiện vô cùng triệt để.

Phòng khách và phòng chủ đều ở lầu hai của biệt thự, Nghiêm Hạo Thần ở trong căn phòng trong cùng ở lầu hai, phòng ngủ của Hoắc Kiềm lại đối diện cầu thang, như vậy động tĩnh trong phòng Hoắc Kiềm hoàn toàn không truyền đến phòng Nghiêm Hạo Thần, Nghiêm Hạo Thần đi đi lại lại phải đi qua cửa phòng Hoắc Kiềm. Bình thường không có gì Hoắc Kiềm đều sẽ ở trong phòng mình, chỉ sáng sớm khi Nghiêm Hạo Thần ra cửa nhô đầu ra hỏi một tiếng “Có lịch? Muốn anh đưa em đi không?” hoặc là “Muốn kêu dì Ngô làm bữa sáng không?” Một ngày không có lịch làm việc của Nghiêm Hạo Thần ngày đêm điên đảo, khi mở mắt ra đã tới buổi trưa. Vị Hoắc đại tổng tài cẩn trọng kia đã sớm đi làm. Thời gian làm việc và nghỉ ngơi khác

hắn hơn nữa bình thường Hoắc Kiếm còn cố ý không quấy rầy, hai người ở trong nhà trừ ăn cơm ra, cơ hội chạm mặt cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nghiêm Hạo Thần quá quen sống một mình, khi viết nhạc cũng thật là quen một mình không thích bị quấy rầy, nhưng loại cảm giác rõ ràng sống cùng dưới mái nhà lại hết sức tránh núp để không gặp nhau vẫn ít nhiều khiến cậu thấy có chút không thoải mái. Chắc, thầy đồ cứng nhắc, cũng không phải Nghiêm Hạo Thần cậu nuôi tiểu hồ ly tinh không thể thấy ánh sáng. Trốn trốn tránh tránh lên lút ở trong nhà mình vậy làm gì. Cho nên sau một tuần nhần nại vô ích, Nghiêm Hạo Thần bắt đầu chủ động quấy rầy Hoắc Kiếm, tỷ như giống hiện tại.

Cửa phòng anh đóng chặt, bên dưới lại lộ ra một ánh đèn cam, sáng ngời mà ấm áp, như một tín hiệu “Hoan nghênh quấy rầy”.

Nghiêm Hạo Thần gõ gõ cửa, một lát sau cửa mới được mở ra, Hoắc Kiếm rõ ràng là vừa lao ra từ phòng tắm, vừa cài nút thắt bộ quần áo ở nhà vừa hơi cau mày:

“Có chuyện gì không?”

Nghiêm Hạo Thần nhìn cảnh xuân tươi đẹp trên da thịt màu lúa mạch theo sự chuyển động của ngón tay mà chậm rãi khép lại trước mặt, huyết sắc trên tức. Sau khi chuyển về đây ở mới phát hiện Hoắc đại tổng tài còn có thể mặc cái khác ngoài tây trang giấy da, quần áo ở nhà được thiết kế tốt bởi vì hơi nước mà mềm mại dính vào da thịt, ôm vào theo đường cong từ ngực đến eo hông rắn chắc cân xứng, quốc sắc thiên hương khó nói nên lời.

Anh có chút ngượng ngùng mím môi, nhìn thẳng cậu lại hỏi một lần:

“Có chuyện gì không?”

Nghiêm Hạo Thần nghiêng người dựa vào cửa, hai chân giao nhau hai tay ôm ngực, mắt phượng lười biếng nhếch lên, cười đến mờ ám:

“Bây giờ có thời gian không?”

“Có.” Hoắc Kiếm trả lời rất nhanh, mắt cũng sáng lên, sau đó như hiểu rõ mà gật gật đầu:

“Mời anh đi nghe em luyện hát sao?”

Chắc, lại có thể không mắc mưu, thật sự là không có tình thú. Nghiêm Hạo Thần thu lại trên tức:

“Bây giờ qua đây đi.”

“Được.”

Phòng nghe nhìn trong biệt thự là nơi thứ hai Hoắc Kiếm gây bất ngờ cho Nghiêm Hạo Thần. Cũng không phải bởi vì thiết bị xa hoa — tuy rằng trang bị cách âm tốt cùng dàn âm thanh tốt nhất đích xác rất hợp khẩu vị của Nghiêm Hạo Thần, nhưng điều khiến cậu thật sự giật mình là giá để CD bên cạnh dàn loa. Trừ các loại album được phân loại cất kỹ ra, còn có một cái giá để kê những loại tư liệu điện ảnh và truyền hình từ khi Nghiêm Hạo Thần debut tới nay, trừ album cá nhân cậu tặng anh, còn các chương trình TV cậu tham gia, đĩa ghi âm các chương trình radio âm nhạc, trên bìa đều có dán nhãn rõ ràng, nằm nào tháng nào, chỗ nào chương trình gì, sau đó sắp xếp trước sau theo thứ tự thời gian. Dưới cái giá thậm chí còn chỉ còn để một loại tập tài liệu mà bên trong là những hình ảnh tin tức được cắt cần thận ra từ báo, trừ tất cả những tờ báo có liên quan đến Nghiêm Hạo Thần, còn có một chút thông tin về hoạt động của giới âm nhạc mà Hoắc Kiếm cho là có ích.

Tuy rằng trước giờ luôn biết anh có bệnh nghiện cất chứa ở mảng này, nhưng tận mắt nhìn thấy ảnh, đĩa cùng tài liệu về mình trong một quá trình dài được tỉ mỉ cất giữ, cậu vẫn nhìn không được có chút cảm động.

Chỉnh dây đàn ghi-ta xong, Nghiêm Hạo Thần nâng mí mắt rũ xuống, cười rục rịch với người đàn ông ngồi ngay ngắn đối diện. Liền đi tới gần cái giá để CD sau lưng, bất kể một ngày kia Nghiêm Hạo Thần cậu bay cao bao nhiêu, mở concert trước mặt bao nhiêu vạn người, người đàn ông này cũng đáng để cậu hát cho anh, cũng là người nghe VIP duy nhất.

63. Chương 63

m cuối cùng hạ xuống, Nghiêm Hạo Thần kịch liệt thở dốc, nhìn vào ánh mắt chăm chú của Hoắc Kiếm. Từ lần đầu tiên gặp mặt, người đàn ông này đều vẫn dùng loại ánh mắt này xem cậu hát, thẳng thắn, trực tiếp, tán thưởng không chút nào che giấu trong ánh mắt. Cậu nhếch khóe miệng:

“Thế nào?”

“Rất đặc sắc. Anh không biết biểu đạt thế nào, bắt quá rất mãnh liệt, không giống với những bài trong album trước.” Anh thành thật trả lời.

Nghiêm Hạo Thần vừa lòng mà cong mắt phượng. Gần đây trạng thái của cậu không tồi, trong phòng nghe nhìn thử viết mấy bài, khác với phong cách của album thứ nhất, bài hát thiên về kịch liệt bén nhọn, thuộc loại nếu thích sẽ thực thích còn ghét sẽ cực ghét, vốn tưởng rằng sẽ không hợp khẩu vị của người đàn ông cứng nhắc này, không ngờ đánh giá cũng không quá tệ.

“Bắt quá”, khả năng sát phong cảnh của anh vẫn không thay đổi, “Lời bài hát cần sửa một chút, cái gì ‘one night stay’, quá mức dung tục.”

Nghiêm Hạo Thần sau khi tốt nghiệp cấp hai đã chạy đến quán bar hát rong, không đi học nữa. Mặc dù cậu thật sự có thiên phú sáng tác không dạy mà biết, nhưng khả năng viết lời còn phải bồi dưỡng thêm, khi phát hành album trước, Hoàn Á cũng đặc biệt mời đến người chuyên viết lời đánh bóng qua một lần. Tuy rằng như thế, lời nói của anh vẫn khiến khóe mắt Nghiêm Hạo Thần nguy hiểm nhướng lên:

“Nghe nói anh từng du học Anh?”

“Đúng vậy.”

“Em nghĩ bọn họ đã dạy anh ‘stay’ khác ‘stand’ chỗ nào.”

Ở lại một đêm và dừng lại một đêm, khác biệt hẳn là rất lớn đi?

Khu vực đại não dùng để tùy mặt gửi lời của anh vẫn bãi công, nghiêm túc đáp lại:

“Anh biết, nhưng loại ca từ ám chỉ đi với loại giai điệu này, sẽ chỉ làm người ta nghĩ theo hướng đó.”

“Cái đó không liên quan gì đến ca từ hay làn điệu, chỉ là anh...”

“Đương nhiên là có liên quan. Nếu như ca từ cùng làn điệu đều không có ý này, sao anh có thể tự nhiên cảm nhận như vậy được?”

Anh còn không biết sống chết mà khiêu khích cậu, Nghiêm Hạo Thần cắn răng một cái vợ lấy đàn ghi-ta bên cạnh:

“Vậy để chúng ta coi, nếu ca từ cùng giai điệu đều không ám chỉ ý này, anh có cảm nhận “như vậy” hay không nha.”

Lại đẩy vang đàn ghi-ta, không giống lúc nãy, làn điệu chảy xuôi như dòng nước đàn ra có chút vấp vấp, lại không ảnh hưởng chút nào đến rung động độc đáo mà nó mang đến, khúc nhạc dạo thanh lãnh vang lên, ánh mắt anh vẫn nhìn cậu hiện lên một tia sáng đầy hưng phấn——

Là bài hát do ca sĩ không biết tên viết ra, cũng là bài hát không có tên.

Hoắc Kiếm có chút chung tình với bài này, bản ghi thử Nghiêm Hạo Thần tặng anh, thỉnh thoảng sẽ được mở trong xe.

Nhạc người khác phổ, từ người khác viết, còn là bài anh thích, chắc sẽ không có hương vị *** đi?

Nghiêm Hạo Thần híp mắt phương nhìn thẳng mắt anh, môi mỏng như câu như không, chậm rãi mở miệng:

Mất say mơ hồ như bày tỏ

Nụ cười yếu ớt của đôi môi

Giọng nói êm dịu như chén ngọc

Tiếng hát trong trẻo cao vút cổ ý dề thấp, mang theo chút hương vị ái muội quấn quanh, Nghiêm Hạo Thần theo tiết tấu tự nhiên mà xoay người sang bên cạnh, chỉ cần xoay một chút đã có thể nâng mí mắt thấy người đàn ông hơi giật mình kia.

Bảy ngày giày vò

Mười ngày lửa cháy.

Trăm phương ngàn kế vây lấy người.

Trước khi Nghiêm Hạo Thần mời Hoắc Kiếm tới phòng nghe nhìn đã tắm rửa qua, trên người chỉ mặc áo thun cổ V cùng quần đùi ca-rô, trải qua màn biểu diễn kịch liệt vừa rồi sớm đã ướt đầm mồ hôi, tóc màu lam hơi dài dính sát vào đường cong quyến rũ nơi cổ, mấy lọn tóc dài hơn chui vào cổ áo, mồ hôi từ tóc chảy xuống, lóe ra những tia sáng li ti, theo động tác có thể nhìn không sót gì. Nghiêm Hạo Thần giờ cổ, lại một giọt mồ hôi xẹt qua hầu kết run rẩy vì hát ca, lăn xuống dưới.

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người.

Ngàn lần không nên

Vạn lần không được

Cũng không thể chống lại nụ cười nơi khoé môi kia

Mắt phượng xinh đẹp nhướng lên, ánh mắt sáng rực nhìn về phía người đàn ông đối diện, tình tứ mờ ám lên men trong không khí. Có nhớ không? Lần trước khi hát bài hát này, trên ghế sa lon trong căn nhà cũ nhỏ hẹp kia, hai người kịch liệt dồn dập mà...

Cổ từ lâu đã khắc sâu tên người

Thiêu thân lao đầu vào lửa

Gặm tâm nhắm cốt

Cuối cùng chỉ rơi vào vạn kiếp bất phục

Anh hơi hé miệng, trong ánh mắt thâm thúy nổi lên gió lốc mà Nghiêm Hạo Thần đã rất quen thuộc tên là “dục vọng”. Nghiêm Hạo Thần cười càng mỉa mai hơn, trong tiếng ca yên lặng truyền đến ám hiệu, thế nào, có muốn làm chuyện giống lần trước không?

Loại cổ xuyên tâm

Độc được tắm đường

Em là đích đến duy nhất trong cuộc đời này.

Anh đứng lên trong cái nhìn chăm chú của cậu, dường như bị trúng cổ mà bước từng bước về phía cậu, nốt nhạc cuối cùng vẫn là không thể hạ xuống, thay vào đó là tiếng vang của đàn ghi-ta nặng nề rơi xuống, khi Nghiêm Hạo Thần dán vào môi anh thì tràn ra một nụ cười thỏa mãn, hừ hừ, nhìn đi, đã bị bắt rồi.

64. Chương 64

Kết quả của nhóm lửa chỉ có thể là thiêu thân. Hai người đã có một thời gian ngắn không làm, lửa lại càng có xu thế cháy lan ra đồng cỏ. Nụ hôn của anh vừa bắt đầu liền mang theo vài phần vội vàng, môi trần trọc cọ sát lẫn nhau, đầu lưỡi tiến quân thần tốc tàn sát bờ bãi trong khoang miệng, dường như muốn mượn tiếp xúc của đôi môi mà cắn nuốt cả xương lẫn da của cậu vào bụng. Nghiêm Hạo Thần hừ nhẹ một tiếng, chủ động ngừng cổ, để anh hôn đến càng sâu.

Cho đến khi không khí trong phổi bị ép đến gần như không anh mới buông môi cậu ra. Vốn tưởng rằng sẽ bị tử hình ngay tại chỗ, không ngờ Hoắc Kiếm sau khi hít sâu lại đi tới bên cửa kiểm tra đóng kín tất cả các nguồn điện, dựng đàn ghi-ta ngã trên mặt đất lên, mới ôm ngang cậu lên đi vào phòng ngủ. Chắc, cũng không phải là chưa từng làm ở nơi khác ngoài giường, thật là chấp nhất kỳ lạ.

Thân thể vừa rơi vào chiếc giường mềm mại anh đã đè lên, đầu lưỡi nóng ướt từ động mạch bên gáy chạy dần xuống dưới. Mồ hôi thấm ra nơi cổ được cẩn thận liếm đi, mang đến cảm giác *** dục. Xét thấy Nghiêm Hạo Thần là người của công chúng, lại là quần áo mùa hè mát mẻ, chỉ cần có thể khống chế được, Hoắc Kiếm luôn rất chú ý không để lại những dấu vết rõ ràng ở những chỗ dễ thấy trên người cậu. Khi *** lên cao, loại an ủi dịu nhẹ này lại như ảo ảnh trong sa mạc, làm cho người ta càng thêm tâm ngứa khó nhịn, Nghiêm Hạo Thần đưa tay ôm lấy đầu anh, như ám chỉ mà ấn xuống ngực mình. Anh chiều theo cởi áo thun của cậu ra, không chút khách khí mà ngậm lấy điểm trước ngực từng chút cắn mút.

Quần áo trên người bị cởi ra từng cái, lại được xếp gọn từng cái. Hôn một mạch xuống phía dưới, cảm giác nóng ướt từ ngực kéo đến eo, lại lan đến đùi. Người đàn ông nằm giữa hai chân cậu cong lưng, giống như dã thú đang sẵn mồi, môi lưỡi cùng ngón tay xâm lược tấn công trước sau. Nghiêm Hạo Thần bị làm cho thanh âm đều mang theo vài phần ảm ướt, đáng hận là dã thú trên người mặc dù hô hấp ồ ồ lộ ra hung ác, lại vẫn áo mũ chỉnh tề, bộ dáng thành thạo.

Là loại giày vò trước giờ chưa từng có. Anh cuối cùng cũng ngồi dậy giữa hai chân cậu, nửa quỳ trên giường cởi quần áo, chậm rãi đè lên. Tự làm vậy không thể sống, Nghiêm Hạo Thần liếc nhìn tiểu Kiếm hùng hổ tiến tới gần mình, cam chịu mà nâng thất lưng.

Đến cuối cùng hai người đều có chút không khống chế được. Một cánh tay của anh chống đỡ cả cơ thể, bởi vì dùng sức mà da thịt thấm một tầng mồ hôi mỏng, gần đến cao trào lông mày khẽ cau lên hết sức gọi cảm, đâm chọc trong thân thể cậu hữu lực mà kịch liệt lại càng khiến người ra phát điên, Nghiêm Hạo Thần khó nhịn mà cong người, đưa tay ôm cổ cắn lên môi anh, nhờ vào nụ hôn nhiệt liệt để phân tán cảm giác rõ ràng như đang thiêu đốt ở phần dưới, anh thuận thể nằm phục người xuống, điều chỉnh tư thế để bốn cánh môi chạm nhau, khẽ lui về phía sau sau lại hung hăng đâm vào —

“Ư...”

Nghiêm Hạo Thần hung hăng cắn lưỡi anh, đưa tay đẩy ra bàn tay của anh đang nắm lấy nơi yếu hại của cậu, trả thù mà hướng hạ thân bắn lên bụng anh.

Tình hình chiến đấu kịch liệt, thời gian dọn dẹp chiến trường cũng lâu hơn bình thường nhiều. Đợi khi anh tắm rửa sạch sẽ cho hai người trong phòng tắm xong lại ôm Nghiêm Hạo Thần về giường, Nghiêm Hạo Thần đã có chút buồn ngủ.

Toàn thân mệt mỏi đến không có một chút khí lực, mặc dù anh đã thật cẩn thận nhẹ tay nhẹ chân, lúc thân thể chạm vào giường Nghiêm Hạo Thần vẫn không nhịn được mà pháng ra tiếng kháng nghị nhẹ trong mũi. Anh không lưu tình chút nào:

“Tự tạo nghiệt.”

Nghiêm Hạo Thần miễn cưỡng nâng mí mắt liếc anh một cái, khàn giọng trả lời:

“Bài hát kia từ ca từ đến giai điệu đều rất trong sáng, không ngờ anh sẽ “tự nhiên” phát tình.” bây giờ nghĩ lại thật trẻ con, lời nói của anh tất nhiên làm cho người ta bốc lửa, nhưng mình dùng thân thể để khiêu khích lại cũng thật ngu xuẩn. Biết rõ người ra vẻ đạo mạo này lên tới giường cũng chỉ là một con dã thú, lại còn đưa đầu vào họng súng làm chi.

Anh hiển nhiên cũng không còn ngờ tới sau khi làm tình cậu còn nhớ thù, buồn cười xoa đầu cậu, thanh âm không tự chủ trở nên dịu nhẹ hơn:

“Anh phát tình, bởi vì đối tượng là em, em lúc ấy có cầm đàn ghi-ta hát hay không cũng vậy. Anh nói rồi, trước mặt em, anh không có tự chủ.”

Lời nói trắng trợn, nhưng phần da màu lúa mạch phía trên áo ngủ lại rõ ràng phấp phồng. Nghiêm Hạo Thần đang muốn thừa thắng xông lên giễu cợt anh mấy câu nữa, mí mắt lại không thể khống chế mà nhắm lại. Anh sẵn sàng cúi người kéo chăn cho cậu:

“Em mệt rồi, ngủ đi.”

Mí mắt không cách nào mở ra, ý thức lại rất rõ ràng, Nghiêm Hạo Thần nhạy bén nhíu mày:

“Anh phải về ngủ?”

Không thể không thừa nhận Hoắc Kiếm có năng lực nhìn thấu hơn người. Người đàn ông này rất sớm đã nhìn thấu Nghiêm Hạo Thần cũng không thích người khác đặt chân vào không gian cá nhân của mình, cho nên khi anh mời cậu tới đây đã bảo đảm “không khác gì ở một mình”, hơn nữa từ khi Nghiêm Hạo Thần dời qua, vẫn giữ khoảng cách đúng mức, cho dù có chuyện gì muốn tìm cậu, cũng chỉ đứng cách cửa phòng ngủ Nghiêm Hạo Thần hơn một bước, sau những lần làm tình có thể đếm trên đầu ngón tay từ khi Nghiêm Hạo Thần dời qua, Hoắc Kiếm vẫn luôn ôm cậu lên giường rồi rời đi, cũng không qua đêm trong phòng cậu.

Nghiêm Hạo Thần đúng là rất ghét cảm giác nơi cá nhân bị xâm phạm, làm như vậy cũng hợp nguyện vọng của cậu, nhưng sau khi anh làm như vậy, cậu lại có cảm giác không vui. Cậu luôn không thích tứ chi tiếp xúc vô cùng thân mật — bao gồm chia sẻ giường với người khác, nhưng bởi vì tướng ngủ của anh quý củ, thời gian dài cậu dần dần quen sau khi làm tình xong có người ngủ bên cạnh, giống như hoa bách hợp cắm trong phòng, một khi không có lại có chút không quen. Tránh né của Hoắc Kiếm nhiều ít có vẻ cố ý, tựa như anh bây giờ đang giải thích thừa thãi:

“Anh thức sớm, sợ làm ồn đến em.”

Chắc, rõ ràng lúc trước trong phòng thương vụ ngủ chung không biết bao nhiêu lần, chẳng qua địa điểm bây giờ đổi thành phòng ngủ của cậu mà thôi, cũng không biết anh rốt cuộc dè dặt cái gì. Mí mắt vẫn vô lực mở ra, Nghiêm Hạo Thần đưa tay ôm cổ anh, tựa đầu vào:

“Em không sợ, đừng phá nữa, ngủ đi.”

Anh chần chờ một chút, bên tai tựa hồ truyền đến tiếng cười khê, sau đó một cánh tay hữu lực liền ôm lấy vai cậu, điều chỉnh đầu cậu đến vị trí thoải mái hơn. Một tối mức không còn sức đẩy cánh tay đang ôm ngang eo cậu ra, lúc Nghiêm Hạo Thần mơ mơ màng màng ngủ trong đầu hiện lên một suy nghĩ:

Hình như người bị ôm, thật giống như ngược lại là cậu?

65. Chương 65

Khi Nghiêm Hạo Thần mở mắt chỉ mới sáu giờ mười lăm. Ngày mùa hè mặt trời lên sớm, xuyên qua khe hở cửa sổ đã có thể thấy những tia sáng nhạt màu trắng. Buổi sáng có lịch, có điều thời gian còn sớm, cậu giãy dụa một chút giữa ngủ bù cùng rời giường, cuối cùng vẫn ngồi dậy.

Bên cạnh trống không, chỉ để lại một chút hơi ẩm. Hoắc Kiếm bình thường sáu giờ rời giường, chạy bộ quanh đường núi nửa giờ, mới trở về tắm rửa dùng bữa sáng. Cũng khó trách da thịt lúa mạch trên người anh cứng cáp cân xứng như vậy, thể lực tốt thì sức chịu đựng cũng tốt, đêm hôm qua có thể hành hạ cậu đến thương tích đầy mình.

Bên tai truyền đến từng tiếng ve kêu, cho dù trong phòng mở điều hòa, vẫn tự dưng làm cho người ta cảm thấy nóng kinh người. Cũng phải, bây giờ đã là giữa mùa hè. Nghiêm Hạo Thần nhắm mắt quen cửa quen nẻo mà mò vào phòng tắm, từ đầu hạ đến giữa hạ nóng bức, mình đã dọn tới nơi này hơn hai tháng.

Gần hai tháng không dài, lại đủ để Nghiêm Hạo Thần biết rõ rất nhiều thói quen nhỏ của anh — thật ra thì lấy thời gian làm việc và nghỉ ngơi chính xác như đồng hồ quả lắc của thầy Hoắc, cho cậu ba ngày là quá đủ. Hoắc Kiếm bình thường ngồi trong phòng sách đến mười giờ rưỡi — nếu không nghe Nghiêm Hạo Thần hát cùng làm tình sẽ tăng ca, đúng mười một giờ ngủ, buổi sáng sáu giờ thức dậy rèn luyện nửa tiếng, đúng bảy giờ xuống lầu ăn bữa sáng dì Ngô làm, sáng bảy giờ rưỡi đi làm, bảy giờ tối tan việc — nếu không đi đón Nghiêm Hạo Thần sẽ tăng ca, thời gian ăn cơm tối vĩnh viễn không cố định.

Anh không kén ăn, nhưng khó chiều, nếu thức ăn không hợp khẩu vị tình nguyện không ăn. Sau khi ăn xong ngoài tin tức tài chính và kinh tế tin ra, lại thích dùng nửa tiếng xem những phim bộ cầu huyết không có dinh dưỡng, tin tức giải trí thì chỉ khi Nghiêm Hạo Thần ở đó mới không đổi đài. Khi thức đêm thích uống trà Long Tĩnh, mà không phải cà phê. Báo chí xem xong nhất định phải lập tức cất kỹ, tạp chí phải phân loại theo ngày tháng, bình thường chia làm hai loại là liên quan đến Nghiêm Hạo Thần và không liên quan đến Nghiêm Hạo Thần. Khi tâm tình không tốt thích đi ngắm biển, khi tâm tình tốt thích đi tản bộ, dù tâm tình có tốt hay không đều thích lái xe nhanh. Vận động thích nhất ngoài chạy bộ, chính là cái loại vận động trên giường kia... — từ khi bước vào mùa hè nóng bức tới nay anh quả thực giống như tiến vào

thời kì phát tình, khi không một cái mỉm cười của Nghiêm Hạo Thần cũng có thể gây ra nụ hôn nồng nàn triền miên, chỉ cần xác nhận không ảnh hưởng đến công việc ngày mai của Nghiêm Hạo Thần, sự tình luôn có thể thăng cấp từ hình ảnh trong sáng lên thành cảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, sau đó thầy Hoắc còn muốn nghiêm trang thuyết giáo “phóng túng không tốt”. Sh!t, cũng không biết người trên giường hóa thân thành dã thú yêu cầu vô độ kia rốt cuộc là ai. Dĩ nhiên, mình từ khi bước vào mùa hè nóng bức tới nay chỉ thích mặc một cái quần cụt đi lại xung quanh cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Hậu quả trực tiếp của việc tần số làm tình tăng lên là số lần Hoắc Kiếm qua đêm trong phòng Nghiêm Hạo Thần cũng tăng lên. Hoắc đại tổng tài của tập đoàn Hằng Viễn thống trị một phương hiển nhiên am hiểu kĩ xảo nổi nước nấu ếch, từ sau khi Nghiêm Hạo Thần giữ anh qua đêm trong phòng thì tư thế ngủ của anh cũng không còn đàng hoàng nữa, đầu tiên là để tay lên eo cậu, đợi một thời gian ngắn thấy Nghiêm Hạo Thần cũng không ghét liền sửa thành ôm, mấy ngày gần đây lại càng nghiêm trọng hơn, Nghiêm Hạo Thần gần như là bị ôm vào trong ngực. Nghiêm Hạo Thần thật ra thì cũng không quen tứ chi tiếp xúc thân mật như vậy, chẳng qua là bị anh hành hạ quá tàn nhẫn, khi được ôm lên giường đã thần chí mơ hồ, căn bản làm không ra những thứ như chống cự, cũng may cái ôm của anh rất cẩn thận cũng rất mềm nhẹ, thật ra cũng không tính là khó chịu, cứ để kệ anh vậy.

Bởi vì số lần ngủ trong phòng Nghiêm Hạo Thần rất nhiều, để thuận tiện, sau khi Hoắc Kiếm hỏi ý Nghiêm Hạo Thần xong đã từ từ mang từng thứ vào, trong tủ quần áo có thêm áo choàng tắm, đồ ngủ, đồ thể thao, tây trang của anh, trong phòng tắm còn để ly nước súc miệng cùng dao cạo râu anh thường dùng, trong phòng cũng càng ngày càng có bộ dáng hai người cùng ở. Lời hứa “không khác gì ở một mình” của Hoắc Kiếm lúc trước gần như tự sụp đổ, Nghiêm Hạo Thần đôi khi nhìn cặp gối đôi trên giường cũng không khỏi ảo não: mình rốt cuộc là thất thủ ở chỗ nào, cư nhiên bị anh công thành chiếm đất tới nỗi này? Hoắc đại tổng tài hết lần này tới lần khác lại ra vẻ hết lòng tuân thủ lễ nghi quân tử, ngoại trừ làm tình, vẫn là không được Nghiêm Hạo Thần cho phép không bước vào cửa phòng một bước, khi Nghiêm Hạo Thần tự giam mình trong nhà sáng tác lại càng thức thừ mà không quấy rầy, khiến cậu tìm không ra nửa phần làm tới.

Con ếch dù có ngu ngốc thế nào đi nữa, đến khi nước nóng phía dưới bắt đầu tổn thương da thịt cũng có thể nhận ra không ổn. Từ giao dịch tiền bạc *** thuần túy rõ ràng lúc ban đầu, đến bây giờ, giới hạn giữa hai người đã ái muội hơn nhiều. Những gì Hoắc Kiếm làm cho cậu đã vượt xa phạm vi của “người tài trợ”, nhưng cậu cùng anh ngắm biển hóng gió, ở cùng anh ăn cùng anh, cùng đùa cùng giỡn cũng đã vượt xa thân mật của bạn giường. Câu nói chưa xong của Hoắc Kiếm khi rơi vào sóng gió thân thể “Em trước giờ đều không phải bạn giường của anh, em là...”, nửa câu sau đã rõ ràng rành rành.

Mối quan hệ này từ khi vừa mới bắt đầu Nghiêm Hạo Thần luôn cực kỳ thận trọng, không tin thật lòng, cũng không giao ra thật lòng, nhưng cuối cùng vẫn đi vào tình cảnh nguy hiểm. Bất an như vậy nhưng cậu cũng chỉ có thể tự an ủi: dù sao chẳng qua là ở tạm, sau khi rời khỏi đây hết thấy tự nhiên sẽ trở lại như ban đầu, không có gì phải lo lắng, giống như con ếch trong nồi da đã bắt đầu biến sắc mà vẫn không hề hay biết.

66. Chương 66

Khi Nghiêm Hạo Thần thay quần áo xong xuống lầu Hoắc Kiếm đã chạy bộ về, thẳng lưng ngồi bên bàn ăn cháo yến mạch, cái muỗng lên xuống đường như đều đã được đo đạc theo đúng góc độ tiêu chuẩn không sai chút nào. Nghiêm Hạo Thần không nhịn được “phì” cười ra tiếng, anh xoay đầu lại, thấy cậu đầu tiên là ánh mắt sáng lên, sau đó liền nhìn thoáng qua trên người mình, khó hiểu mà nhíu mày:

“Anh có cái gì không ổn sao?”

Nghiêm Hạo Thần ranh mãnh mà nhướn mắt phượng:

“Không có, chẳng qua là cảm thấy Hoắc tổng tài thật sự là nên đi chụp một tấm áp phích.”

Lúc trước Nghiêm Hạo Thần từng trêu ghẹo Hoắc Kiếm quả thực là một quyền giáo trình lễ nghi dùng cơm sống, cho nên anh phản ứng nhạy cảm hỏi:

“Là «lễ nghi ăn sáng bách khoa toàn thư»?”

Nghiêm Hạo Thần lắc đầu, cười bí hiểm hơn một chút:

“Là «mô phỏng người máy».”

Anh cười đứng dậy ấn cậu xuống bàn ăn, cưng chiều vuốt ve đầu cậu:

“Chỉ cần trên giường em không nói như vậy là được rồi.”

May là điều hòa trong phòng ăn mở không cao, Nghiêm Hạo Thần nhìn ánh mắt có thâm ý khác của anh vẫn nhin không được nóng mặt. Sau khi dùng cơm anh hài lòng nhìn cậu một cái:

“Quần áo hôm nay không tệ.”

Nghiêm Hạo Thần lạnh lạnh cười một tiếng:

“Nhờ hồng phúc của anh.”

Mặc dù chỉ cần Nghiêm Hạo Thần có lịch làm việc, anh luôn rất cẩn thận không để lại dấu vết ở những chỗ thấy được, nhưng hiển nhiên định nghĩa của hai người về nơi quần áo có thể che được là khác nhau. Nhớ tới tội ác đêm qua Hoắc Kiếm cố ý phạm phải, Nghiêm Hạo Thần tâm tình khó chịu mà cho thêm một câu:

“Anh cũng rất tốt.”

“Ừ?”

“Quả thực chính là quần áo dễ cảm thú mặc.”

“Hạo Thần, nói giỡn với anh thế nào cũng được, nhưng đã ra ngoài phải chú ý ăn nói, phải nghĩ kĩ rồi mới nói, xã hội phức tạp, chỉ cần không chú ý rất dễ dàng đắc tội với người khác...”

“Được rồi được rồi, ” Nghiêm Hạo Thần chịu không được mà đẩy anh ra cửa, “Hoắc trưởng lão, anh đi làm mau đi sắp trễ rồi, đi nhanh lên đi.”

“Tối anh qua đón em?”

“Chuyện đó nói sau.”

Lúc ra cửa Nghiêm Hạo Thần vẫn không nhin được mà cảm thán, lấy cá tính ghét bị quản thúc của mình, vẫn thật không biết tại sao có thể chịu được người đàn ông như ông cụ non này lâu như vậy.

Khi tới nơi thời gian còn rất sớm, sân vận động rộng rãi đã sớm mở đèn sáng rực, tiếng nhịp trống bang bang cùng thanh âm trầm thấp của ghi-ta điện lúc vang lúc ngừng, không khí bận bịu khẩn trương. Có nhân viên làm việc quen biết từ trước tiến lên chào hỏi người đại diện của cậu, cười híp mắt:

“Hạo Thần tới rồi, thật là sớm.”

Nghiêm Hạo Thần đánh giá cậu một cái:

“Mặc như vậy đợi lát nữa có thể có chút nóng đó.”

Nghiêm Hạo Thần tốt tính cười cười:

“Không sao, tôi không sợ nóng.”

Thuận tiện âm thầm nghiêng răng trong lòng: không sợ nóng mới có quý! Không sợ nóng cậu cũng sẽ không mặc quần đùi đi lòng vòng trong biệt thự đầy máy lạnh.

Nghiêm Hạo Thần lúc này một mái tóc ngắn lam tùy ý dùng vài cái kẹp kẹp lên, lộ ra cái trán trơn bóng, trang sức đẹp mắt trên tai đều đã tháo xuống, nửa người trên là áo tay ngắn liền mũ có họa tiết hoạt hình, nửa người dưới là quần thể thao, nhìn qua không giống ca sĩ thần tượng khí thế bức người, lại giống như là học sinh cấp ba đứng đợi xe buýt ven đường. Nghiêm Hạo Thần lại có dáng người vô cùng tốt, tay chân thon dài, vừa dễ thương lại có chút hương vị của nam sinh chưa phát dục xong. Cậu không ngại thỉnh thoảng thay đổi hình tượng, nhưng cậu rất để ý người khác được một tấc tiến một thước hại cậu trời nóng mồ hôi đầm đìa.

“Người khác” đó tối hôm qua hình như lại sau chín giờ mới ăn cơm tối? Nghiêm Hạo Thần tính toán trong lòng, ừ, tìm cơ hội đâm thọc với dì Ngô mới được.

m thanh cùng ánh đèn rất nhanh đã điều chỉnh xong, Nghiêm Hạo Thần vứt đi những suy nghĩ ngổn ngang kia, đi lên sân khấu.

Nửa tháng sau ở nơi vốn là sân vận động nổi tiếng nhất này sẽ là concert cá nhân của một thiên hậu hạng nhất dưới trướng Hoàn Á, làm sự đệ của cô, Nghiêm Hạo Thần xuất hiện với tư cách khách mời đặc biệt, trong concert là bạn nhảy của thiên hậu, cũng tự mình solo hai bài.

Tạo thế cho người mới trong concert của gà nhà cùng công ty vẫn là chiêu thức không ít công ty âm nhạc thường dùng, nhưng giống Hoàn Á cho một ngôi sao vừa debut không bao lâu biểu diễn nhiều trong concert riêng như vậy, cũng ít khi thấy. Cho dù cùng làm việc cho Hoàn Á, Nghiêm Hạo Thần vẫn là tân binh đầu tiên được vinh hạnh đặc biệt này.

Điệu nhảy là dancer nào cũng có thể nhảy, thuần túy chỉ là hỗ trợ cho sự nổi bật của thiên hậu, hát cũng là hát trong lúc thiên hậu gián đoạn thay quần áo, cơ hội mặc dù khó có được, thái độ vẫn phải dè xuống cực thấp. Khi người đại diện nói với cậu còn có chút ấp úng, sợ cậu còn trẻ háo thắng cảm thấy bị nhục, Nghiêm Hạo Thần lại sáng khoái mà đồng ý.

Nghiêm Hạo Thần nhìn về phía người phụ nữ mặc áo thun cùng quần thể thao giống cậu đang đứng trên đài, lúc trước đã diễn tập một lần, cả hai cũng có chút ít ăn ý. Ánh đèn tối xuống, cậu đi đến chỗ thiên hậu nửa quỳ xuống, chờ âm nhạc vang lên. Cả bài hát bất quá hai phút bốn mươi giây, cộng thêm thời gian solo hai bài của cậu, cũng không đến mười phút đồng hồ.

Nhưng có sao đâu? Một ngày nào đó, cậu sẽ ở trên sân khấu này, đứng hai tiếng rưỡi.

67. Chương 67

Khi phần của Nghiêm Hạo Thần kết thúc cũng đã gần hoàng hôn.

Phần lớn thời giờ cậu đều nhìn thiên hậu ca hát trên đài, thời gian còn lại tập nhảy vài lần, để chắc chắn cả hai phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, còn thừa dịp thiên hậu nghỉ ngơi mà cùng ban nhạc tập vài lần bài solo của mình. Nghiêm Hạo Thần đánh ghi-ta rất khá, có khi cũng thế tay cho tay chơi ghi-ta trong ban nhạc, thay hẳn đánh một đoạn, để hẳn ra ngoài hút thuốc lá nghỉ ngơi.

Lúc Nghiêm Hạo Thần chuẩn bị rời đi thì thiên hậu đi tới, gương mặt tinh xảo, trong mắt tràn đầy tán thưởng:

“Cậu rất tuyệt.”

“Cám ơn.”

Mặc dù là thiên hậu cao quý, người phụ nữ vóc dáng nhỏ xinh mặt mũi xinh đẹp này lại phẳng phất có một loại bình dị gần gũi như cô bé nhà bên, khi tập luyện thấy cô mặc áo thun rộng, mang giày cao bảy tấc nhảy khắp sân khấu, tinh lực tràn đầy đến nỗi làm cho người ta quên mất cô đã ngoài ba mươi. Cô bướng bỉnh cười cười:

“Thật ra thì mấy năm trước chị đã gặp qua cậu, khi đó không viết được ca khúc mới, cải trang chạy đến quán bar ngằm tìm linh cảm, khi gặp cậu thật sự là hai mắt tỏa sáng: oa, làm sao có bé trai lớn lên xinh đẹp như vậy chứ! Quá đáng hơn nữa là người này hát cũng rất tốt, khi đó chị đã nghĩ, chỉ cần tiếp tục kiên trì, đứa bé này vài năm sau nhất định sẽ vào giới giải trí. Không nghĩ tới thật đúng là bị chị tiên đoán trúng, còn thành đàn em của chị.”

Cô có chút cảm khái mà vỗ vỗ bờ vai cậu:

“Mấy năm không thấy, không ngờ em còn xuất sắc hơn nữa.”

Cô đo đo đỉnh đầu của cậu:

“Khi đó còn chưa cao như vậy đâu.” Sau đó ngẩng đầu lên, “Bây giờ chị đeo guốc cao như vậy cùng còn phải ngược cổ nhìn cậu, đã từ một bé trai ưu tú biến thành một người đàn ông ưu tú rồi.”

Nghiêm Hạo Thần buồn cười mà nhìn cô hơi lắc một đầu tóc xoăn, bĩu môi “Em đã già rồi sao, làm sao có thể già được chứ.”, mười chín tuổi, lại hiếm khi có người dùng từ “đàn ông” để gọi cậu, thì ra bất tri bất giác cậu cũng đã trưởng thành sao?

Cô cười khẽ nháy mắt với cậu mấy cái, giọng nói có chút tiếc hận:

“Đáng tiếc đàn ông ưu tú như vậy, cũng đã chết hết.”

A? Nghiêm Hạo Thần cảm thấy hứng thú mà nường mắt phượng:

“Tại sao nói như vậy?”

“Làm ơn đi, chị cậu lặn lội mười mấy năm trong giới này, còn có cái gì nhìn không thấu? Tuổi này của cậu là lúc cảm thấy hứng thú với người khác phái nhất — được rồi, nếu như là cậu là gay, thì sửa thành đồng tính, vào cái giới rực rỡ sắc màu này, một đồng tính nữ xinh đẹp sẵn lòng vui đùa cùng cậu, làm gì có nguyên tắc nào có thể không chế được? Từ khi cậu debut tới nay gần như là cách ly tuyệt đối với scandal tình ái, chưa bao giờ cùng sao nữ sao nam nào bí mật đi ăn cơm riêng, trừ khi đã có người yêu, không có cách giải thích nào khác — cũng đừng có đem kiểu “quý trọng hình tượng, tránh xa scandal” ra lừa chị.”

Nghiêm Hạo Thần bật cười. Cậu quý trọng hình tượng, chán ghét scandal tình ái là thật, nhưng đối với người khác phái hoặc đồng tính không có quá nhiều hứng thú cũng là thật. Lấy vẻ ngoài của cậu, sau khi tiến vào giới giải trí không phải không có những sao nữ nở nang thậm chí là sao nam tốt với cậu, nhưng những ám chỉ mất đi mây lại kia, cuối cùng vẫn là lên giường. Cái loại chuyện vật lộn độ sức yêu tinh đánh nhau này (*), cậu trước kia mười tuổi cũng đã thấy ghét, sao có thể bằng lòng? Huống chi mặc dù không có người yêu, trong nhà lại có một người mua hạp hời, bất quá là nghe nói cậu phải nhảy đôi với một cô gái, đêm qua liền cố ý tấn công xương quai xanh của cậu, dấu vết nhiều đến nổi cổ áo hơi thấp một chút cũng che không nổi. Cho nên những lời mời kia đối với cậu mà nói, từ đầu đến cuối chỉ có “phiền toái” mà thôi, tránh cũng tránh không kịp, sao còn phải “không chế”.

(*Một cô bé trong « Hồng lâu mộng » nhặt được một tấm khăn thêu, bên trên là 2 người đang ân ái, cô còn trẻ không biết chuyện, hơn nữa hai người còn trần truồng, cho nên đơn thuần nghĩ đây là hai yêu tinh đang đánh nhau. Cho nên, bây giờ có người cũng sẽ dùng yêu tinh đánh nhau mà ám chỉ chuyện nam nữ hoan ái.)

Cô bộ dáng đắc ý “Nhìn đi nhìn đi, bị chị đoán trúng rồi chứ gì.”, Nghiêm Hạo Thần không nhịn được mà ác liệt đả kích cô:

“Em chỉ là bị lãnh cảm.”

Nữ nhân không đồng ý mà bĩu môi:

“Chắc, những lời này không nên nói với chị, về nói với tình nhân của cậu đấy, để người ta phản bác cậu.”

Điện thoại di động đúng lúc vang lên, Nghiêm Hạo Thần tiếp nhận, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp của anh:

“Hạo Thần, chỗ em xong chưa?”

Người phụ nữ đối diện án mắt cực kì nghiền ngẫm, đùa nhai mà làm khẩu hình miệng với cậu: “Nói với người ta đi.”

Nghiêm Hạo Thần nhất thời chợt dạ đỏ bên tai, phát tay xem như hẹn gặp lại, nhanh chóng thoát khỏi người phụ nữ đáng sợ kia. Xa xa còn nghe được thanh âm vô cùng có lực xuyên thấu của ma nữ:

“Tiểu Thần Thần, lễ trao giải tân binh cuối tuần, chị tin tưởng ở cậu nha — ”

Người đàn ông bên kia điện thoại không hiểu ra sao, thanh âm lại mang theo chút cảnh giác:

“Cái gì lễ trao giải tân binh? Tiểu Thần Thần là ai?”

68. Chương 68

Cái gọi là lễ trao giải tân binh, là chỉ một cái giải thưởng radio âm nhạc của “Phong hướng” cử hành vào mùa hè hàng năm. Giải thưởng tổng hợp lượng tiêu thụ album, độ nổi tiếng trên internet của ca sĩ cùng số phiếu của các nhà phê bình. Lễ trao giải không tính lớn, nhưng giải thưởng chủ yếu ở cái danh, phàm là ca sĩ được nhận giải trong “Phong hướng” gần như đều sẽ nhận được giải “Kính thành” cuối năm — một giải thưởng lớn vô cùng có giá trị trong giới âm nhạc, “Phong hướng” có thể nói là chong chóng đo chiều gió của trào lưu âm nhạc năm đó. Vì vậy những công ty âm nhạc lớn, truyền thông giải trí, nghệ sĩ đều có chút chú ý đến giải thưởng này.

Nghiêm Hạo Thần vừa debut không lâu, tự nhiên không có tư cách nhòm ngó những giải thưởng quan trọng như nam ca sĩ xuất sắc, lại được mời tham gia giải tân binh xuất sắc nhất. Nghiêm Hạo Thần vừa mới phát hành album liền đạt được lượng tiêu thụ không tầm thường, biết nhảy biết hát biết đàn biết viết nhạc, coi như là ca sĩ toàn năng hiếm có, kiêm ngoại hình dễ lấy lòng, nguyên vốn cũng được chọn là người nổi tiếng trong đám tân binh. Chẳng qua là bị “phong ba thân thế” dài đến mấy tháng hành hạ, lượng tiêu thụ album trượt không nói, độ nổi tiếng cũng tổn thất không ít, đang bước vào giai đoạn lặn nửa khởi bước sau khi danh tiếng bị tổn thương nặng nề, phần thắng liền nhỏ đi rất nhiều.

Nghiêm Hạo Thần tự biết cơ hội đoạt giải không lớn, đối với giải thưởng tân binh này cũng không ôm suy nghĩ được mất quá lớn, vẫn làm cái gì cần làm. Cũng là Hoắc Kiềm sau khi Nghiêm Hạo Thần nhận được thư mời tham dự lễ trao giải “Phong hướng” đã lôi Nghiêm Hạo Thần đến một cửa hàng quen biết đặt làm lễ phục dạ hội, ra vẻ long trọng lắm. Nghiêm Hạo Thần không khỏi bật cười:

“Em cũng không lên đài trao giải, mặc đẹp cũng có ích lợi gì?”

Anh nghiêm trang:

“Loại chuyện này ai cũng không chắc chắn được, vẫn phải chuẩn bị cho thỏa đáng. Hơn nữa dù nói thế nào đây cũng là lần đầu tiên em được mời tham gia lễ trao giải từ khi debut tới giờ, đương nhiên phải nghiêm túc.”

Không phải không thừa nhận mất nhìn lễ phục của Hoắc Kiềm không tệ, đêm đó Nghiêm Hạo Thần mặc âu phục màu trắng kiểu dáng đơn giản lại nổi bật giữa một rừng người, cho dù là cùng nhiều ngôi sao bước trên thảm đỏ, vẫn một mình mưu sát không ít cuộn phim của các ký giả.

Lễ trao giải tân binh tiến hành được một nửa thì bắt đầu trao giải, kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, vẫn là hoa vào nhà khác (không phải của mình). Đoạt giải chính là một nữ ca sĩ của Thần Tinh, debut sớm hơn Nghiêm Hạo Thần một năm, dung mạo ngọt ngào lại biết điều, trong giới truyền thông và fans cũng có độ nổi tiếng không tệ, cũng xem như xứng đáng.

Khi Nghiêm Hạo Thần trên đường đứng dậy đến phòng rửa tay gặp phải một nhà âm nhạc thâm niên trong giới, là một người thầy Hoàn Á mời cho cậu trong thời kì huấn luyện khép kín, cũng là một trong những nhà phê bình chuyên nghiệp của “Phong hướng” lần này. Ông cụ khi huấn luyện ra sức soi mói, chanh chua chê bai hạ thấp cậu không ra gì, khi nhìn thấy cậu cũng không khỏi tiếc hận mà thở dài một hơi:

“Thật ra thì ban giám khảo coi trọng cậu hơn, số phiếu của hai người tương đối gần, chỉ bất quá ở phần tiêu thụ album cùng độ nổi tiếng quả thật là cô bé cao hơn cậu một chút xíu.”

Nghiêm Hạo Thần nhàn nhạt trả lời:

“Là thực lực của tôi không đủ, sau này phải tiếp tục cố gắng.”

Thua chính là thua, là thiếu chút xíu hay thiếu rất nhiều, nhìn từ kết quả đều không khác gì nhau, Nghiêm Hạo Thần trước giờ đều không bận tâm chuyện này. Huống chi đối với giải thưởng này cậu vốn cũng không ôm bao nhiêu kì vọng, cũng không có cảm giác mất mát.

Chỉ tiếc đa số người cũng không nghĩ như vậy, lễ trao giải ngắn ngủn nửa giờ, không ít người bao gồm cả thiên hậu bên trong, đều tới đây vỗ vai cậu, thật lòng hoặc giả vờ thở dài một hơi:

“Chỉ kém một vài điểm, thật đáng tiếc.”

Đến nỗi khi lễ trao giải kết thúc Nghiêm Hạo Thần gần như loại cảm giác như vừa được phóng thích. Đáng tiếc loại cảm giác này cũng duy trì không được bao lâu.

Khi Hoắc Kiếm đón cậu về tới nhà đã gần nửa đêm, không biết anh có hứng thú ở đâu ra, mở một bình rượu vang trên quý kéo cậu lên sân thượng ngắm trăng.

Tửu lượng của Nghiêm Hạo Thần rất tốt, đối với rượu ngon thì trước giờ ai mời cũng không từ chối, biệt thự xây ở sườn núi nên tầm nhìn cực kì rộng rãi, vốn là cảnh đẹp ý vui, chỉ tiếc bộ dáng khi anh đưa ly rượu qua liếc cậu một cái thấy thể nào cũng mang theo mùi vị Hồng môn yếm mãnh liệt (một bữa tiệc không có ý tốt).

Quả nhiên sau một chén rượu anh liền thử thăm dò mà mở miệng:

“Anh có nghe nói kết quả của giải tân binh.”

Shit, ngay cả người bên cạnh này cũng vậy. Nghiêm Hạo Thần có chút không nhịn được mà nhướn mi:

“Anh không phải luôn rất trực tiếp sao? Có cái gì cứ nói thẳng đi.”

Anh sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó thẳng thắn nói:

“Mặc dù anh biết em cũng không ôm kỳ vọng quá lớn với giải thưởng này, cũng không phải nhất định phải giành được, nhưng anh cũng nghe nói, thật ra em chỉ kém người đoạt giải vài điểm.”

Nghiêm Hạo Thần nhướn mắt phượng liếc qua:

“Cho nên anh cảm thấy em vẫn sẽ không cam lòng, cần mượn rượu giải sầu?”

Nghiêm Hạo Thần nhấp một ngụm rượu:

“Có phải các người ai cũng cảm thấy mất đi giải thưởng này, biểu hiện của em hẳn là kêu trời trách đất đau đến không muốn sống, không biểu hiện ra chỉ là bởi vì che dấu giỏi hay không?”

Cậu quơ chén rượu cười đến giễu cợt:

“Bất quá là một giải tân binh mà thôi, có cần đến mức đó không? Em sở dĩ không ôm kỳ vọng quá lớn, là bởi vì em biết rõ bản thân mình trước mắt đúng là lấy không được, thiếu một chút hay thiếu một khúc cũng là vấn đề trình độ, không có gì phải không cam lòng. Trái tim của em nhìn qua yếu ớt như vậy sao?”

Hoắc Kiếm lẳng lặng nhìn cậu một lúc, hiểu ra cười một tiếng:

“Tối nay em có phải đã bị quan tâm phát phiền?”

Nghiêm Hạo Thần trực tiếp:

“Đúng vậy.”

Mang theo chút xả giận mà bỏ thêm một câu:

“Cái vấn đề này, em nghĩ anh sẽ không hỏi.” dù sao người này cũng rất hiểu mình.

Anh một hơi uống cạn chén rượu trong tay, đột nhiên nói:

“Thật ra thì, không cam lòng chính là anh.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn về phía anh, người đàn ông cao lớn dựa vào lan can ngẩng đầu lên, toàn bộ ánh sáng trong bầu trời đêm đều tan ra trong đôi mắt đen sắc bén của anh:

“Em vốn có thể thắng. Anh từng nghĩ, mua lại tất cả những album của em có trên thị trường.”

69. Chương 69

Hoắc Kiếm dừng một chút, mở miệng như muốn giải thích cái gì:

“Hạo Thần, anh là người làm ăn. Trên thương trường chưa bao giờ bàn về đúng sai, chỉ nhìn thắng thua. Chỉ cần không làm trái nguyên tắc làm người cùng lương tâm đạo đức, vì kết quả cuối cùng, trong quá trình

sử dụng một chút thủ đoạn không tuân theo quy định cũng không có gì đáng trách. Hằng Viễn đi đến hiện tại, cũng không phải mỗi một bước đều sạch sẽ không bẩn.”

“Cơ cấu thương nghiệp cũng chỉ có một dạng, cũng không phức tạp, chỉ cần anh muốn, hoàn toàn có thể tăng lượng tiêu thụ album của em, cũng sẽ không để ai nghi ngờ. Em còn trẻ, có thể sẽ cảm thấy chuyện này rất dơ bẩn, nhưng kỳ thật...”

Nghiêm Hạo Thần im lặng cười cười. Dơ bẩn? Cậu sinh ra ở nơi người ta khinh thường nhất, chuyện xấu xa gì chưa từng thấy qua. Cậu lăn lộn trong giới âm nhạc ngầm ba năm, người dùng tiền để đổi lấy danh tiếng như Kelvin cũng không hiếm thấy, mà cho dù là trong giới âm nhạc chính quy tương đối sạch sẽ này, đôi thân thể lấy giải thưởng, báo gian lượng tiêu thụ, vẫn có thể xảy ra. Quy tắc của thế giới này là như thế, cậu sớm đã nhìn quen, cũng học được không cần tức giận bất bình với cái gọi là “bất công. Chính bản thân Nghiêm Hạo Thần, không phải vì để tiền đồ phát triển thuận lợi hơn mà tình nguyện để anh bao dưỡng sao, có tư cách gì nói người khác dơ bẩn?

Thật ra người đàn ông trước mặt này, mặc dù nói “Hằng Viễn đi đến hiện tại, cũng không phải mỗi một bước đều sạch sẽ không bẩn.”, nhưng anh không thể làm trái với nguyên tắc làm người cùng lương tâm đạo đức, sợ rằng còn sạch sẽ hơn những người làm ăn ngoài kia. Chắc, thật không ổn, cậu lại có ý nghĩ người đàn ông này thật là ngây thơ đến đáng yêu.

Người đàn ông cổ hủ hoàn toàn không biết suy nghĩ nội tâm của Nghiêm Hạo Thần, tiếp tục nghiêm túc bộc bạch:

“Anh trải hơn em nhiều, những thứ đã thấy cũng nhiều hơn. Giải thưởng này có ích cho con đường phát triển sau này của em, nếu đã có khả năng, anh hẳn là phải giúp em giành lấy. Cuối cùng anh lại không có làm như vậy, xin lỗi.”

Nghiêm Hạo Thần để chén rượu xuống, đột nhiên hỏi:

“Vậy tại sao không làm như vậy?”

Hoắc Kiếm ngửa đầu, nhưng vẫn có thể thấy rõ lông mày nhăn lại của cậu, vẻ mặt có chút hoang mang:

“Anh không biết, chẳng qua là trực giác cho rằng, làm như vậy thì hậu quả sẽ rất tệ.”

Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng:

“Trực giác của anh đúng rồi.”

Anh cúi đầu xuống nhìn, ánh mắt chuyên chú. Khi gặp lần đầu chú ý tới người này, cũng là bởi vì đôi mắt này, dù là lúc nào, đều nhìn thẳng cậu như vậy, thẳng thắn, chân thành, giống như bản thân anh. Nghiêm Hạo Thần thu lại đùa cợt, nghiêm túc:

“Con người của em không có bao nhiêu chuẩn mực làm người cùng lương tâm đạo đức, đối với cái thế giới này cũng không ngại thơ như anh tưởng. Em luôn tin cơ hội không đợi người, có thể lợi dụng sẽ thẳng tay lợi dụng. Nhưng trên phương diện âm nhạc, em cũng có chấp nhất của mình.”

“Không nên lợi dụng, em sẽ không lợi dụng. Tỷ như dù ngày chung kết trở lại lần nữa, em cũng sẽ không mua chuộc ban giám khảo như Kelvin. Không là của em, cưỡng đoạt được cũng toàn hoại không lợi.”

Trong ba năm lăn lộn trong giới âm nhạc ngầm từng có người có chút tiền thế ám chỉ muốn cậu dùng thân thể để được debut, nhưng bị Nghiêm Hạo Thần uyển chuyển từ chối. Việc này Nghiêm Hạo Thần rất kiên trì, cậu có thể dùng thân thể đổi lấy tài chính, dùng sắc đẹp đổi lấy ủng hộ, nhưng trên âm nhạc, lại bước từng bước vô cùng sạch sẽ, không liên quan đến bất kì một loại giao dịch nào. Có đôi khi đường tắt lại chính là con đường nguy hiểm nhất, thay vì để lại tai họa ngầm cho ngày sau, không bằng từ khi bắt đầu đã cẩn thận tiến hành.

Nghiêm Hạo Thần hất cằm nhìn anh:

“Nếu như anh thật sự làm như vậy rồi, em sẽ quăng cúp xuống. Nếu tiền quá nhiều, thì xây cho em một cái kho đi, mắc công sau này cúp của em nhiều quá lại không có chỗ để.”

Cậu đùa giỡn cuối cùng làm cho gương mặt căng thẳng của anh thả lỏng ra, anh nhếch nhếch khóe môi:

“Bây giờ thấy ngược lại là anh quá so đo, chui vào ngõ cụt.”

Ánh mắt dừng trên người Nghiêm Hạo Thần vẫn là tán thưởng không chút nào che giấu:

“Hạo Thần, em mới từng này tuổi đã có thể nghĩ được như vậy, thật sự là hiếm có.”

Lại nữa rồi, Nghiêm Hạo Thần nhú mày:

“Không nên lúc nào cũng cho là em nhỏ tuổi, khi anh ở tuổi của em, cũng bắt đầu tiếp nhận Hằng Viễn rồi.”

Anh tự giễu cười cười:

“Đại khái là anh già rồi, cảm giác em vẫn là đứa bé anh nhìn thấy hai năm trước, thậm chí thoát em đã trưởng thành nhiều như vậy.”

Nghiêm Hạo Thần cũng có chút cảm khái, thì ra người này, đã làm bạn bên cạnh mình hai năm rồi sao. Từ ngầm tới debut, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, người này lại luôn dùng phương thức của mình chống đỡ cho cậu, thậm chí sẽ vì một giải thưởng cậu không thèm để ý lắm mà lo được lo mất. Giống như lúc đầu giúp cậu chuẩn bị cho đêm chung kết, ngốc đến nỗi làm cho người ta chịu không được.

Có lẽ vì rượu cồn hoặc gió đêm, có một loại cảm xúc mềm mại tràn ra từ đáy lòng, Nghiêm Hạo Thần nhẹ nhàng câu cổ anh, cẩn thận nhẹ nhàng hôn lên. Không có răng môi quần quýt, không có đầu lưỡi chéo nhau, chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng, thậm chí cũng không coi là một nụ hôn, nhưng cảm giác vẫn vô cùng tuyệt diệu.

Anh cúi người ôm cậu vào ngực, ghé vào tai cậu than nhẹ một tiếng, nói:

“Sau này những chuyện anh có thể làm cho em đại khái càng ngày càng ít. Thật là kỳ quái, anh biết em sẽ nổi tiếng, nhưng có đôi khi lại không hy vọng em nổi tiếng.”

Nghiêm Hạo Thần vỗ vỗ lưng anh:

“Tốt xấu gì anh cũng là nhà tài trợ của em, đến lúc đó em sẽ không quên chia hoa hồng cho anh.”

Hai người đều nở nụ cười. Khi đó bọn họ cũng không biết, Nghiêm Hạo Thần sẽ đột nhiên nổi tiếng như vậy.

70. Chương 70

Concert của thiên hậu diễn ra trong sân khấu lớn nhất một tuần sau đó.

Ánh đèn trong hội trường toàn bộ tắt đi, chỉ còn lại trên võ đài một chùm sáng rực rỡ, chiếu vào người quần áo hoa lệ ở chính giữa. Nghiêm Hạo Thần nửa quỳ phía sau làn váy xòe của cô, không nhìn thấy đám người bắt đầu nóng lên, tiếng hét chói tai kích động cũng không tràn vào tai. Cùng địa điểm với khi diễn tập, cùng một ánh đèn, cảm giác lại hoàn toàn khác nhau. Thì ra đứng trên sân khấu concert trước hàng vạn người, chính là cảm giác như vậy sao? m nhạc vang lên, Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu, đứng dậy, xoay tròn, bắt nhịp, nhanh nhẹn bước ra từ sau lưng cô.

Hát một bài hát sôi động, nhảy một điệu nhảy đôi.

Người phụ nữ kiều diễm một thân hoa hồng đỏ tươi cùng thiếu niên xinh đẹp trang phục thuần trắng cùng nhau nhảy một điệu, mang đến chấn động thị giác mãnh liệt. Động tác cuối cùng đáp xuống, thiếu niên áp sát vào lưng người phụ nữ kia, hơi khom người, hai tay nhẹ nhàng khoác lên eo cô, cầm tựa vào vai, gương mặt tinh xảo vô song hơi gợn lên, nhướn mắt phượng câu khéo môi, phong tình vô hạn.

Dưới đài bộc phát ra tiếng dậm chân cùng tiếng la hét điên cuồng, không biết là vì kỹ thuật ca hát hoàn mỹ của cô, kết hợp với điệu nhảy điêu luyện, đã làm sân khấu nóng lên, hay là thiếu niên làm cho người ta kinh diễm bên cạnh cô. Trước khi ánh đèn tối đi Nghiêm Hạo Thần nhìn xuống dưới đài, liếc nhìn người đàn ông ngồi ở khu VIP. Người kia tây trang giày da, ngồi quy củ giữa một rừng fans trang phục hợp thời, kích động gào thét, cho dù sân khấu cách hàng đầu một khoảng, cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Anh nghiêm túc nhìn chăm chú sân khấu, mím môi khẽ nhướn mày, bộ dáng có chút không cam lòng lại cố gắng áp chế, Nghiêm Hạo Thần chạm phải mắt anh, trấn an mà nhướn mày với anh, sau đó ánh đèn trên sân khấu từ từ tối đi. Chắc, bắt quả là nhảy một điệu nhảy thôi, cái bộ dáng ghen tuông kia thật đúng là trẻ con đến mất mặt. Nghiêm Hạo Thần trong bóng tối nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

Hai lần lên sân khấu sau đó là khoảng thời gian thiên hậu thay quần áo. Nghiêm Hạo Thần tự biết nhiệm vụ của mình chẳng qua là để câu giờ, cũng không khách qua mặt chủ mà nói quá nhiều, sau khi đơn giản tự giới thiệu mình mấy câu thì ôm ghi-ta bắt đầu hát. Nghiêm Hạo Thần hát dưới quán bar ngầm mấy năm, kinh nghiệm dày dặn, rất nhanh đã thay đổi không khí toàn sân, lightstick dưới đài vẫy sáng một mảng.

Vốn chỉ cần không làm không khí tẻ ngắt đã xem như hoàn thành nhiệm vụ, không ngờ phản ứng ở dưới còn nhiệt liệt hơn trong dự đoán rất nhiều, không chỉ có khi rời sân khấu được vỗ tay nhiệt liệt ngang ngửa thiên hậu, thậm chí khi toàn bộ concert kết thúc thiên hậu quay lại sân khấu nói lời cảm ơn, cũng có người hô tên Nghiêm Hạo Thần. Thiên hậu ôm vai Nghiêm Hạo Thần cười hì hì trêu chọc:

“Tiểu sư đệ, cậu xem đi, mới mười phút đồng hồ đã làm cho bọn họ ngoại tình rồi, đàn chị thật đau lòng quá đi.”

Nghiêm Hạo Thần lúc ấy trong khuỷu tay thiên hậu không một chút ý thức được mình đã kinh diễm toàn sân vận động, phản ứng đầu tiên chỉ là thật phiền toái, đi về chắc chắn sẽ bị người ta dè lên giường “trừ độc”.

Cho đến mấy ngày sau, đối mặt với sách báo giải trí ùn ùn kéo đến trên diện rộng cùng ống ngấn ống dài lâu ngày không thấy chặn dưới lầu Hoàn Á, suy nghĩ đầu tiên của Nghiêm Hạo Thần vẫn là vừa xảy ra chuyện phiền toái gì rồi.

Trên thực tế, sau concert này, Nghiêm Hạo Thần thật sự đã là ngôi sao vụt sáng.

Không ai nói rõ được nguyên nhân, là bởi vì sau concert của thiên hậu không ít fans đều cập nhật blog của mình, đều không hẹn mà cùng dùng giọng điệu khâm phục mà hưng phấn nhắc tới mấy chữ “Nghiêm Hạo Thần”, hay là bởi vì báo chí ngày hôm sau đưa tin về quy mô của concert, không hẹn mà cùng lựa chọn sử dụng tấm hình nhảy đôi Nghiêm Hạo Thần đặt tay lên eo thiên hậu vô cùng chói mắt, hoặc là bởi vì trên những tạp chí âm nhạc chuyên nghiệp, những nhà phê bình âm nhạc có chút danh tiếng cũng điểm mặt khen ngợi ngôi sao mới của giới âm nhạc thực lực không tầm thường tiền đồ sáng lạn vừa gặp qua ở “Phong hướng” này, tóm lại, trong một đêm, độ nổi tiếng của ba chữ “Nghiêm Hạo Thần” cùng tần suất lên báo đột nhiên tăng cao.

Không phải bởi vì ân oán của cậu và ca sĩ khác, không phải bởi vì bối cảnh xuất thân của cậu tạo đề tài cho người ta bàn tán, mà là bởi vì màn biểu diễn của cậu trên sân khấu khiến cho người ta xem qua khó quên, nhận được chú ý chưa từng có.

71. Chương 71

Dường như là trong một đêm, trên internet nhiều thêm những diễn đàn liên quan đến Nghiêm Hạo Thần, trang báo của truyền thông về Nghiêm Hạo Thần kịch liệt gia tăng, nơi Nghiêm Hạo Thần xuất hiện bắt đầu có rất nhiều người hâm mộ tay ôm sổ xin chữ ký, lịch làm việc Nghiêm Hạo Thần nhận được cũng đột nhiên tăng nhiều.

Nổi tiếng quá mức đột nhiên, Nghiêm Hạo Thần sống trong cảm giác tuyệt vời như mộng huyền này lại sinh ra một cảm giác không thật. Cậu cảm thán với Hoắc Kiếm:

“Như vậy thật giống như chuyện chúng ta vừa thảo luận hôm qua, hôm nay lại đột nhiên biến thành thật vậy.”

Sau mừng rỡ ban đầu, anh biểu hiện hết sức bình tĩnh:

“Cũng chẳng qua là tạm thời nổi tiếng.”

Nghiêm Hạo Thần cau mày:

“Có ý gì?”

“Nền móng của em không vững chắc, yếu tố may mắn cũng chiếm quá nhiều. Debut bất quá hơn một năm, trừ album đầu tiên ra cũng chỉ có mấy bài hát linh tinh, không còn thành tích nào khác, bất quá là dựa vào concert của người khác mà đột nhiên gặp may, loại cảm giác mới mẻ này không kéo dài được bao lâu. Nếu như không có cái gì đó mới, sớm muộn gì cũng sẽ bị lãng quên.”

Chắc, thật là gặp người sát phong cảnh. Khóe mắt Nghiêm Hạo Thần nguy hiểm nhướng lên, ánh mắt thành khẩn của anh lại nhìn thẳng sang cậu:

“Anh biết em cảm thấy lời nói của anh khó nghe, nhưng Hạo Thần à, có mấy lời, nhất định phải có người nói cho em nghe. Dù thế nào, anh đều hy vọng em có thể đi được lâu dài một chút.”

Truyền thông là quần thể gió chiều nào theo chiều đó nhất, danh tiếng của Nghiêm Hạo Thần đang tăng lên, các loại báo đài tạp chí ti vi, cũng là hết lời khen ngợi cậu, ngay cả người trong giới, cũng rất thức thời khen ngợi Nghiêm Hạo Thần tiền đồ không thể kìm hãm, mình đã sớm xem trọng cậu vân vân. Nghiêm Hạo Thần đôi khi lật xem những thư Hoắc Kiếm cắt ra từ báo, cũng không tin người được viết trên đó chính là cậu. Chỉ có người trước mặt này, dù khi cậu khó khăn hay may mắn, đều đối xử thẳng thắn với cậu, sẽ nói cậu gần đây biểu diễn quá táo bạo, sẽ nói lời ca cậu viết ra rất tệ, sẽ nói cậu nổi tiếng không lâu dài, nửa tiếng nịnh nọt dễ nghe cũng không thêm cho.

Nhưng chung đụng đã lâu, cũng miễn dịch với những lời nói thẳng thắn của anh, cũng không giống như lúc trước động một chút là khiêu khích lại. Lời thật thì mất lòng, như lời anh nói, có mấy lời, nhất định phải có người nói ra, có người tự nguyện sắm vai mặt đen làm người ta khó chịu như thế, thật ra là chuyện may mắn.

Đã có tạp chí lá cải đặt ra suy đoán, Nghiêm Hạo Thần nổi tiếng nhiều lắm ba tháng. Trẻ tuổi đã đắc chí là một chuyện quá nguy hiểm, ở đâu cũng có người hâm mộ, fans vứt bỏ lí trí nhiệt tình yêu thương, rất dễ dàng làm cho người ta, nhất là những thiếu niên ít trải lại tự cho mình rất giỏi trời nổi rồi lạc lối.

Nhưng thiếu niên xinh đẹp nhuộm tóc màu ngân lam kia sau mùa hè nóng bức lại vẫn nổi tiếng đến mùa đông giá lạnh, hơn nữa lại có xu thế càng lúc càng nổi. Một đêm vụt sáng dường như không ảnh hưởng chút nào tới cậu, cậu vẫn từng bước từng bước đi thật vững chắc, lượng tiêu thụ album thứ nhất tăng liên tục tới hiện tại, hơn nữa album thứ hai cũng đang được chuẩn bị.

“Mặt quay sang đây, giờ cầm lên, cười một cái, phải nhìn hấp dẫn một chút...”

Nghiêm Hạo Thần phối hợp nhìn về ống kính, đôi mắt phượng xinh đẹp nhướng lên, khóe môi khẽ nhếch cười đến ái muội, trên người lại không nhìn được nổi lên một tầng nổi da gà. Ca khúc cho album thứ hai đã ghi âm xong, bây giờ tiến vào giai đoạn quay chụp ảnh bìa. Không biết nhiếp ảnh gia lấy được ý tưởng từ đâu, mùa đông khắc nghiệt lại muốn cậu để trần nửa người trên dựa vào lan can trong biệt thự cổ mà nhìn về xa xăm. Phản ứng đầu tiên của Nghiêm Hạo Thần không phải là lạnh, mà là may mắn trên người mình không có dấu vết tội ác nào.

Trên thực tế những dấu vết tội ác này đã tuyệt tích từ lâu.

72. Chương 72

Mặc dù từ khi vào thu tới nay Nghiêm Hạo Thần vẫn ngựa không ngừng vó câu mà chạy theo lịch trình, Hoắc Kiếm cũng bận rộn đi sớm về trễ, nhưng dù sao ở cùng dưới mái hiên, hai người vẫn có không ít thời gian ở cùng nhau, có thể cùng nhau thưởng thức tay nghề của dì Ngô, hoặc là mở một concert nhỏ trong phòng nghe nhìn đã chất một đống tư liệu thật dày về Nghiêm Hạo Thần, hay là... phía sau cánh cửa đóng kín của căn phòng làm chuyện thiếu nhi không nên xem.

Thật ra làm tình trong trời rét lạnh là một chuyện rất hưởng thụ. Không cần lo dấu vết để lại quần áo che không hết nữa, trong lúc làm chảy ra một tầng mồ hôi, cũng không dính ngấy khó chịu như mùa hè, thân thể kề nhau trong không khí rét lạnh mang theo nhiệt độ ấm áp thoải mái. Ngay cả sau khi làm bị anh khẽ ôm ngủ cũng không cảm thấy ghét nữa, Nghiêm Hạo Thần có mấy lần nửa đêm tỉnh lại, phát hiện mình

thậm chí chủ động chui vào ngực anh — trong đêm lạnh như vậy, bếp lò hình người cùng nhiệt độ đều quá thích hợp.

Chỉ tiếc hưởng thụ như vậy cũng bị tước đoạt. Lịch trình chế tác album rất chặt, lịch trình cũng rất dày đặc, để tiện cho công việc, gần một tháng qua, Nghiêm Hạo Thần đều ở trong căn hộ của nghệ sĩ Hoàn Á. Ngoài cửa căn hộ của nghệ sĩ không biết có bao nhiêu chó săn ngồi chờ, Hoắc Kiếm tự nhiên sẽ không làm chuyện nửa đêm mò tới để được lên trang nhất, ngay cả năm ba bữa hẹn ra ăn cơm ngày thường, cũng bởi vì biết công việc của Nghiêm Hạo Thần bận rộn mà không quấy rầy nữa. Trong khoảng thời gian này anh làm nhiều nhất, cũng chỉ sau khi cẩn thận gửi tin xác nhận, mới mang các loại nước canh bổ dưỡng tới thăm hỏi.

Nói là thăm hỏi, cũng bắt quá là Nghiêm Hạo Thần thừa lúc nghỉ ngơi đi vào trong xe đã đậu thật lâu dưới lầu nơi cậu công tác, uống hết canh, hai người cũng chỉ nói chuyện được mấy câu, dài không tới nửa tiếng, lúc kim lòng không được tối đa cũng chỉ trao đổi vài nụ hôn, rất đơn thuần.

Người mua làm đến mức này chính thức xem như bị lỗ vốn, vội vàng chạy tới chỉ để làm tùy tùng đưa canh đưa nước, lại gặp được không ăn được, nửa điểm lợi ích cũng không có, không đến cũng được.

Tin nhắn của anh cũng là ngày ngày đúng giờ gửi qua, nhưng cũng là loại nội dung cứng nhắc như “Gió bắt đầu thổi rồi, phải chú ý mặc thêm áo”, hết sức không thú vị.

Thời gian thật giống như trở về khi hai người vừa quen biết, trừ âm nhạc của Nghiêm Hạo Thần, hai người cũng không cùng đi đâu, ngay cả quan hệ thể xác cũng không có. Thật ra thì như vậy không còn gì tốt hơn, dừng nên quá nhiều những mối liên quan vụn vặt ngoài thân thể và tiền bạc, sau này muốn dứt bỏ rất phiền toái, trở về tình trạng rõ ràng là lý tưởng nhất.

Chẳng qua là Nghiêm Hạo Thần lại cảm thấy không quen. Năm đó rời nhà trốn đi, bắt quá ba ngày cậu đã quen cuộc sống một mình ra sức làm, vào ở trong nhà Hoắc Kiếm, cậu gần như ngay ngày đầu tiên đã thích ứng với chuyện dưới mái hiên nhiều thêm một người, nhưng dọn đến nhà trọ nghệ sĩ cũng đã gần một tháng rồi, cậu lại vẫn cảm thấy không quen.

Không quen khi mang theo một thân mệt mỏi trở về mở cửa ra lại chỉ có một màu đen, không quen buổi sáng rời giường bàn ăn trống không, cậu thậm chí không quen ngủ một mình trong chăn lạnh lẽo mà làm sao nhiệt độ cũng không thể tăng lên. Trong đêm khuya lạnh thấu xương, Nghiêm Hạo Thần vùi mình trong chăn thật dày, dứt headphone nghe tác phẩm mới nhất của thiên hậu, trong thanh âm ngâm nga mệt mỏi của cô mang theo chán chường:

...

Ni-cô-tin trong điều thuốc

Cà-phê-in trong cà phê

Và cả mùi hương trên người anh

Em cuối cùng vẫn không cai được

Cái gì cũng không thay thế được

...

Nghiêm Hạo Thần mở to đôi mắt trong bóng tối. Con ếch trong nước sôi đến khi bị vớt ra mới phát hiện, thì ra chính mình đã sớm bị nấu chín.

Thấm thoát ở cùng anh nửa năm, scandal lúc trước đã im hơi lặng tiếng từ lâu, quay chụp xong Nghiêm Hạo Thần cài lại từng nút áo sơ mi, nhìn ***g ngực sạch sẽ của mình.

Đã đến lúc chuyển ra ngoài.

73. Chương 73

Trong khoảng giờ gian chế tác album Nguyên Hạo Thần vẫn thường có lịch lên hình, đến đài truyền hình nào đó ghi hình trước cho cái gọi là “Số đặc biệt đêm giáng sinh”. Trình tự chương trình rất đơn giản, không có gì hơn là mời mấy ca sĩ lên sân khấu hát bài hát của mình rồi ngồi tuyên truyền một chút, chơi mấy trò chơi nhỏ đơn giản, cuối cùng ngồi xuống trả lời vài câu của MC mà thôi.

Trong phòng thu hình ngồi chừng trăm người, lại có không ít người giơ bảng “Hạo Thần”, tự Nghiêm Hạo Thần cũng lấy làm giật mình. Đến phần câu hỏi, MC hỏi thẳng cậu:

“Hạo Thần tính đón lễ giáng sinh với ai?”

Bên dưới có vài tiếng thét phấn khích nho nhỏ. Nghiêm Hạo Thần cong mắt phượng, làm ra một nụ cười nghịch ngợm:

“Lễ giáng sinh chắc tôi sẽ ở nhà hẹn hò với người đại diện và giám chế rồi —— bọn họ không chịu thả tôi đi đâu.”

“Sẽ không vô tình như vậy chứ!” MC nhất quyết không tha:

“Vậy nếu không có công việc? Nếu lễ giáng sinh cậu được nghỉ, muốn đón với ai?”

Nghiêm Hạo Thần nửa thật nửa giả cười cười:

“Không có sắp xếp gì đặc biệt, ai hẹn thì tôi đón cùng người đó.”

“Oa! Nói như vậy tôi ở đây hẹn cậu trước, mọi người nghe kỹ, ai cũng đừng hòng giành với tôi.” nữ MC khoa trương thét chói tai.

“Lễ giáng sinh Hạo Thần ấn tượng sâu nhất là lễ nào?”

Bị hỏi đến những câu này, Nghiêm Hạo Thần bắt đầu nhướng mày. Không biết từ lúc nào, ngày lễ của nước ngoài lại thành một cái lễ tình nhân trong nước, ngay cả quán ăn cũng bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ cái gọi là “Món giáng sinh yêu thương”. Ấn tượng duy nhất của cậu với lễ giáng sinh, cũng chỉ có bóng lưng bận rộn của mẹ trong phòng bếp.

Nghề phục vụ đặc biệt này khác với những nghề khác ở chỗ, càng là ngày lễ, làm ăn càng thâm đậm. Làm cha làm chồng đến ngày lễ đều ngoan ngoãn đi cùng vợ con, cho dù thường ngày có thói quen tìm vui hưởng lạc, cũng sao có thể gốc tới nổi chọn mấy ngày này gây án? Cho nên trong lễ giáng sinh, mẹ cậu ngược lại có thể dành ra thời gian, chuẩn bị một bữa ăn đẳng hoàng cho cậu. Có đôi khi hai mẹ con sẽ uống chút rượu, người phụ nữ bình thường ngàn chén không say luôn dễ say mất, uống uống bỗng nhiên sẽ chỉ vào mũi cậu mắng:

“Đàn ông mấy người, không có ai tốt! Giáng sinh năm ấy nói nghe hay lắm, về nhà lo chuyện làm ăn xong sẽ qua với tôi, rốt cuộc... rốt cuộc để lại đứa nhỏ mà bỏ chạy, bà, bà...” mắng mắng nước mắt sẽ rơi rất nhiều.

Thiên hậu ngồi bên cạnh cậu cũng rất chân thành trả lời vấn đề của MC:

“Lễ giáng sinh? Đương nhiên là muốn đón với người mình thích, bất quá chân mệnh thiên tử của tôi còn chưa xuất hiện đâu.”

“Chuyện lãng mạn? Cũng không nhất định phải chọn lễ giáng sinh hay lễ nào hết, tôi cảm thấy hai người chỉ cần yêu nhau, ngày nào cũng trải qua như vậy thôi.”

“Bạch mã vương tử trong suy nghĩ của tôi? Thật ra không có tiêu chuẩn cụ thể, bất quá tôi hy vọng, anh ấy sẽ là một người luôn ở bên cạnh tôi. Lúc tôi vui thì cùng tôi đi cáp treo, lúc tôi buồn thì chở tôi đi ngắm biển, khi trời mưa nhớ bung dù cho tôi, gặp nhau đêm đông sẽ mang cho tôi một chén canh nóng.”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt. Người phụ nữ này rốt cuộc có biết mình bao nhiêu tuổi rồi không?

Khi nghỉ ngơi giữa chương trình Nghiêm Hạo Thần bị một lon cà phê nóng đặt lên đầu, thiên hậu vốc dáng nhỏ xinh bộ dáng hùng hổ:

“Ê, bộ dáng khinh bỉ chị của cậu vừa rồi là ý gì?”

Cô lắc lắc đầu, nghiêm túc nhìn cậu:

“Cậu đến tuổi của chị sẽ rõ, những thứ trước hoa dưới trăng kia cũng chỉ là hư không, có người nguyện ý lúc nào cũng ở bên cạnh cậu, mới là thật.” cô thở dài một hơi, “Đáng tiếc cậu còn nhỏ, không hiểu tình yêu.”

Không phải là không hiểu, là không tin. Lớn lên trong làng chơi, cậu thấy nhiều lắm. Bất quá là động vật sống bằng nửa người dưới, lúc cần, ai không phải lời ngon tiếng ngọt lời thề sắt son, vừa xoay người đi, cái gì cũng vô nghĩa. Tự như giáng sinh năm ấy bà già nhà cậu sau khi lau khô nước mắt đã nói:

“Thứ này không thể giao ra nhất, chính là trái tim.”

Cậu nhìn tin nhắn mới nhất trong điện thoại di động, có lẽ phất tay một cái:

“Em không hiểu. Em đi ra ngoài hít thở một chút.”

Thiên hậu ở sau lưng cậu nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa:

“Một ngày nào đó cậu sẽ ném mùi bị hãm vào.”

Bà già nhà cậu có nói:

“Mày sau này học khôn một chút, đừng dễ dàng hãm vào.”

Bãi đậu xe ở tầng cuối của tòa nhà. Nghiêm Hạo Thần đi ra khỏi thang máy, mở cửa xe, người đàn ông trong đêm đông ôm một hộp canh an tĩnh ngồi trên ghế lái.

Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng:

“Đợi lâu chưa?”

“Cũng không lâu lắm.”

Canh bốc hơi nóng trôi xuống khóe môi, từ tim phổi ấm áp đến toàn thân, thật sự thoải mái đến mức khiến người không muốn xa rời, nhưng cậu sẽ vì vậy mà hãm vào sao? Nghiêm Hạo Thần nhìn ánh mắt ấm áp của anh, nhẹ nhàng nói:

“Em có chuyện muốn nói với anh.”

74. Chương 74

Hoắc Kiếm xoay người lại, bộ dáng nghiêm túc ánh mắt chăm chú:

“Sao vậy?”

“Em... Tay của anh bị sao vậy?”

Tay trái của Hoắc Kiếm lúc này để ở bên kia, quay lại mới phát hiện, trên mu bàn tay rõ ràng sưng đỏ một mảnh. Nghiêm Hạo Thần muốn đưa tay chạm vào, anh lại phản ứng mau lẹ mà tránh ra, úp mở giải thích:

“Không cẩn thận bị phỏng, không có gì.”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mi:

“Không có gì lại giấu đi?”

Thần sắc của anh có chút lúng túng hiếm thấy, khẽ cau mày, lỗ tai hồng thắm, ngừng lại một chút mới kiên quyết đưa tay ra, thẳng thắn nói:

“Lúc anh học dì Ngô nấu canh bị phỏng.”

Nghiêm Hạo Thần kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt của anh càng thêm không được tự nhiên:

“Hôm nay tan tầm tương đối sớm, thấy dì Ngô đang nấu canh, muốn đứng bên cạnh học một chút, kết quả lại làm cho rối tinh rối mù.”

Người đàn ông cao lớn mang theo thần tình thất bại trên mặt lại trông hết sức trẻ con, Nghiêm Hạo Thần lại cười không nổi. Anh rút cuộc bại trận trong ánh mắt cậu, tự giễu mà bĩu môi:

“Đại khái là anh không có thiên phú nấu nướng.”

Nhưng lại như muốn chuyển chủ đề mà ho nhẹ hai tiếng:

“Lúc này em muốn nói cái gì?”

Nghiêm Hạo Thần cúi đầu, ôm bàn tay vươn ra của anh vào lòng bàn tay mình, gờ ngón cái khẽ vuốt trên vết phỏng mới đó:

“Chắc em phải ở lại trong căn hộ của Hoàn Á một thời gian nữa.”

“Anh biết rồi, tiện cho công việc của em là được. Phải tự chăm sóc mình đó.”

“Hoắc Kiếm.”

“Ừ?”

Nghiêm Hạo Thần không khỏi cảm thấy sốt ruột, dùng sức ấn xuống vết thương của anh một cái:

“Không có thiên phú thì đừng gây thêm phiền phức cho dì Ngô. Anh chỉ có một cái tay, đừng có nấu nó.”

Trong mắt của anh tràn đầy ý cười, quay đầu hôn hôn trán cậu:

“Được rồi.”

Khi đẩy cửa xe ra đi vào thang máy loại cảm giác phiền não này vẫn quấn quanh không đi, Nghiêm Hạo Thần bất an nhìn những con số lóe lên trên thang máy. Cậu làm việc trước giờ đều không dây dưa ư ất, mười lăm tuổi có thể ném cho lão bà ở nhà câu “Con muốn làm âm nhạc.”, mười bảy tuổi có thể sảng khoái đồng ý bán thân cho một người đàn ông, mười chín tuổi có thể dứt khoát tuyên bố “Mẹ tôi đích thật là gái bán ***”. Bất quá là một câu “Em muốn dọn về nhà”, vốn tưởng rằng có thể rất dễ dàng nói ra khỏi miệng, cuối cùng vòng ở đầu lưỡi mấy vòng lại nuốt về. Nghiêm Hạo Thần nhớ tới mu bàn tay sưng đỏ đến khó coi của anh, tự an ủi: đại khái chẳng qua là thời cơ không đúng thôi.

Thời cơ mới rất nhanh đến.

Album còn có một phần tuyên truyền cần chụp hình, chủ đề lần này của nhiếp ảnh gia là “Nghiêm Hạo Thần chân thật trong tiếng động âm ỉ của phố phường”, nơi chụp hình là khu phố cũ rồi ren phức tạp. Nhà trọ lúc trước Nghiêm Hạo Thần muốn là trong trung tâm khu phố cũ, chợ ẩm thực quán ăn nhỏ cũng dần dần biến mất, không thể lý tưởng hơn. Nhà trọ vẫn chưa giao trả, lần này vừa lúc quay chụp theo yêu cầu, Nghiêm Hạo Thần cũng đem theo một vài thứ về, buổi tối xong việc ngủ luôn bên trong.

Lúc chuyển vào Nghiêm Hạo Thần chỉ đơn giản báo cáo với Hoắc Kiếm một tiếng, nói là quay chụp cần. Nhưng chỉ cần sau khi quay chụp tiếp tục ở, người đàn ông khôn khéo nhạy cảm kia sẽ không thể nào không hiểu ý của cậu. Mặc dù chuyện đơn giản như vậy lại phải dùng phương pháp vòng vo để xử lí, tự Nghiêm Hạo Thần cũng không khỏi cảm thấy buồn bực.

Một ngày trước khi kết thúc quay chụp ánh sáng không tốt, nhiếp ảnh gia kêu kết thúc công việc sớm. Quả nhiên ban đêm lại bắt đầu mưa, đến nửa đêm mưa bắt đầu rơi dữ dội hơn, mưa to như muốn chôn vùi toàn bộ thành phố này.

Nghiêm Hạo Thần một mình ngồi trong phòng, ngồi không lại gảy đàn ghi-ta một chút. Điện thoại vang lên, Nghiêm Hạo Thần nhận lấy, thanh âm của anh gần như bị tiếng mưa rơi ồn ào áp đảo, khàn khàn không rõ ràng:

“Hạo Thần, anh ở dưới lầu, có thể lên không?”

75. Chương 75

Tiếng mưa rơi ào ào nghe rõ ràng hơn trong phòng rất nhiều, khi Nghiêm Hạo Thần cầm lấy ô đi tới hàng hiên, mắt phượng nguy hiểm híp híp. Cách lớp mưa bụi mờ hồ vẫn có thể thấy chiếc xe quen thuộc tới

không thể quen thuộc hơn, cùng với thân ảnh tựa vào cửa xe quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia.

Không biết anh đã dầm mưa bao lâu, bộ quần áo trên người đã ướt đẫm, từng lớp từng lớp dính trên người, giọt mưa chảy xuống từ mái tóc ướt sũng, chảy qua lông mày thấm vào trong mắt, thế cho nên anh phải dùng lực nháy mắt hai cái, mới nhìn rõ người đột nhiên xuất hiện trước mắt này.

Hành động vuốt thẳng tay bung dù có phút phí sức, Nghiêm Hạo Thần cảm tức kéo người đàn ông còn ngẩn người trong mưa kia đi:

“Đi vào.”

Anh giống như khối băng to di động trong nhà ấm, vừa vào nhà nước đã bắt đầu tích tấp chảy xuống. Nghiêm Hạo Thần nhìn cũng không nhìn mà thẳng tay đẩy anh vào phòng tắm. Trong nhà không có quần áo anh mặc được, khi anh đi ra ngoài chỉ bọc cái chăn bông thật dày Nghiêm Hạo Thần ném qua, chỉ lộ ra một cái đầu vẫn còn đang bốc hơi sau khi tắm nước nóng, giống như người Á Rập đi trong sa mạc.

Nghiêm Hạo Thần lấy ra một lon bia vứt vào ngực anh, lười nhát ngồi xuống đối diện, giọng nói không tốt:

“Tâm tình không tốt chạy đi dầm mưa, vừa học được từ cái phim nào vậy?”

Người đàn ông ngồi đối diện cậu thân thể trần truồng, chỉ đắp một cái chăn bông màu nâu nhạt, đầu cúi thấp lưng khể cong, hoàn toàn không có khí thế tinh anh tây trang giày da của ngày thường, giống như là thiếu gia nghèo túng trong phim sau một đêm táng gia bại sản cà thọt đầu đường. Nghiêm Hạo Thần nhứ mày, gần đây cũng không nghe nói tin tức Hằng Viễn có bất kì rung chuyển nào, ngược lại cổ phiếu lại một đường tăng giá, người này vì cái gì biến mình thành cái dạng này?

Mấy tháng trước khi thất bại ở “Phong hướng”, Nghiêm Hạo Thần từng đùa với Hoắc Kiếm:

“”Đêm chung kết” mất giải vô địch, bị kí giả đuổi theo hỏi về thân thể, “Phong hướng” lại không được nhận giải, tại sao bộ dạng thảm hại nhất của em lúc nào cũng bị anh thấy vậy.”

Lại không nghĩ rằng chính mình cũng sẽ thấy được mặt thảm hại nhất của người đàn ông này.

Ở chung gần nửa năm, sớm chiều gần gũi, không thể nào không để ý thấy cảm xúc lên xuống của người bên cạnh. Hoắc Kiếm luôn luôn kiềm chế, bởi vì chuyện làm ăn hay những chuyện khác mà tâm tình tệ đi cũng có, nhưng anh tối đa cũng chỉ nhứ nhứ mày, một mình uống chút rượu nghe chút âm nhạc, lái xe đến bờ biển một vòng, sau đó đã có thể bình phục lại, bởi vì tức giận mà âm lượng lớn hơn một chút, đối với anh đã là thất lễ lớn nhất. Nhưng hiện tại... dù là một tiếng trước, có người nói với Nghiêm Hạo Thần rằng Hoắc tổng tài của tập đoàn Hằng Viễn học phim tình cảm kinh điển tự ngược đứng dưới mưa để hỏi trời, Nghiêm Hạo Thần cũng cảm thấy não người này chắc hư rồi.

Anh “A” một tiếng rồi bật nắp lon. Sau khi uống một hớp mới ngẩng đầu lên, trông mắt đen luôn sắc bén giờ lại như một ao nước phong ba không màn, âm điệu cũng là bình thản:

“Trời mưa quá lớn, đường Ngân Hà bị chìm rồi, xe không qua được.”

Nghiêm Hạo Thần không giải thích được:

“Vậy thì liên quan gì tới anh?”

Đó là con đường cụt, cuối con đường chỉ có một nơi —— là nghĩa trang thành phố.

Anh nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, bình tĩnh nói:

“Hôm nay là ngày giỗ người nhà anh, anh vốn muốn qua bên kia tảo mộ.”

Trong tiếng mưa rơi ào ào, tiếng nói khàn khàn của anh ép xuống rất thấp:

“Lúc anh học đại học ở Anh, có một năm, người nhà của anh —— ba anh, mẹ anh, còn có anh hai, thừa dịp nghỉ lễ giáng sinh mà bay qua thăm anh. Bọn họ ở một tuần lễ, rồi trở về. Anh vốn cùng về với họ, nhưng hôm sau có một bạn học làm sinh nhật, anh ham chơi, ở lại. Kết quả, máy bay bọn họ ngồi gặp tai nạn...”

Anh vùi đầu vào lòng bàn tay:

“Ngay cả hài cốt cũng không tìm được.”

Nghiêm Hạo Thần ngậy ngẩn cả người, Hoắc Kiếm nói anh hai mươi tuổi bị buộc tiếp nhận Hằng Viễn, nói anh không có ở chung với người nhà, lúc dọn qua không cần phải lo không được tự nhiên — Nghiêm Hạo Thần chưa từng nghĩ đến sau lưng lại là ý này.

Khi anh ngẩng đầu lên lần nữa vẻ mặt đã bình tĩnh, chẳng qua là khóe mắt hơi hồng. Anh tự giấu mà bấu môi:

“Thật ra thì qua nhiều năm như vậy, sớm đã thành thói quen. Chẳng qua là tối nay không có cách nào đi tảo mộ, đột nhiên cảm thấy không có chỗ có thể đi.”

Anh cầm chai bia ngồi ở chỗ đó, ánh mắt có chút mờ mịt, Nghiêm Hạo Thần đột nhiên cảm thấy trong lòng chấn động. Người này lớn tuổi hơn cậu, tính cách cũng tỉnh táo trầm ổn, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng từ khi hai người quen biết tới nay, Hoắc Kiếm vẫn đều yên lặng ở bên cạnh cậu, thay cậu tạo ra một khoảng trời. Vào những lúc khó khăn, Nghiêm Hạo Thần lại nghĩ đến người đàn ông kiên cường dẫn cậu đi ngắm biển, lại có thêm dũng khí mà không đầu hàng. Dường như bầu trời có sập xuống, người đàn ông này cũng sẽ thẳng lưng mà đứng, bất cứ chuyện gì cũng sẽ không ngã.

Nhưng một người như vậy, lại cũng sẽ có biểu tình bất lực như vậy, đem tâm tình gần như yếu ớt lồ bày ra trước mặt cậu. Cảm tức khi thấy anh giống như thằng khờ mà đứng trong mưa biển mất không còn một chút, Nghiêm Hạo Thần bỗng nhiên có một loại cảm xúc kỳ quái, không phải đồng tình, cũng không phải thương hại loại tình cảm mềm yếu này, là một loại tâm tình xa lạ mà mười chín năm qua cậu chưa từng trải qua, mãnh liệt giống như mưa to ồ ồ kéo đến ngoài cửa sổ.

Hy vọng bả vai của mình, có thể trở thành nơi người này dựa vào.

Nghiêm Hạo Thần đứng dậy, lấy ra tất cả bia tìm được trong nhà, bày ra lên bàn, đơn giản nói:

“Em uống với anh.”

Tử lượng của anh không tệ, nhưng sau vài chai bia lại bắt đầu thần trí mơ hồ, nằm lên đùi Nghiêm Hạo Thần lèm bèm nói câu có câu không, Nghiêm Hạo Thần im lặng uống bia nghe anh nói, thỉnh thoảng đáp lại một tiếng.

“Khi anh còn nhỏ rất hư, cha mẹ không chịu được, nên sớm đưa anh qua Anh du học, nhưng anh qua tới bên đó vẫn học không giỏi, đi theo bạn xấu đua xe, đánh nhau, uống rượu hút thuốc...”

“Ừ.” mặc dù nghe người này nhắc tới không dưới vài lần, nhưng là dù thế nào vẫn không thể gắn kết nó với thầy đồ Hoắc lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo này.

“Anh trai anh khác anh, anh ấy rất thông minh, thành tích học tập luôn đứng nhất lớp, người cũng chừng chạc, cha mẹ anh đều tính chờ anh ấy học xong thạc sĩ kinh tế học, thì giao Hằng Viễn cho anh ấy...”

“Ừ.” Cái này nghe càng giống anh hơn.

“Cha mẹ anh, khi bọn họ còn sống anh lúc nào cũng thấy bọn họ rất phiền, cái gì cũng muốn quản, hơn nữa không cho anh tiền tiêu vặt, muốn mua cái gì, đều phải tự mình đi kiếm ra, khi đó anh thật sự rất ghét bọn họ...”

“Ừ.” thì ra thiếu gia ngậm chìa khóa vàng sinh ra cũng có loại phiền não này sao.

“Sau khi bọn họ qua đời, anh đã khóa luôn căn nhà cũ, cũng không vào đó ở nữa, mỗi lần nhìn thấy, luôn nhìn không được mà nghĩ, tại sao anh không cùng đi với họ...”

“Ừ.” thật là một tên khờ.

“Lần đầu tiên anh thấy em, chính là sau khi tảo mộ cho người nhà, tâm tình không tốt, tùy tiện chọn đại một quán bar vào ngồi. Anh rõ ràng không hiểu âm nhạc, nhưng khi nghe em hát, lại cảm thấy rất rung động, tâm tình khá lên rất nhiều...”

“Ừ.” khó trách, vốn đã cảm thấy loại khí chất này không hợp với quán bar ngầm, lại kì quái vì sao anh lại xuất hiện ở những chỗ đó.

Nam nhân vụn vặt nói rất nhiều, Nghiêm Hạo Thần lại không cảm thấy phiền chán, lại còn vô duyên mà cảm thấy “Hoắc Kiếm” không muốn ai biết kia, thật thú vị.

Anh mồm miệng không rõ nói:

“Những việc hôm nay... Cậu đừng để cho Hạo Thần biết... Bộ dáng này của tôi... Không thể để cho em ấy thấy...”

Nghiêm Hạo Thần rốt cục không nhịn được mà cười ra tiếng, cậu cúi người:

“Này, em dạy cho anh một cách để tâm tình biến tốt.”

“Ừ?”

“Rất đơn giản lại rất hiệu quả.” người này chính là quá khờ, mới đi tin những thứ trong phim vừa nhắm nhí vừa không thực tế đó.

Chăn lông nặng nề “lạch cạch” lăn từ ghế salon xuống sàn nhà. Sau đó những quần áo khác cũng lục tục rơi theo. Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ vẫn là xôn xao ào ào vang không ngừng, hết thấy tiếng động nhỏ vụn trong nhà đều như bị nước mưa thấm vào mà mơ hồ không rõ.

76. Chương 76

Sau khi Nghiêm Hạo Thần tỉnh lại thì mưa đã tạnh, giọt nước trên mái nhà rơi vào hàng hiên, phát ra tiếng kêu dứt quãng. Thân thể dán chặt lấy cậu có cơ bắp rắn chắc cùng nhiệt độ ấm áp, xúc cảm thật tốt. Nghiêm Hạo Thần mở mắt, thỏa mãn thở dài một hơi, thật lâu không có cảm giác ngủ ngon như vậy.

Người đàn ông làm cái nệm hình người dưới người cậu rõ ràng đã tỉnh, bộ vị đem qua vô cùng hung ác giờ phút này lại vẫn hết sức có tinh thần dán vào đùi trong của cậu. Nghiêm Hạo Thần nhìn mí mắt đóng chặt của anh, không nhịn được nổi lên ý xấu trong đầu, đưa tay búng vào vật thể kia, anh cúi đầu rên rỉ một tiếng, bỗng dưng mở mắt, đưa tay nắm lấy cổ tay cậu:

“Hạo Thần, đừng phá nữa.”

Nghiêm Hạo Thần nhếch khóe miệng, cười đầy thâm ý:

“Sao rồi? Hoắc tổng tài rốt cục đã tỉnh?”

Hoắc Kiếm ho nhẹ một tiếng, có chút không được tự nhiên xoay mặt đi chỗ khác, Nghiêm Hạo Thần nhìn mặt ửng đỏ kéo dài từ tai đến cổ trên làn da lúa mạch, cảm giác thành tựu mười phần mà tiếp tục đùa giỡn:

“Rõ ràng người bị sàm sỡ là em, sao anh lại ngượng ngùng chứ?”

Anh quay mặt lại, vẻ mặt có chút lúng túng bất đắc dĩ:

“Chuyện tối hôm qua, em nhớ bao nhiêu?”

Chắc, lại vì chuyện này giả bộ ngủ. Nghiêm Hạo Thần nhướng mi:

“Em nhớ được tối hôm qua hình như có người nói với em, không được kể với Hạo Thần về cái bộ dáng mất mặt của người đó.”

Vẻ mặt của anh vô cùng đặc biệt, bộ dáng hận không thể cắn đứt luôn đầu lưỡi, cùng Nghiêm Hạo Thần mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu mới vùi đầu vào cổ Nghiêm Hạo Thần, dùng khẩu khí thất bại thương lượng với cậu:

“Em có thể quên chuyện tối qua đi không?”

Bình thường chỉ thấy được vẻ mặt thầy đồ tỉnh táo bình tĩnh, Nghiêm Hạo Thần đột nhiên cảm thấy bộ dáng đáng thương mặc người chà đạp này của Hoắc Kiếm rất thuận mắt, không nhịn được mà bắt chước theo những gì người này làm với mình trước kia, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu anh giống như thuận lông cho con mèo nuôi trong nhà:

“Không nên lừa mình dối người, em nhiều nhất chỉ có thể ‘làm bộ như’ quên đi chuyện tối qua thôi.”

Anh hiềm khi để mặc cậu làm càn, chỉ dùng thanh âm buồn bực giải thích cho mình:

“Gần đây một mình, giấc ngủ không tốt, tâm tình cũng theo đó có chút không ổn định.”

Vốn chẳng qua là một câu trần thuật rất đơn giản, lại nhớ tới tối hôm qua anh nói sau khi người nhà qua đời, anh cũng không đành lòng ở trong căn nhà cũ dù chỉ một đêm, cùng với giấc ngủ không tốt của mình gần đây, nhịp tim Nghiêm Hạo Thần không khỏi bắt đầu đập nhanh hơn.

Sau đó anh có chút bực tức mà oán trách:

“Tối hôm qua chắc là bị mưa xối nhũn não, thật là mất thể diện.”

Nghiêm Hạo Thần chuyển tay từ đỉnh đầu tới tai anh, tiếp tục xoa nắn:

“Thật ra thì không có gì phải mất thể diện, anh biết thân thể của em, em bây giờ cũng biết của anh, rất công bằng.”

Dù ngay cả lỗ tai của anh cũng hồng thắm, lại đột nhiên thoải mái nở nụ cười, bộ dáng mặt mày giãn ra rục rờ đến nỗi làm cho Nghiêm Hạo Thần trong tích tắc có chút ngẩn người.

Sau đó anh liền nghiêm nghị thu lại vẻ mặt, vỗ vỗ hông cậu:

“Đứng lên, tí nữa lại phải quay chụp, chúng ta như vậy bị người khác thấy sẽ không tốt.”

Chắc, khôi phục bình thường nhanh như vậy, thật là không thú vị. Nghiêm Hạo Thần bò dậy từ người anh, cảm giác sau eo truyền đến khiến cậu không nhịn được nhú nhú mày. Hoắc Kiếm ân cần nhìn cậu:

“Khó chịu lắm à?”

Nghiêm Hạo Thần không thể nhịn được nữa trừng mắt liếc anh một cái:

“Anh nói thử xem.”

Dù cho không khí lúc đó có dịu dàng lưu luyến cỡ nào đi nữa, thì dự vọng đã tích một tháng nay được bộc phát vẫn kịch liệt như sông lớn vỡ đê, người say rượu lại không thể tự chủ như người tỉnh, làm đến nỗi cuối cùng Nghiêm Hạo Thần hối hận tại sao không ném cái tên cầm thú không biết tiết chế này ra ngoài để anh tiếp tục dầm mưa, cậu còn dạy anh “phương pháp” này quả thực là tự tìm đường chết.

Anh vỗ mặt thành khẩn nói xin lỗi:

“Thật xin lỗi, là anh quá xúc động. Có nặng lắm không? Còn có thể chụp hình không?”

Thái độ tốt đến nỗi không nở mắng, Nghiêm Hạo Thần tích một đồng lửa giận trong ngực không có chỗ bùng phát, không thể làm gì khác hơn là chỉ huy anh qua qua lại lại dọn dẹp:

“Chai bia, ghế sa lon, còn có chăn lông...”

“Được rồi, ở đây có anh rồi. Em đi tắm nhanh đi, coi chừng bị lạnh đó.”

Nghiêm Hạo Thần hài lòng cong mắt phượng, hất cằm lên:

“Còn nữa.”

“Cái gì?”

“Hôm nay sẽ kết thúc quay chụp, tối qua bên này một chuyến, có nhiều thứ muốn đem về, sẵn tiện tìm chủ nhà trả nhà. Sau đó lại qua nhà trọ của Hoàn Á một chút, em còn có chút đồ để bên đó.”

Anh cười rạng rỡ nhìn vào mắt cậu:

“Được.”

Lúc trước không biết thì thôi, biết tình huống của người này rồi, còn ném anh ở đó một thân một mình, hình như có chút không phúc hậu. Khi mình thê thảm nhất, người đàn ông này cũng chưa từng buông tay ra, cho nên lần này, cậu quyết định dọn về căn nhà của người giấc ngủ không tốt tâm tình không yên này, đây là cậu nợ anh. Đợi đến khi quan hệ của bọn họ kết thúc, cậu sẽ rời đi. Dù sao cũng đã bị nước nóng

nấu tám chín phần, có nhảy ra ngoài cũng không thể phục hồi nguyên dạng, cho nên cứ ở lại trong nồi nấu đi.

77. Chương 77

Cuộc sống khi dọn về cũng không có gì khác. Hoắc Kiếm vẫn ôm nước canh chờ dưới lầu nơi Nghiêm Hạo Thần làm việc, Nghiêm Hạo Thần vẫn gõ cửa thư phòng Hoắc Kiếm dẫn anh tới phòng nghe nhìn, khi cả hai đều rảnh rồi, sẽ cùng đi hóng gió biển, hoặc là ngồi trong phòng xem phim bộ lúc tám giờ.

Album thứ hai của Nghiêm Hạo Thần phát hành trong lễ giáng sinh, lượng tiêu thụ bùng nổ, tấm áp-phích để trần nửa người trên trong nhà cổ nhìn về xa xăm được dán ở nơi bắt mắt nhất trong các phòng ghi âm và ghi hình, ngay sau đó cũng bị giành giật không còn, tấm hình thiếu niên tóc lam cầm giải thưởng tân binh xuất sắc nhất cười rạng rỡ trở thành hình ảnh trang bìa của các tờ báo lớn, tất một cú trời giáng vào mặt những tờ tạp chí buông lời tiên đoán Nghiêm Hạo Thần nổi không quá nửa năm.

Trừ công việc bận rộn hơn, ra ngoài phải xem chừng đám chó săn, trong phòng nghe nhìn của Hoắc Kiếm nhiều thêm một giá đựng tài liệu ra, loại danh tiếng từ từ tăng vọt này cũng không mang đến thay đổi gì, chẳng qua là gần đây ánh mắt người đại diện nhìn Nghiêm Hạo Thần đều mang theo vài phần tán thưởng:

“Khi em mới debut nhìn quần áo anh còn tưởng em là thiếu niên thời phản nghịch, không ngờ em cũng giữ được bình tĩnh, không quan tâm hơn thua.”

Nửa câu sau nghe không giống như hình dung cậu, mà giống như là hình dung thầy đồ Hoắc trong nhà, quả nhiên là gần mực thì đen sao. Nghiêm Hạo Thần buồn cười vô vô người đại diện:

“Đừng nói em giống ông cụ non vậy. Em chẳng qua là ngẫu nhiên gặp được thời cơ tốt, mới debut mấy năm, tác phẩm còn không nhiều lắm, nền tảng không vững, vốn cũng không có tư cách kiêu ngạo.”

Chắc, thậm chí ngay cả lời thốt ra cũng là giọng điệu của Hoắc đại tổng tài, xem ra về nhà phải trả phí bản quyền cho anh. Điện thoại di động đúng lúc vang lên, là tin nhắn của chủ bản quyền:

“Chúc mừng ca khúc mới lọt vào top10 bảng xếp hạng. Phải không kiêu không ngạo, tiếp tục cố gắng. Tối nay anh tới rước em đi ăn mừng.”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mi, thật nên để cho người đại diện bên cạnh xem một chút, cái gì gọi là ông cụ non.

Sau nguyên đán một tháng là Tết âm lịch. Hai mươi tám Tết Nghiêm Hạo Thần cùng Hoắc Kiếm đi một chuyến ra nghĩa trang thành phố. Ba bia mộ ở gần nhau, phần đề cuối cùng là “Con (em) Hoắc Kiếm lập”, có vẻ vô cùng bi thảm.

Người đàn ông cao lớn thẳng lưng quỳ trước mộ, yên lặng thật lâu cuối cùng chỉ nhẹ nhàng nói:

“Cha, mẹ, anh hai, đây là Nghiêm Hạo Thần.”

Nghiêm Hạo Thần ở bên cạnh anh khom lưng quỳ xuống, không nói gì, chỉ dùng tay nắm chặt bàn tay lạnh như băng của anh, ấm áp từ mười ngón tay giao nhau từng chút lan ra.

Đêm giao thừa Nghiêm Hạo Thần trở về căn nhà gần năm năm chưa từng đặt chân qua kia. Mẹ mặc dù mới chỉ hơn 40 tuổi, nhưng rõ ràng là đã già rồi, chỉ có khí thể cay cú năm đó vẫn chưa giảm chút nào, xoa lưng mắng:

“Đại minh tinh, mày sợ người ta không biết mẹ mày là gái mại *** hả? Còn chạy về, đã nói bà đây không có thằng con xui xẻo như mày!!”

Quay qua quay lại vẫn cho cậu một chén sủi cảo, còn lèm bèm nói:

“Đừng tưởng rằng mày bây giờ rất nổi tiếng, cái chỗ kia chướng khí mù mịt, ra được thì nhảy ra sớm một chút đi... Một mình mày ở trong đó, phải giữ mình, đừng tự tiện thổ lộ tình cảm với ai... Đi chơi cũng phải chú ý, chỗ tội mày nam nam nữ nữ, ai cũng chơi được, bản hơn chỗ của bà nhiều, hôm trước vừa tới một

đứa, chắc chắc... Nếu mày cần, bà tìm cho mày mấy đứa sạch sẽ, ngàn vạn lần không được ở với mấy đứa đó... Nếu muốn yêu đương đang hoàng, phải tìm người ngoài giới... Mày cười cái gì?”

Trong hộp thư chúc mừng năm mới sắp nổ vì quá đầy, có một tin nhắn quy củ “Năm mới vui vẻ. Chúc vạn sự như ý, tâm tưởng sự thành (muốn sẽ đạt được)”, vừa nhìn đã biết là của người nào đó đang hoàng không thú vị ngoài giới nhấc tới. Nghiêm Hạo Thần trả lời “Chờ em về ăn khuya.”, mới nhếch khóe miệng ngắc đầu:

“Bà già, bà dài dòng hơn rồi.”

“Mày muốn chết à! Ăn xong rồi thì cút về với bạn gái mày nhanh đi, đừng có ngồi đây chứng mất tao.”

“Con không có...”

“Lại nói xạo! Cũng không biết ai nuôi mày lớn, tao còn không hiểu mày... Không phải người ta bắt mày, mày chịu về nhà liếc nhìn tao một cái chắc? Nhìn cái tin nhắn mà cười ngu như vậy, là hạng người gì? Lần tới mang con bé về đây...”

“Người đã già quả nhiên sẽ dài dòng.”

Hơn nữa còn bị viễn thị. Vừa nghĩ tới người đàn ông cao lớn kia bị gọi “bạn gái”, Nghiêm Hạo Thần liền không nhịn được bật cười, hơn nữa trong nụ cười ngoài hải hước ra còn có một chút vui vẻ. Thật là kỳ quái, cậu và người kia, rõ ràng không tính là người yêu, bất quá là bạn giường quan hệ thân mật mà thôi.

78. Chương 78

Nghệ sĩ là sinh vật đáng thương không có ngày nghỉ, nhất là nghệ sĩ đang trên đà nổi tiếng. Sau mùa xuân ngắn ngủi Nghiêm Hạo Thần lại trở về cuộc sống bận rộn.

Album thứ hai của Nghiêm Hạo Thần được hưởng ứng không tệ, thành công đứng thứ ba trong bảng xếp hạng tiêu thụ album, Hoàn Á cũng rên rỉ khi còn nóng, khi quay chụp MV còn thêm vào ba bài từ album thứ nhất, nhất thời danh tiếng không ai sánh bằng. Chỉ tiếc phía sau danh tiếng đều là đau khổ, sau một tuần liên tục quay phim Nghiêm Hạo Thần không nhịn được oán trách:

“Thật không biết đạo diễn muốn cái gì nữa.”

Một cái muỗi không chút khách khí đánh xuống:

“Lúc trước kêu mày không nên làm cái này mày không nghe, bây giờ than thở với bà cái gì?”

Thăm hỏi đêm giao thừa như mở ra một cái chốt, quan hệ như oan gia đối chọi mấy năm của hai mẹ con đột nhiên hòa hợp. Địa điểm quay MV ở gần đây, mấy ngày gần đây tiến độ quay chụp mấy cũng không thuận lợi, sau khi kết thúc công việc đã tối trời, Nghiêm Hạo Thần dứt khoát đi qua ăn ké bữa cơm rồi mới trở về.

Mẹ hằng năm vì cuộc sống mà ra sức làm, chẳng bù cho tài nấu nướng, món ăn làm ra chẳng qua là miễn cưỡng có thể ăn, nhưng là hương thơm theo hơi nóng bốc lên vẫn hết sức hấp dẫn. Nghiêm Hạo Thần cách sương mù nhìn gương mặt có mấy phần giống mình lại rõ ràng đã già yếu đang bày ra vẻ mặt hung ác:

“Mày từ nhỏ tính tình đã vừa thối lại vừa cứng, nói dối một câu cũng không nói được, thì kỹ năng diễn xuất ở đâu ra.”

Hai MV trước là nhạc dance, chỉ cần đứng trước ống kính lúc lắc nhảy nhót là được rồi, cũng quay chụp thuận lợi. Bài hát cuối cùng là một bản ballad trữ tình, đạo diễn tìm người mẫu trẻ tuổi dễ thương để diễn với cậu “Cảm giác yêu thương ngây ngô sạch sẽ”, trong một ngày diễn tới mười mấy lần NG cũng không quay được vài màn. Đạo diễn sau khi liên tiếp hô ngừng rất cục không nhịn được:

“Cậu chưa yêu bao giờ à?”

Nghiêm Hạo Thần mờ mịt nhìn hấn.

“... Vậy có thăm mền ai chưa?”

Nghiêm Hạo Thần lắc đầu.

Đạo diễn bất đắc dĩ căn dặn:

“Vậy cậu cũng phải có một hai thần tượng chứ hả?”

Nghiêm Hạo Thần lại lắc đầu.

Dù có hát nhiều lần hơn nữa, thì những thứ em yêu anh anh yêu em kia cũng là cảm xúc quá xa lạ với cậu. Khi cậu ở tuổi một đứa trẻ không hiểu chuyện đã thấy rất nhiều nam hoan nữ ai, những thứ “yêu” cùng “thích” thốt ra thấy thế nào cũng là lấy cớ vụng về, nói cho cùng bất quá là thỏa mãn dục vọng ở hạ thân thôi.

Bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà gặp thứ ăn vào chén cậu:

“Cái đó có cái gì khó diễn? Chỗ khác khôn như quý, chỗ này lại ngốc như cái đầu gỗ, làm bạn gái của mày nhất định rất cực khổ.”

Nghiêm Hạo Thần nhú nhú mắt phượng, giả diếc vui đầu ăn cơm. Vị “bạn gái” kia mới giống đầu gỗ chứ? Rõ ràng để ý mình như vậy, nhưng ngay cả lời tâm tình đơn giản nhất cũng nói không ra miệng, đề tài hơi quá một chút dưới cổ đã hồng một mảnh, chắc.

Lúc đưa cậu ra cửa bà vẫn không nhịn được mà nhắc:

“Chừng nào mày dẫn bạn gái về? Nếu là một cô gái tốt nhất định phải nắm chặt đó.”

Nghiêm Hạo Thần có lệ ừ ừ hai tiếng, bà hung ác nhướng mắt:

“Nè, mày đừng nói với tao là mày chỉ vui đùa một chút thôi nha? Tao cho mày biết nha Nghiêm Hạo Thần...”

Nghiêm Hạo Thần than thở:

“Kêu con không nên tin tình yêu, không nên dễ dàng giao ra tấm lòng, cũng là mẹ phải không?”

“Tao gặp người không tốt, nói cho mày biết là để mày cảnh giác cao độ, không phải là để mày dạo chơi nhân gian. Cho dù mày chưa từng nhắc tới con bé đó, tao cũng cảm giác được nó là người có thể tin, đối với mày thật lòng. Người ta cho mày tấm lòng mày lại không cho người ta cái gì, vậy thì khác thì thằng cha vô liêm sỉ kia của mày hả?”

Mẹ nói xong lời cuối cùng có chút kích động:

“Tao cho mày biết, nếu mày dám đùa giỡn tình cảm của con gái người ta như thằng cha mày, bà đây một đao chém chết mày!”

“Con không có...”

“Không có thì tốt. Mày đối xử với người ta cho tốt, nếu không thật lòng, cô gái tốt đến đâu cũng không chờ mày cả đời đâu.”

Khi Nghiêm Hạo Thần dùng chìa khóa mở cửa không khỏi có chút hoang mang. Bà lúc nào cũng ra sức dạy cậu tình yêu không có thật lòng, không nên dễ dàng hãm vào, cậu nghe lời cẩn thận duy trì một khoảng cách, đến cuối cùng lại phụ lòng người ta như tên khốn vứt bỏ mẹ con cậu kia sao?

Phòng khách một mảnh tối mịt, nhưng trong phòng bếp truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ, Nghiêm Hạo Thần rón rén đi qua, đầu không khỏi lại đau vài phần. Sau khi bị phỏng mu bàn tay, Hoắc Kiếm vẫn chưa từ bỏ ý định mà thử thêm mấy lần xuống bếp. Chứng minh cho chân lý thiên tài ở một mặt sẽ có mặt khác ngu ngốc, Hoắc đại tổng tài ở thương giới hô phong hoán vũ thì trong phòng bếp luôn là càng chiến càng bại, hơn nữa không phải chỗ này phỏng thì chỗ kia bị cắt, hết sức chật vật. Anh lại còn nghiêm túc năn nỉ, kiên quyết không cho phép bộ dáng thê thảm của mình bị Nghiêm Hạo Thần nhìn thấy, mỗi lần anh đi vào phòng bếp, Nghiêm Hạo Thần đều phải nhượng bộ lui binh.

Nghiêm Hạo Thần len lén tiếp cận, nghe được tiếng Hoắc Kiếm cùng dì Ngô rồi ren nói chuyện với nhau:

“Cậu chủ, lửa, mau tắt lửa!”

“y da, không đúng, cẩn thận bình dầu!”

Sau đó liền nghe một loạt thanh âm loảng xoảng. Sau là tiếng than thở của dì Ngô:

“Cậu chủ, hay là cậu đừng học, chỗ này có tôi là được rồi.”

Nghiêm Hạo Thần ở ngoài cửa gật đầu đầy đồng cảm.

“Dì Ngô, qua mười năm nữa dì phải về nhà dưỡng lão, sau này hai đứa tụi con ai nấu cơm? Nhất định phải học.”

Dì Ngô sững sờ một chút, mới lên tiếng:

“Cậu chủ, mặc dù tôi chỉ là người làm không nên nói như vậy... Nhưng cậu cùng cậu Nghiêm, là thật lòng?”

Hoắc Kiếm thở dài một hơi:

“Mười năm sau, nói không chừng bên cạnh em ấy không phải con. Con cũng không biết mình có thể giữ em ấy bao lâu, nhưng lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt cho cả đời.”

Nghiêm Hạo Thần dựa vào tường ngẩng đầu lên.

Người đàn ông này, chưa từng thổ lộ thích cậu. Cũng không hứa hẹn như vậy trước mặt cậu.

Bà già nhà cậu nói, nếu không thật lòng, cô gái tốt đến đâu cũng không chờ mầy cả đời.

Người đàn ông kia thật ra thấy rõ ràng như vậy, biết cậu bất cứ lúc nào cũng có thể dứt áo rời đi, lại nguyện ý chờ cậu cả đời.

Lúc trước cậu còn có thể vẫn lừa mình dối người, anh chỉ muốn thân thể cậu, nhiều lắm là một khoảng thời gian ngắn làm bạn, cậu cho được. Bây giờ nghe được câu nói “cả đời” thản nhiên kia, cậu không thể không đối mặt với tấm lòng của người kia.

Hoắc Kiếm muốn, là cả đời cậu, là tấm lòng cậu. Người đàn ông kia, là thật lòng.

79. Chương 79

Mấy ngày sau đó Nghiêm Hạo Thần trải qua cực kỳ lo lắng.

Trong nhận thức của cậu “cả đời” là một từ xa xôi hoang đường, chỉ nhìn những chiếc nhẫn trên tay những vị khách lui tới đã cảm thấy đủ mĩ mai. Đàn ông cùng phụ nữ làm bạn cả đời còn không thể tin, đừng nói đến đàn ông cùng đàn ông. Huống chi đối với sự nghiệp đang dần khởi sắc của cậu mà nói, lựa chọn cùng một người đàn ông duy trì mối quan hệ lâu dài, thấy thế nào cũng không phải là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng cậu nợ anh quá nhiều.

Cậu cũng không muốn phải nhìn vẻ mặt cô độc yếu ớt của anh trong đêm mưa một lần nào nữa.

Hơn nữa bỏ qua những lí do già mồm phía trên, chỉ xét trên mặt cảm tình, sau khi đã quen sự tồn tại của người đàn ông kia, cậu dường như cũng không phải có thể dễ dàng dứt áo ra đi như vậy.

Nước đã sôi trào, nhưng con ếch trong loại nhiệt độ nóng cháy này lại cảm thấy thoải mái, không muốn rời đi. Thật sự là tình trạng bết bát nhất.

Nghiêm Hạo Thần ôm tâm phiền ý loạn này mà thuận lợi quay xong MV, đảo mắt đã đến cuối tuần.

Hoắc Kiếm hiếm khi ở nhà nghỉ ngơi, Nghiêm Hạo Thần buổi tối lại có lịch làm việc. Nghiêm khắc mà nói, đây hẳn phải gọi là “Xã giao”. Lăn lộn trong giới này, có một số người, nhất định phải giao du. Trong đủ loại xã giao, có chút kinh nghiệm lại dễ chịu hơn nhiều, cũng có khi, tựa như cậu năm đó đi làm đôi lúc cũng có những bàn tay không có ý tốt mò tới eo cậu, nhất định phải nhin.

Anh nhìn cậu lựa chọn quần áo trước tủ đồ, do dự một chút vẫn hỏi:

“Tối nay em... nhất định phải đi sao?”

Nghiêm Hạo Thần đơn giản ừ một tiếng. Trong bữa tiệc kia cũng có vài người chế tác có tiếng nói cùng nhà phê bình âm nhạc, người khác thịnh tình mời, sao có thể không nhận lời.

“Anh lái xe đưa em đi?”

“Không cần, công ty có xe.”

Khi Nghiêm Hạo Thần ra cửa mơ hồ cảm thấy có chút không ổn. Hoắc Kiếm rất ít dị nghị chuyện công việc của cậu, nhớ lại, khi anh hỏi câu kia, cái loại vẻ mặt muốn nói lại thôi này dường như có chút kỳ quái. Dĩ nhiên, cũng có khả năng là do tâm phiền ý loạn, nên cậu vô cùng nhạy cảm với mỗi tiếng nói cử động của anh.

Khi sắp bước ra cổng Nghiêm Hạo Thần rốt cục không nhịn được ngừng lại, xoay người đi vòng lại. Dì Ngô đang sửa sang lại hoa cỏ trong vườn hoa, khi nhìn thấy cậu thì hòa ái cười cười:

“Nghiêm thiếu gia, cậu để quên cái gì sao?”

Nghiêm Hạo Thần “Dạ” một tiếng, đột nhiên nhớ tới cái gì:

“Dì Ngô, dì biết hôm nay là ngày gì không?”

“Hôm nay sao... À, hôm nay là sinh nhật cậu chủ.” nhìn thấy vẻ mặt cậu, dì giúp việc già nở nụ cười, “Chớ để ý, cậu chủ chưa bao giờ thích sinh nhật, bình thường đến ngày này cậu ấy cũng tự giam mình trong phòng.”

Không để ý mới có quý. Nghiêm Hạo Thần lại nhớ lại từ trong gương tủ quần áo nhìn ra, vẻ mặt anh nhìn chăm chú vào cậu:

“Tối nay em... nhất định phải đi sao?”

Chắc, bình thường rõ ràng là người chừng chặc như vậy... Thật đúng là một cái vấn đề trẻ con. Nghiêm Hạo Thần phiền não gặt khăn choàng trên cổ xuống, bước nhanh vào nhà.

Gần như lật tung các gian phòng mới tìm được anh trong phòng nghe nhìn.

Cửa phòng nghe nhìn đóng, đại khái là do âm thanh bên trong, anh cũng không phát hiện Nghiêm Hạo Thần đến để mà quay lại.

Anh ngồi dựa lưng về phía cậu, là tư thế ngồi thẳng lưng đoan chính, bóng lưng màu đen ngược chiều sáng như một pho tượng tỉ lệ hoàn mỹ, thấy không rõ vẻ mặt phía trước.

Chỉ thấy rõ ràng, màn hình lớn đối diện anh, người ôm đàn ghi-ta đàn hát. Lọn tóc mỏng màu lam, khuyên tai lóe sáng, mắt phượng khẽ nhướn, cằm nâng lên, nụ cười xinh đẹp, cùng với đàn ghi-ta đỏ rực trên tay.

Không thể quen thuộc hơn.

Giống như có cái gì đột nhiên nắm lấy trái tim cậu, Nghiêm Hạo Thần đọc sách không nhiều, cũng không biết phải dùng bất kỳ từ ngữ hoa lệ trau chuốt nào để hình dung cảm giác này, ở một tích tắc kia trong bộ não trống rỗng của cậu chỉ hiện ra vài từ, đó chính là —— “Rơi vào rồi”.

80. Chương 80

Nghiêm Hạo Thần dùng sức đẩy cửa ra, anh quay đầu lại, vẻ mặt nhanh chóng từ kinh ngạc chuyển thành lo lắng:

“Sao em lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghiêm Hạo Thần lười nhác tựa vào cửa, nhìn chính mình được phóng đại rất nhiều trên màn hình lớn:

“Em quyết định không đi nữa.”

Anh nhăn mi, nghiêm trang bắt đầu bài phát biểu của thầy đồ Hoắc:

“Hạo Thần, không nên tùy hứng. Làm người không thể nói không giữ lời, lỡ hẹn là hành động không lễ phép, không cần biết em có chuyện gì, vẫn phải...”

Nghiêm Hạo Thần quyết đoán ngăn anh lèm bèm:

“Em đã gọi cho người đại diện, còn nhờ anh ấy xin phép dì em.”

“Ờ,” tầm mắt của cậu chuyển từ màn hình lên gương mặt anh, nhướn mày:

“Hôm nay là sinh nhật của anh hả?”

Con người tối đen của anh đột nhiên sáng ngời khiến Nghiêm Hạo Thần rất có cảm giác thành tựu.

Nghiêm Hạo Thần đứng trong phòng bếp rộng rãi, khom lưng tắt lửa, vớt mì trong nồi nước ra, có chút khăn trương ném thử, không tính là mỹ vị, nhưng coi như ở trong phạm vi có thể chấp nhận được. Khả năng nấu nướng của cậu tất nhiên không được tốt lắm, nhưng so với người nào đó hờ một chút là muốn đốt phòng bếp mà nói, vẫn giỏi hơn nhiều, ít nhất nấu mì các thứ có thể đối phó.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ là “đối phó”. Mì nấu không tồi, nhưng nước luộc lại chỉ là nước lã, trừ dầu và nước cốt gà, bên trong cũng chỉ có một trái trứng gà trôi nổi không thành hình, so với bàn ăn đầy những món tinh hoa của di Ngô, càng nhìn càng thê thảm đáng thương. Nhưng nhìn thấy bộ dáng anh ăn mì lại làm cho Nghiêm Hạo Thần có ảo giác trong chén là món gì hiếm lạ lắm.

Hoắc Kiếm vẫn là tướng ăn ưu nhã được nuôi dạy kỹ càng, dùng đũa gấp mì đưa từng miếng vào trong miệng, ăn rất chậm rất cẩn thận, vẻ mặt nghiêm túc đến gần như thành kính. Nghiêm Hạo Thần cách lớp khói nhìn gương mặt anh, ngũ quan rõ ràng, không thể nói xinh đẹp, nhưng lại dễ nhìn, nếu nhìn mấy chục năm nữa... Chắc cũng không chán đâu nhỉ?

Ăn mì sinh nhật xong anh rất thành khẩn cảm ơn cậu:

“Cám ơn quà sinh nhật của em, đây là chén mì ngon nhất trước giờ anh được ăn.”

Nghiêm Hạo Thần nhú mày:

“Như vậy anh đã thỏa mãn?”

Hai người mặt đối mặt ngồi trên sofa, Nghiêm Hạo Thần đứng dậy, từng bước từng bước tới gần anh, mắt phượng xinh đẹp khẽ nhướn, khóe môi không đứng đắn nhếch lên:

“Không biết hôm nay là sinh nhật của anh, nên trước đó không có chuẩn bị quà.”

Cậu cong một đầu gối quỳ trên ghế sofa, cúi người, khẽ cắn hầu kết người kia:

“Thôi cũng tốt... Em tặng em cho anh vậy.”

Quần áo từng cái từng cái rớt xuống ghế sofa. Nghiêm Hạo Thần xích lõa thân thể ngồi trên người anh, môi lưỡi nóng rực có chút vội vàng xao động dừng trên cằm, bên gáy, xương quai xanh cậu. Nghiêm Hạo Thần cúi đầu, hôn từ trán, sóng mũi đến bờ môi anh. Số lần mình chủ động quá nhiều, không biết người đàn ông này có hiểu được hàm nghĩa thật sự của “Em tặng em cho anh” không nữa.

Hoắc Kiếm ở trên giường luôn không nói nhiều lắm, thuộc về loại hình thực chiến nói chuyện cẩn thận, làm việc nhanh nhẹn. Hôm nay lại lắm mồm khác thường, không sợ phiền mà liên tục lặp lại bên tai cậu hai chữ “cảm ơn”, thời khắc xúc động kịch liệt như vậy, tiếng nói trầm thấp khàn khàn của anh lại kì lạ không mang theo một chút tình sắc nào, trịnh trọng mà thật tình.

Khi cao trào hai người ôm chặt nhau một chỗ, sau khi trải qua mê muội làm cho người ta thất thần anh nghiêng đầu hôn cái trán ướt nhẹp của cậu, lại một lần nữa nói cảm ơn:

“Cám ơn quà của em.”

Nghiêm Hạo Thần lướt qua bờ vai anh nhìn về phía đồng hồ để trên bàn khách. Kim chỉ giờ chỉ hướng chín giờ. Lúc này, cậu vốn nên ở một bữa tiệc long trọng, xúng xính áo quần, ăn uống linh đình, cùng những ca sĩ khác, tranh thủ để lọt vào mắt xanh của những ông lớn. Cậu có thể đã bỏ lỡ cơ hội quý giá, chỉ vì sinh nhật của một người không quan trọng gì. Nghiêm trọng hơn là, trong tương lai cậu có thể sẽ vì người này mà bỏ lỡ nhiều thứ hơn nữa. Nhưng cậu lại không cảm thấy sợ. Nghiêm Hạo Thần gối đầu lên bả vai người kia, mắt phượng khẽ nhắm lại, ngay cả giọng điệu cũng là lưỡi nhác không chút để ý:

“Nếu thích hàng năm em đều tặng anh là được.”

Đồ quý trọng như vậy, lại cứ tùy ý tặng đi.

Bất quá không thể đưa quá nhiều. Mỗi năm đều đưa một chút, chỉ cần anh đủ kiên nhẫn, là có thể nhận được toàn bộ trái tim em.

Kết thúc

Nghiêm Hạo Thần đi vào phòng ghi hình, mỉm cười với cô MC xinh đẹp, đối phương một thoáng ửng đỏ mặt.

Ba năm đủ khiến cậu từ một thiếu niên ngây thơ trưởng thành thành một thanh niên mặt mày anh tuấn, cũng đủ khiến cậu từ một ca sĩ hạng ba vừa thành danh trở thành siêu sao trong giới âm nhạc. Mái tóc vốn màu đen nhuộm lại màu đen nhánh, khoe mắt nhướng lên vẫn mang theo phong tình liêu nhân.

Chương trình lần này là để tuyên truyền cho album kỉ niệm năm năm debut, MC tập trung vây quanh đề tài chế tác album:

“Xin hỏi Hạo Thần, chủ đề album lần này của cậu là «Cổ», có thể cho chúng tôi biết cảm hứng cho bài hát này không?”

“Trước khi tôi debut đã biết một đối thủ rất ưu tú, bài hát này chính là tác phẩm của cậu ấy. Tôi cảm thấy rất hợp với phong cách album lần này, nên đã xin cậu ấy. Ý của nó ái tình chính là loại cổ gặm tâm nhấm cốt, như ma xui quỷ khiến, biết rõ không thể, cũng chỉ có thể lún sâu vào bùn.”

«Cổ» là tác phẩm của ca sĩ tên Lý Thiên Minh kia, Hoắc Kiếm vẫn thực thích. Ca sĩ kia cuối cùng lựa chọn từ bỏ, khi Nghiêm Hạo Thần liên hệ với hắn, đối phương đã là một viên chức bình thường không có gì nổi bật. Hắn rất cực vẫn không thể nào đeo kỳ vọng của người khác mà tiến về phía trước sao? Không biết tại sao, Nghiêm Hạo Thần luôn mơ hồ cảm thấy, người có thể viết ra tác phẩm như vậy, sẽ không dễ dàng từ bỏ. Câu chuyện của người kia cùng một người khác, có lẽ còn chưa kết thúc.

«Cổ» là tên Nghiêm Hạo Thần chọn cho bài hát, phối hợp với lời ca cũng rất hợp.

MC mỹ nữ nở nụ cười gian xảo:

“Ha ha, thật là có ý nghĩa. Như vậy, cậu đã trúng cổ của ai chưa?”

Nghiêm Hạo Thần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng ống kính. Chương trình ghi hình trực tiếp, không cần nhìn cũng biết, người đàn ông nào đó đang ngồi trước màn hình, giống lần đầu gặp mặt, chuyên chú nhìn mình. Mắt phương xinh đẹp nhướng lên nhìn về ống kính, môi mỏng tràn ra nụ cười đùa dai:

“Có trời mới biết?”

Muốn biết sao? Hừ hừ, sau khi trở về, giải quyết cho xong món nợ dầu hôn này, có lẽ em sẽ xem xét nói cho anh biết.

81. Chương 81: Phiên Ngoại 1: Báo Thù (thượng)

Trưa thứ hai ánh nắng tươi sáng, ngay cả bụi cây trên đường đi bộ cũng rực rỡ lóng lánh. Nghiêm Hạo Thần hiếm khi hai ngày liền đều không có lịch làm việc, đi vào trụ sở của tập đoàn Hằng Viễn, cảm thấy tâm tình đều hết sức sáng khoái.

Nghiêm Hạo Thần đội nón lưỡi trai, trên người là áo sơ mi rộng rãi cùng với áo khoác, bên dưới là một quần jean được tẩy trắng, trên tay ôm một hộp giữ ấm, phong cách hết như cậu em giao đồ ăn. Cậu thuận lợi vượt qua kiểm tra, từ tiếp tân ở đại sảnh đến thư kí tổng tài đều không nghi ngờ chút nào mà thả cậu đi.

Hoắc đại tổng tài rõ ràng lại đang ngược đãi dạ dày của mình, đã là giờ ăn cơm trưa, anh lại ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, vẻ mặt chăm chú đắm chìm giữa biển giấy tờ, nghe được tiếng gõ cửa cũng chỉ là phát ra một tiếng “mời vào” từ cổ họng, không một chút để ý. Cho đến khi nghe được tiếng cửa bị cài khóa anh mới lưu luyến ngẩng đầu, khi nhìn thấy Nghiêm Hạo Thần thì cảnh giác trong ánh mắt lập tức biến thành vui mừng, nụ cười bên khóe môi cực kì rực rỡ:

“Sao lại tới đây thế?”

Nghiêm Hạo Thần thuận tay cởi mũ lưỡi trai, nhếch khóe miệng:

“Mới vừa nuôi một con chó, không biết tại sao luôn không nghe lời ăn cơm, để tránh cho nó chết đói, em đành phải tự mình dứt cho nó thôi.”

Hoắc Kiếm nhíu mày, đi tới trước mặt xoa đầu cậu, cúi người mở hộp giữ ấm:

“Đừng chọc anh. Đây là em làm?”

“Canh là dì Ngô nấu, em cũng chỉ tiện tay làm hai món cho con chó của mình.”

Nghiêm Hạo Thần nhìn bộ dáng anh mặt mày hớn hở mở hộp không nhận được mà độc miệng. Rõ ràng là người kén ăn, sau sinh nhật năm đó ăn được mì cậu làm lại ăn một lần còn muốn nếm lần nữa, từ đó lại nghiện món ăn của Nghiêm Hạo Thần. Sau đó cậu cũng chăm chỉ, nghiêm nghiêm túc túc theo chân dì Ngô học nấu ăn, làm được vài món có thể ăn, trong hai ba năm cũng luyện được vài món tử. Hoắc đại tổng tài lúc đầu thể son sắt phải học được nấu nướng vẫn chỉ là một tay gà mờ, mỗi lần vào phòng bếp là mỗi lần đốt bếp, chặc.

Cho dù đang cầm hộp giữ ấm, tướng ăn của anh vẫn ưu nhã khéo léo, chẳng qua là bộ dáng hết sức chăm chú kia nhìn vào đã biết là đói đã man rồi. Nghiêm Hạo Thần không nhận được đưa tay đề lên cái dạ dày thần kì kia:

“Sao mà đến bây giờ vẫn chưa bị gì chứ?”

Dưới tay là da thịt cường tráng, Nghiêm Hạo Thần nhẹ nhàng vuốt ve một chút, chân mày anh nguy hiểm nhăn lại, giọng nói lại rất dịu dàng:

“Hạo Thần, đừng phá nữa.”

Những lời này xuất hiện giữa hai người tần suất cao gần như là ám ngữ chỉ loại vận động nào đó, Nghiêm Hạo Thần thức thời lấy tay ra, không đốt lửa nữa. Cậu rất sẵn sàng cho một cái dạ dày khác của anh ăn no, nhưng không phải bây giờ.

Đợi khi hộp giữ ấm rỗng tuếch, Nghiêm Hạo Thần đứng dậy tùy ý duỗi cái lưng mỏi nhừ, quan sát phòng làm việc:

“Hai giờ chiều anh có cuộc họp à?”

“Ừ, nếu như em có chuyện...”

“Em không sao, đợi anh cũng được.”

Nghiêm Hạo Thần thuận tay cởi áo khoác, nhẹ nhàng nhảy ngồi lên bàn làm việc, mặt đối mặt với Hoắc Kiếm ngồi trên ghế xoay màu đen. Sau lưng anh là cửa sổ sát đất, giữa trưa ánh mặt trời gay gắt, rèm cửa kéo lại đã chặn kín ánh sáng rực rỡ bên ngoài. Nghiêm Hạo Thần hất cằm lên nhìn ra cửa sổ:

“Phong cảnh ở đây chắc là đẹp lắm?”

“Ừ, tầng lầu cao, nhìn xuống ngoài quảng trường ra còn có thể thấy cảnh sông, coi như là không tệ.”

Nghiêm Hạo Thần vén lên vạt áo thun rộng rãi, buộc lại vào nhau, lộ ra một đoạn ngắn vòng eo. Mất phương xinh đẹp như nhìn thấy con mèo khẽ nheo lại, khóe môi nhướng lên một góc độ lưỡi nhác:

“Vây... So với nơi này thì sao?”

Ánh mắt anh tối sầm, nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng:

“Có ý gì?”

A, không mắc bẫy sao? Nghiêm Hạo Thần rũ mắt xuống, khóe môi lại nhếch cao hơn một chút, tay từ từ mò xuống. Quần jean tẩy trắng thoát nhìn cực kì bình thường kia lại có lưng quần rất thấp, Nghiêm Hạo Thần một tay cởi nút quần bằng đồng, kéo khóa “Xoẹt” một tiếng, phong cảnh bên trong nhìn không sót một thứ gì.

Hầu kết của anh lặn một cái thật mạnh, rút cục nhào tới, gạt ra bàn tay Nghiêm Hạo Thần đang để ở chỗ khóa kéo mà đưa tay mình vào, Nghiêm Hạo Thần cười khê một tiếng, ôm vai anh cắn lên phần gáy lộ ra — báo thù của Nghiêm Hạo Thần, giờ mới bắt đầu.

82. Chương 82: Phiên Ngoại 2: Báo Thù (hạ)

Da thịt lúa mạch lộ ra dưới cổ áo tuyết trắng, đối lập hết sức rõ ràng. Da thịt dưới môi ẩm áp, như quỷ hút máu mà dùng răng cắn vào, khê dùng sức dừng lại vài giây, sau đó dùng đầu lưỡi chạy một vòng dọc theo dấu răng, cuối cùng là hung hăng mút vào, là có thể chế tạo ra một ấn ký hoàn mỹ mà rõ ràng.

Anh nhắm mắt ngửa cổ, dung túng Nghiêm Hạo Thần làm càn trên người anh, cho đến khi Nghiêm Hạo Thần hôn lên hầu kết nhô ra, mới rút cục khó nhịn mà cúi đầu hừ một tiếng, đưa tay nắm lấy cằm cậu cúi đầu hôn lên. Nghiêm Hạo Thần luôn thích nụ hôn của anh, nồng nhiệt mà sâu sắc, đầu lưỡi truy đuổi mang chút thân mật giữa tình nhân, cậu chần chờ một chút nghĩ có nên bỏ qua kế hoạch cắn đứt khoe miệng anh không, rồi mới tích cực đáp lại.

Hôn đến khi môi cả hai người đều sắp sưng lên anh mới thỏa mãn thở dài một hơi, bắt đầu di dời trận địa. Đầu lưỡi nóng ướt cách áo thun du ngoạn trên người cậu, khi điểm trước ngực bị ngấm trong miệng mà kéo nhẹ Nghiêm Hạo Thần nhịn không được mà rên một tiếng, cậu cảnh cáo mà ngắt lỗ tai của dã thú trên người, không ngờ móng vuốt kia của con thú lại vuốt ve đùa bỡn điểm còn lại, làm cậu lại rên ra một tiếng.

Không cần nghĩ cũng biết ấn ký trên người mình bây giờ còn kinh khủng hơn trên người anh nhiều, Nghiêm Hạo Thần chưa từ bỏ ý định mà nhắc chân cọ cọ thắt lưng anh, kéo cổ áo anh bắt anh đứng lên, vùi đầu vào cổ áo mở rộng của anh cố gắng phản kích. Đáng tiếc anh chỉ thuận theo vài giây đã xoay người lại, hai người giống như thi nhau ra sức gặm cắn trên người đối phương, giao chiến ác liệt.

Dục vọng tăng nhanh như nhiệt độ trưa hè, nụ cười chơi đùa từ từ biến mất, thay vào đó là rên rỉ cùng thổ độc hòa vào một chỗ, nụ hôn lưu luyến trên người cũng bắt đầu như lửa thiêu đốt. Đến khi anh ngồi thẳng lên giữa hai chân cậu, xếp lại quần áo hai người cởi ra, Nghiêm Hạo Thần mới ý thức được, hình như làm quá rồi.... Cậu liếm liếm môi:

“Nè, muốn làm thật à?”

Anh xích lõa nửa người trên áp xuống, cắn cắn vành tai cậu:

“Không phải em đốt lửa sao?”

Nghiêm Hạo Thần rên một tiếng:

“Anh không phải sẽ đi họp sao?”

“Anh làm nhanh một chút.”

“Đây không phải là nhanh ‘một chút’ là có thể giải quyết đâu?”

Nghiêm Hạo Thần cong đầu gối đẩy phần hông đang áp tới của anh, để anh nhìn kĩ đồng hồ. Anh bình tĩnh xoay đầu lại, vẻ mặt nghiêng rằng nghiêng lợi hiểm thấy:

“Em có ý?”

Nghiêm Hạo Thần nhướng mắt phượng trừng anh:

“Làm sao có thể.”

Kế hoạch vốn chỉ là tạo ra mấy dấu hôn trên cổ anh khiến anh mất mặt, báo mối thù lúc trước mà thôi, ai ngờ định lực của cả hai đều không đủ, gây ra cục diện lỡ tay nổ súng này. Nghiêm Hạo Thần cậu mặc dù không ích kỉ như cái bình dấm chua nào đó, nhưng cũng không hào phóng đến mức để cho người phụ nữ khác thưởng thức cái lều đang dựng lên của người đàn ông của mình đâu.

Anh chặt vật thở hổn hển mấy tiếng, bỗng nhiên ép người đè cậu lên bàn làm việc:

“Em trước tiên đừng cử động.”

Vật thể cứng rắn mà nóng rực để chặt vào hạ thân cậu, anh lướt qua vai cậu cầm lấy điện thoại làm việc, thanh âm khàn khàn xẹt qua tai cậu:

“Annie, buổi họp dời lại một tiếng... Phải, tôi có chút chuyện... đừng để ai vào... Tốt, cứ như vậy.”

Gần như là ngay khi để điện thoại xuống, làn môi nóng bỏng của anh đã ập xuống:

“Xin lỗi.”

Xin lỗi?

Nghiêm Hạo Thần rất nhanh đã hiểu được hàm nghĩa những lời này. Nằm ngửa trên bàn làm việc cong gối nhận lấy va chạm, độ mạnh yếu to đến nỗi ngay cả tiếng rên rỉ đầy đủ Nghiêm Hạo Thần cũng không phát ra được, da thịt dán trên bàn gần như muốn bốc cháy. Mặc dù anh trước giờ trên giường đều không phải người dăng hoàng, nhưng đến độ kịch liệt như dã thú này, vẫn là hết sức hiếm thấy. Nhưng dưới tình huống như vậy, Nghiêm Hạo Thần lại có thể phân tâm nghĩ: nếu là hai năm trước, muốn người đàn ông bản khắc nghiêm cẩn này làm tình trong phòng làm việc, cho dù bị trúng xuân được, anh vẫn nhất định chính nghĩa liều chết không tuân. Mặc dù hai người đa số đều là quy củ trên giường phòng ngủ, nhưng gần hai năm cầm giữ không được, ở trên xe, sân thượng, bờ biển... Cũng là có. Như vậy xem ra, thầy đồ Hoắc hình như là bị cậu làm hư rồi.

Nghĩ như vậy nhin không được bật cười lên, anh như bị nụ cười của cậu mê hoặc mà ngừng lại, cúi người dịu dàng hôn hôn trán cậu, sau đó đưa tay ôm lấy thân thể cậu, vòng cậu vào trong ngực, sau đó đẩy thắt lưng kịch liệt hơn nữa, đâm từ dưới lên. Khoái cảm từ dưới cấp tốc xông lên, lan ra tứ chi, anh không để ý rên rỉ càng lúc càng vụn vỡ Nghiêm Hạo Thần, động tác đâm chọc càng thêm hung mãnh hữu lực. Nghiêm Hạo Thần không nhin được nức nở một tiếng, thân thể uốn về phía sau, thắt lưng đưa về phía trước ——

“Ừ...”

“Ừ... “.

Đợi đến khi thân thể cả hai đều không còn run rẩy, Nghiêm Hạo Thần mở mắt, mắt to trừng mắt nhỏ với người đang đè trên người mình một lá, rốt cục không nhin được khàn giọng cười.

“Hạo Thần, đừng cười.”

Lông mày anh tuấn của anh nhăn lại, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa lúng túng. Gò má cùng khóe miệng anh đều dính dịch thể, khi anh mở miệng nói chuyện khiến chúng lăn xuống cằm, bộ dáng chật vật nói không ra lời. Người này từ trước đến giờ có thói quen hôn nhau lúc cao trào, đại khái là vừa cúi người, chính mình lại... Khụ khụ, cho nên né không kịp.

Hình như cậu, trả thù hơi quá mức rồi.

Anh đem theo những dấu vết thấy được trên cổ cùng lỗ tai hồng thắm đi dự họp, Nghiêm Hạo Thần đang rúc mình ngủ trên ghế salon thoải mái trong văn phòng. Toàn thân đau nhức như bị xé đôi, chỗ kia còn đau hơn, nhưng trên gương mặt tinh xảo nhắm mắt ngủ lại lộ ra nụ cười ác ma.

Báo thù của Nghiêm Hạo Thần, toàn thắng.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phe-tam-co>